

ПОЛ ЛИВАЙН АДВОКАТ В ЛЕГЛОТО

Част 4 от „Соломон срещу Лорд“

Превод от английски: Анна Христова, 2008

chitanka.info

В памет на Марго Фланиган (1953–2006)

1.

ГОЛЯМОТО ТИЧАНЕ

Малко след два през нощта Стив Соломон спринтираше по дигата и гонеше мъжа с джета.

Черен неопрен. Черна каска. Черно забрало. А бе — Дарт Вейдър.

Мъжът му показва среден пръст, после даде мръсна газ. Джетът литна във въздуха, падна с плясък във водата и се понесе с рев към залива Бискейн.

— Спри го, вуйчо Стив! — викаше Боби. Стив беше наредил на дванадесетгодишния си племенник да стои на дока, но момчето също тичаше по петите му. — Можеш да го хванеш!

„Абсолютно, хлапе. Дай ми на мен да хващам лошите, да освобождавам делфини и да спасявам света.“

Сърпът на Луната висеше над залива. Делфинариумът трябваше да е притихнал. Вълничките в канала трябваше спокойно да се полюшват от лекия ветрец, а въздухът да мирише на сол и водорасли. Вместо това джетът ревеше като разярен звяр и оставяше след себе си дияр от мръсни газове.

Стив се затича още по-силно. В миналото беше най-бързото еврейче на „Пайн Три Драйв“ — е, бандата се състоеше повече от флегми, отколкото от спринтьори.

Реши, че още има шанс да хване непознатия. Каналът се простираше триста метра право напред после правеше перпендикулярна чупка надясно и продължаваше още стотина, преди да стигне до открито море. Можеше да мине диагонално, по най-късата страна на триъгълника, и да пресрещне джета.

Погледна през рамо. Боби беше спрял или защото се беше уморил, или защото със закъснение се подчиняваше на заповедите на вуйчо си.

Стив полетя с всички сили, изпъна гръб, отпусна рамене, главата му не помръдваше. Беше цар на кратки разстояния. Крадеше бази в

университета в Маями — трийсет метра спринт не бяха проблем. Но хич не го биваше на дългите разстояния. Нямахте търпение за тренировки, не обичаше и да се напруга. Преди Виктория, гаджето, с което живееше, беше спринтирал и в личния си живот. Спринт сто метра, връзки за по сто часа.

Летеше, краката му едвам докосваха земята. Прескочи една паднала палма, без да намали темпото. Стрелна с поглед мъжа и ножа за гмуркане над глезена. Пресметна разстоянието и времето. И вероятните наранявания.

„Рана от нож, мозъчно сътресение, удавяне“.

Щеше да го засече тоя тип.

Стив стигна до кея и скочи. Полетя във въздуха с разперени като криле ръце — право към мъжа с джета. Мислеше си...

„Какво правя, по дяволите?“

2.

ОТ СПАЛНЯТА ДО ЗАЛИВА

Час преди да скочи в мрака на залива Бискейн, Стив се беше притиснал към своята приятелка и съдружничка Виктория Лорд, косата ѝ гъделичкаше носа му, сладкият ѝ аромат подклаждаше сънищата му. Стресна го телефонът. Уейд Гризби от Делфинариума.

Докато Стив нахлузваше шортите, с които тичаше, и тениска с надпис „Ами ако всичко се свежда до мръсни танци?“, Виктория се размърда.

— Боби — прошепна Стив.

Обяснението беше достатъчно.

Тя се обърна по гръб, русата ѝ коса се разпиля по възглавницата.

— Делфини или звезди?

Стив я разбра веднага. В нощта на метеоритния дъжд Боби беше проникнал в планетариума. Напоследък хлапето се измъкваше нощем от къщи, за да си играе с делфините в Кий Бискейн.

Погали Виктория по бузата.

— Делфини. Уейд Гризби го хванал да си говори със Спънки и Мисти.

Си говори. Боби вярваше, че разбира делфините, поне така казваше. Дори правеше речник на цъканията, свирканията и стоновете, които излизаха от ноздрите им.

Виктория се надигна на лакът. В ефирната си черна нощница, със сънени очи, приличаше на филмова звезда от някой черно-бял филм. Лорън Бакол, която се кани да го примами обратно в леглото.

„Стив, не мога да ти се наситя!“

Вместо това Виктория каза:

— Стив, може би е време да заведеш Боби на лекар.

— Ще си поговоря с него. Ще се оправи.

Наведе се и я целуна. Дъхът ѝ беше топъл. Тя заспа още преди той да стигне до вратата.

Всеки ден нова драма, помисли Стив, докато караше посред нощите. Трябваше да вади Боби от поредната каша. Не изглеждаше толкова сериозно като както когато се бе изкатерил на надлеза на I-95, за да напръска с боя един знак за отклонение — беше оправил една правописна грешка, която го побъркваше. Хлапето беше сладко и обичливо и незнайно защо — същински гений. Но му липсваха социални умения и напоследък май изперкваше.

Нарушаваше вечерния час. Извършваше закононарушения. Спотайваше се.

Стив го беше питал дали всичко е наред, дали има проблеми, дали иска да поговорят за нещо.

— Не.

— Тъъ.

— А?

Типичен пубертет. Но необичаен за толкова словоохотливо по принцип хлапе. Стив се чудеше дали в играта не са влезли заболяванията на централната нервна система на Боби. Хлапе. Малко непохватно, много умно. Люшкаше се между полуаутистично поведение и свръх памет, както и невероятни езикови способности. „Парадоксална функционална компенсация“ така го наричаха докторите. Боби можеше да създава анаграми в главата си. Но напоследък играта му на думи се ограничаваше до чуруликащи звуци на масата за закуска. Делфински.

Стив спря мустанга си кабриолет на празния паркинг на Делфинариума. Табели сочеха към канала с бутилконосите делфини, басейна с косатката, закрития аквариум.

Слезе и забърза. Чудеше се дали не е прекалено мек с Боби, но пък никак не му се искаше да го наказва. Забраната да излиза от къщи явно не вършеше работа. Хлапето просто се измъкваше през прозореца на спалнята си и изчезваше.

Стив вървеше по алеята с палми. Лампите на металните стълбове осветяваха черната вода. Реши, че Гризби ще е в малката къщичка до дока и ще чете конско на Боби за това колко е опасно да нахлуваш в чужда собственост.

Точно тогава чу рева на двигателя. И видя Дарт Вейдър. Пълен сюрреализъм.

Джетът направи завой, вдигна цяла стена пръски и забави ход към дока. Мъжът погледна към Стив. Двайсетинагодишен, с яка челюст и жестоки устни. Вдигна юмрук над главата си и извика:

— Освобождение!

„Какво става, дявол да го вземе? Къде е Гризби? Къде е Боби?“
Боби!

Чу стъпки от маратонки по бетонната настилка и се обърна. Племенникът му тичаше към него, виждаха се само размахващи се лакти и колене, клечкава ръка сочеше маскирания мъж на джета.

— Краде Спънки и Мисти!

Мъжът мина почти досами бента, оголи зъби и викна:

— Свобода за животните!

„Така значи. Тоя тъпак е екотерорист, похитител на делфини и освободител на животни.“

Стив беше изцяло за правата на животните. Но не и за палене на лаборатории. Нито за взривяване на изследователски центрове. Или тероризиране на учени. Ако няколко плъха трябваше да умрат, за да се намери лекарство за рака — е, тогава в крайна сметка жертвата имаше смисъл.

Мъжът показа на Стив среден пръст, наду джета и се понесе към залива.

— Спри го, вуйчо Стив!

3.

ХРАНА ЗА РИБИТЕ

Час преди да викне на вуйчо си Стив да попречи на Дарт Вейдър да открадне двата делфина, Боби Соломон се беше прехвърлил през телената ограда, бе минал крадешком през бетонния док и се беше промъкнал на плаващата дървена платформа, като се молеше да не го хванат.

Вуйчо Стив щеше много да се ядоса. Но Боби беше решил да поеме риска.

„Трябва да говоря с Мисти и Спънки.“

Най-добрите му приятели.

Лежеше проснат по гръб и чакаше сигнала им. Остави очите си постепенно да свикнат с мрака. След миг в ясното нощно небе забеляза съзвездieto Стрелец.

Плясък, после на пожар *цък-скръц-цък*. Втори плясък и познатото пронизително подсвирване.

„Мисти и Спънки казват здрасти.“

Те бяха звездите в Делфинариума. Спънки беше с цвета на стоманеносин револвер, с дълъг нос и сив корем. Опашната му перка беше огромна и го тласкаше в гигантските му скокове. Тежеше около 120 килограма в зависимост от това колко скумрия е изял за закуска. Мисти, приятелката му, имаше стройно сребристосиньо тяло с розов корем. Обичаше да я чешат в основата на гръбната перка.

Боби свирна с два пръста. Две къси свиркания.

„Здравейте!“

Спънки шляпна водата с перката си и го намокри. Мъжки закачки.

Нямаше стени, които да ги ограничават — двата делфина живееха в канала, който стигаше чак до залива Бискейн. Метална порта им препречваше пътя към открито море. Боби плуваше с делфините, хранеше ги, играеше с тях. Дори ги гледаше как правят секс, опрели коремите си.

„Такова нещо не се вижда всеки ден. Не е като да гледаш как на Памела Андерсън или Парис Хилтън им го начукват на видео.“

Опънатите над канала флагчета шумоляха от вятреца. Паркът беше затворен от часове, но от високоговорителите продължаваха да се леят сладникави парчета отпреди сто години. Барбара Стрейзанд нареждаше на някого да не изсипва дъжд върху парада ѝ. Барбара Стрейзанд.

НЕ РАЗ-Б-Б-РА И СТРАДА.

Толкова е лесно. Просто си представяш буквите и те се разхвърчават и сами си стават на анаграми. Боби мислеше в картини и звуци, също като делфините. Можеше да запомни почти всичко чуто или видяно.

През последната година слушаше звуците, които идваха от носовите на Спънки и Мисти, и се опитваше да разгадае езика им. Да направи речник на делфинския. Цъканията и писъците, стоновите и свирките — всичко това означаваше нещо, но човек трябваше да е търпелив. Трябваше истински да се вслушва и да запаметява моделите. Тази нощ се надяваше да добави в тетрадката си няколко нови израза. След малко щеше да се прибере с колелото, да се промъкне в къщата, без да събуди вуйчо Стив и Виктория, и да подремне преди училище.

Вечерта беше казал на Виктория една голяма тлъста лъжа. Всъщност не само една. Виктория готвеше руло от кайма, пълно с лук и полято със сос „Уорчестър“ и „Табаско“. Нямаше да хапне нито залък, но винаги приготвяше това, което Боби обичаше. Такава си беше. Грижеше се дрехите му да са чисти, домашните му да са написани, косата му да е сресана. Така че беше принуден да я излъже.

Тя се тревожеше за него, Боби го знаеше. Беше обещал да не нарушава вечерния час, да не се измъква навън, да не се завира в места, на които няма работа. После, когато тя дойде в стаята му към единайсет, докато вуйчо Стив гледеше „Спортс Сентър“, Боби се направи на заспал. Виктория седна на ръба на леглото му, погали го по косата и му изпя приспивна песен. „Лека нощ, ангел мой“ на Били Джоуел. Сякаш беше малко дете; само дето никой не му беше пял като малък, включително истинската му майка, която — трябваше да приеме реалността — на практика беше кокаинова уличница и не ѝ пукаше за никого, освен за нея самата.

Докато Виктория пееше, Боби стисна очи и си прехапа долната устна, за да не заплаче. Искаше му се тя да му е майка. Надяваше се, че вуйчо Стив няма да прецака връзката си с нея.

Сега, два часа след като Виктория беше дръпнала завивките до брадичката му и тихо бе затворила вратата на стаята му, Боби лежеше върху носещата се платформа в Делфинариума. Само след секунди Мисти доплува до него.

Боби изцъка с език: „Гладна ли си, Мисти?“

Тя изсвири двусричен отговор: „Хра-на.“

Поне така му прозвуча. Боби бръкна в пластмасовата кофа и протегна парче скумрия към водата. Мисти го лапна и отново подсвирна: „Благодаря.“

Той пак бръкна в кофата и издаде гъргорещ звук от дъното на гърлото си: „Сепия или рак, Спънки?“

— Кой е там?

„О, гадост! Господин Гризби.“

Видя силуета на собственика на Делфинариума да се очертава от прожектора на дока. Готин човек — но пък никога не го беше хващал да влиза без разрешение.

— По дяволите! Кой си? Какво правиш?

„Ако вуйчо Стив разбере...“

Боби се взря в мрака, сърцето му биеше лудо. Господин Гризби държеше нещо с две ръце. Пушка? Не, защо ще излиза с пушка?

— Кой си ти, по дяволите?!

Южняшки акцент. Наистина ядосан глас.

Боби се притисна към платформата. Трудно му беше да прецени на светлината на прожектора, но господин Гризби сякаш гледаше към него.

— Кой си ти бе?

„Няма къде да се скрия.“

Спънки разцепи повърхността, направи задно салто три метра над водата, увисна за секунда във въздуха и после се гмурна с тих плясък. Фукаше се, но така развали прикритието на Боби.

По високоговорителите Селин Дион пееше оная песен от „Титаник“. Някъде, помисли си Боби, голям кораб всеки момент ще се натресе на някой айсберг. Селин Дион.

НИ НОСИ ЛЕД.

Спънки изплува на повърхността и подсвирна. Възбудено *уи-о, уи-о, уи-о*. Викаше Мисти, Боби знаеше. Последва друг звук. Не беше делфинът.

Плъзгащо се метално „щрак“.

Боби познаваше този звук. Беше ходил на спортна стрелба с дядо си.

„Зарежда пушката.“

— Последен шанс, дявол да те вземе! Ти, на платформата! Горещите!

— Не стреляйте, господин Гризби — гласът на Боби трепереше.

— Робърт Соломон, ти ли си?

— Да, сър — Боби се надигна на колене и вдигна ръце в знак, че се предава.

Гризби се разсмя.

— Дявол да те вземе, момче. Вуйчо ти знае ли, че си тук?

— Не сър. Измъкнах се тайно.

— Трябва да му се обадя веднага. Обзалагам се, че ще ти съдере кожата още преди да е изгряло слънцето.

— Вуйчо Стив отрича боя като възпитателно средство.

— Значи е глупак.

Водата изригна — Спънки и Мисти изскочиха един до друг. Телата им бяха сребристочерни на лунната светлина. Врязаха се във водата едновременно, гладки като ножове, и изчезнаха.

Бяха чули нещо, помисли си Боби. Или го бяха усетили със сонарите си. Или това, което хората наричат „сонари“. Ехолокацията. Изпращаха звукови вълни и отчитаха показанията им. Виждаха в мрака формата на обектите.

„Направо е супер да си делфин. Да плуваш толкова бързо, да се гмуркаш толкова дълбоко, да скачаш толкова високо.“

Боби се чудеше какво ли усещат в тъмното. Господин Гризби се загледа над канала, към открития залив. Боби проследи погледа му. Нямаше нищо.

— Веднага се махай оттук — Гризби не откъсваше очи от хоризонта.

Боби долови нещо в гласа му. Видя го като образ, почувства го с кожата си. Нещо студено и остро. Сякаш го прониза ледена висулка.

— По дяволите, момче! Чу ли ме? Нямах работа тук.

Смразяващ звук обгърна Боби, сякаш го сковаваше ледник.
Звукът на страха.

4.

ИЗСТРЕЛИ В МРАКА

Когато излетя през парапета към Дарт Вейдър на джета, го заля порой от усещания. Металната врата към залива, обозначена с червени и зелени светлини, беше широко отворена. Ако копелето успееше да се измъкне, пътят му към Кий Уест беше съвсем чист. Изведнъж в далечината Стив видя втори джет. В залива. Съучастник. Очертани от фара му, два делфина се носеха към открито море.

„Мамка му! Закъснях!“

Летеше във въздуха.

Разперил ръце като птица.

Маскираният се наведе. Свивката на дясната ръка на Стив го закачи под брадата и го прекатури от джета. Счепкаха се.

След секунда и двамата ритаха във водата, джетът тихо мъркаше и правеше кръгчета в канала. Дясното рамо на Стив го скъсваше от болка. Сякаш някой го беше пронизал с шило и го беше забил право в костта. Мъжът до него се държеше за врата.

Дебел врат. Яка челюст с високи скули. Светъл афроамериканец. Шлемът му беше паднал и се виждаше бръснатата му глава. Огрян единствено от светлината на луната и светлините на портала, мъжът приличаше на онзи кечист, дето се правеше на актьор.

Скалата. Дуейн Джонсън, който беше дал толкова много пари на Университета в Маями.

— Корпоративен убиец — изръмжа мъжът.

Стив риташе във водата и разтриваше дясното си рамо.

— Що изкара акъла на племенника ми бе, тъпако?

— Да не мислиш, че делфините не ги е страх, когато ги взимат от майките им?

— Не на мен тези простотии.

Двамата спряха един срещу друг във водата, ритаха, за да не потънат. На магистралата се чу полицейска сирена.

— Смяташ, че животът на племенника ти е по-ценен от живота на един делфин? Или на костенурка? Или на един пристанищен плъх?

— В интерес на истината, да, така смятам — нямаше смисъл да го казва на този тип, но Стив ценеше живота на Боби повече от своя собствен.

— Ти си един от тях, нали? — попита мъжът.

— Кои „тях“?

— Ония от цирковете и зоопарковете. Лаборантите и мъчителите. Използвачите и насилниците.

— Аз съм само един вуйчо, чийто племенник обича делфините.

Мъжът бръкна под водата и измъкна ножа. Назъбеното острие проблесна на лунната светлина. С другата си ръка мъжът започна да гребе към джетата.

— Само да опиташ да ме спреш и ще ти прережа гърлото.

— Животът ми не е ли толкова ценен, колкото на един пристанищен плъх?

Заслепи го светлина от прожектор.

— Не мърдайте! И двамата! — изгърмя глас над главите им.

Стив присви очи към брега. Полицейска кола. Две ченгета до водата. Единият с фенер, голям колкото бейзболна бухалка. Другият беше насочил към тях пистолет. Стискаше го с две ръце, краката разкрячени, коленете леко свити, точно както ги учат в академията.

Стив продължи да подритва във водата.

— Ръцете горе да ги виждам!

„Това ченге да не би да си мисли, че ще плувам по гръб?“

Стив вдигна ръце над главата си. Незабавно потъна. Зарита и изскочи на повърхността точно когато Дарт Вейдър нарече ченгетата „държавни убийци“.

— За протокола — прекъсна го Стив и изплю вода. — Играя софтбоул в Полицейската спортна лига.

Едното ченге понечи да каже нещо, но беше прекъснато от гърмеж — отекна над канала. Стив инстинктивно се обърна към парка.

„Боби! Къде е Боби?“

За последно го беше видял как спира и чака вуйчо му да се държи като герой.

След секунда се разнесе втори гърмеж.

5.

ОЩЕ ЕДИН ПРЕСТЪПНИК

„Законите на Соломон:

*1. Гледай да не вбесяваш ченге, освен ако
нямаш адски добра причина... или адски добър
адвокат.“*

Ченгетата закопчаха Стив и притиснаха лицето му към патрулката. Водата се стичаше по краката му право в маратонките „Рийбок“.

Боби беше най-важното, а Стив не можеше да се добере до него.

— Разбери бе, човек. Племенникът ми е някъде тук.

— Колко човека сте? — попита по-едрият от двамата.

— Аз не съм от тях! — Стив вдигна глава. Яка ръка го тръшна обратно надолу. Очите му се напълниха със сълзи, от носа му потече кръв. Парещата болка в рамото се усилваше. — Не чухте ли изстрелите? Трябва да намеря Боби.

— Млъквай!

Ченгето го цапардоса с фенера по темето. За разгривка. Стив реши, че не иска да види като как е истинският удар.

— В училището за ченгета не са ли ви учили, че не е хубаво да се гърми?

— Не, други работи ни учеха — ченгето претърсваше подгизналото съдържание на портфейла му. Седемнайсет долара, миналогодишен билет от лотарията и разрешителното му от адвокатската колегия на Флорида.

— Ти си адвокат?

— Да. А на теб ще ти трябва адвокат.

Стив харесваше повечето ченгета, дори онези, които изопачаваха истината в показанията си и го принуждаваха да им изтръгне и

майчиното мляко при кръстосания разпит. Те си имаха тяхната работа, той си имаше своята, която се състоеше в това да ги накара да изглеждат като идиоти или лъжци. Или и двете.

Тези двамата бяха млади. Единият латиноамериканец, другият чернокож. И на двамата ръкавите им щяха да се пръснат от издутите бицепси.

„Не изследват ли ченгетата за стероиди, както изследват бейзболистите?“

Това щеше да търси следващия път, когато ченге се е държало грубо с някой от предполагаемо невинните му клиенти. *Стероидната мания.*

— Племенникът ми не е добре със здравето. Така че бъди добър и...

— Млъквай — повтори латиноамериканецът.

Партньорът му разпитваше Дарт Вейдър до една нискостъблена палма. Стив не можеше да чуе въпросите, но няколко от отговорите включваха обиди от сорта на „гестаповци“ и „световна корпоративна конспирация“, като често се споменаваха и Абу Гариб и Гуантанамо.

Стив обясни как Гризби му се е обадил за Боби, как е дошъл с колата до Делфинариума, натъкнал се е на насилствено освобождаване на животни, подгонил е откачалката с неопрена, после е видял втори човек на джет, който успял да се измъкне в залива заедно с двата делфина.

— Още един престъпник — каза ченгето май заинтригувано. — Успя ли да го видиш?

Стив поклати глава, от косата му се стичаше вода.

— Беше прекалено тъмно и прекалено далече. Водеше делфините към открито море и го видях само в гръб.

Радиостанцията в патрулната изпраща и латиноамериканецът се навря вътре да се обади. Когато се измъкна, рече:

— Можем да предположим, че племенникът ти не е към четирийсетте и не тежи стотина килограма, нали?

— На дванайсет е и е като клечка.

— Хубаво. Значи не е мъртвецът.

6.

СЪДЕБНА ЗАПОВЕД ЗА ДЕЛФИНИ

Върнаха се в Делфинариума с патрулката. Ченгетата казаха на Стив всичко, което им бяха предали по радиостанцията. Уейд Гризби беше прострелял някого и той облечен в неопрен. Трети съучастник, каза ченгето. Станало на пътеката до будката на охраната. Племенникът на Стив не бил близо и не видял какво се е случило. Хлапето сега разговаряло с детектива. Нищо му нямало.

Стив въздъхна облекчено. Ако Виктория беше сърцето му, то Боби беше душата му. Преди година и половина Стив беше рискувал всичко, за да спаси момчето — всъщност да го отвлече — от собствената му майка. Джанис Соломон, сестрата на Стив, беше наркоманка, жестока майка и патологична лъжкиня — и това бяха най-добрите ѝ качества.

Когато дойде да живее при Стив, Боби беше изтормозен и безпомощен, сънуваше кошмари и психиката му беше съвсем разклатена. Тогава Стив реши, че ще направи всичко, за да осигури на хлапето по-добър живот. Боби беше отбелязал страхотен напредък, но имаше и периоди на влошаване. Беше обаче толкова мил и невинен, че караше Стив да вярва в добротата на човешкия вид, въпреки всички доказателства за тъкмо обратното.

Още три полицейски коли и една линейка се бяха строили покрай дигата със запалени фарове. Дружинка ченгета в униформи и двама цивилни се щураха наоколо. Пристигна и пожарна кола и от нея изскочиха двама пожарникари. На магистралата се чу воят на още една сирена.

Боби седеше на няколко метра от басейна на косатката, увит в розова плажна кърпа, и пиеше кола от кутийка. Един заместник-шериф от участъка на Маями-Дейд — Стив го познаваше от Съдебната палата — си записваше нещо в бележник.

— После вуйчо Стив се затича след мъжа — каза Боби разпалено. — Да бяхте го видели. Страхотен беше! Тичаше с милиарди

мили в час.

— Хей, хлапе. Как си? — Стив вдигна племенника си и го прегърна.

— Хвана ли го? Защото трябва да ти дадат голяма награда, огромно парче чедър.

Заместник-шерифът вдигна ръка.

— Дайте ни една минутка, господин Соломон.

Стив внимателно огледа племенника си.

— Сигурен ли си, че си добре, Боби?

— *Абсо-да-лютно*. Къде са Спънки и Мисти?

— Някъде в залива.

Лицето на Боби замръзна. Ентусиазмът му секна.

— Къде в залива?

— Не знам, хлапе. Плуваха към южния край на Флорида Кий.

Кое то значеше, че вече можеше да са в дълбокия син Атлантис, но Стив предпочете да го премълчи.

— Можеш ли да ги намериш, вуйчо Стив? — в гласа на Боби трепна страх. — Можеш ли да ги върнеш?

— Ще се опитам, хлапе.

„Не знам как обаче. Със съдебна заповед?“

— Моля те, вуйчо Стив.

— Ще се постарая максимално.

— Не е достатъчно!

— Моля?

— Не е достатъчно. Не е достатъчно. Не е достатъчно. Искam ги. Сега!

Хленчеше. Полюшваше се. Устата му се изкриви. Стариат Боби. Неуверен и уплашен. А беше отбелязал такъв напредък, беше се социализирал толкова много... На Стив му призля, като си спомни за насиненото измъчено хлапе, останало само кожа и кости, заключено в клетка за кучета, с покрити с гноясали рани крака.

Вдигна момчето. То го обвини с крака през кръста. Стив го притисна и му прошепна в ухото:

— Спокойно, Боби.

— Да бе — не изглеждаше убеден.

Стив усети сълзите, които се стичаха по лицето му — мокреха бузата му.

— Знам колко много обичаш Спънки и Мисти. Те са ти като братчето и сестричката, които нямаш.

— Това можете да го оправите — изсумтя Боби.

— Как?

— Двамата с Виктория.

— А, това ли? Дай първо да върнем делфините, а после ще решаваме дали светът се нуждае от още Соломоновци.

— Става — отвърна Боби. Май се оправяше. Пусна Стив, избърса си носа с палец и се обърна към заместник-шерифа. — Искате ли да чуete останалото от показанията ми сега, полицай?

Каза го като нещо лице, което дава показания от години. Такъв беше Боби. Веднъж бръщолевещо хлапе, в следващия миг можеше да назове всяка бариера по магистралата от Хомстед до Сейнт Луси.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита Стив.

— Върви — отвърна Боби. — Може да събереш някакви улики.

Стив остави Боби със заместник-шерифа и тръгна към застаналите в полукръг ченгета на пътеката, която водеше към къщичката на охраната. Над ниската ограда от фикуси се подаваха два големи крака в неопренови ботуши.

Стив се приближи и огледа тялото. Мъж в черен неопренов костюм, като този, с който беше облечен онзи на джета. Лежеше по гръб в локва кръв. Голяма локва. Повече кръв, отколкото изглеждаше, че може да побере човешко тяло. На гърдите му зееше огромна рана. Изстрел от пушка от близко разстояние. Грозна работа.

Втори изстрел — или по-скоро първият — беше разкъсал дясното му бедро. Близко до крака му имаше ролка с лепенка, опръскана с кръв и месо. До едното коляно имаше намотка въже. Полицейски фотограф се въртеше над трупа и бляскаше със светкавицата.

Двама цивилни детективи стояха отстрани и слушаха Уейд Гризби, който жадно дърпаше от цигарата си. Загрубелите му ръце трепереха.

— Човек има право да се защити, нали така?

Гризби беше минал петдесетте, нисък и жилиав, с потъмняла от слънцето кожа и прошарена брада. Вдигна поглед, когато Стив наближи.

— Този човек ме познава. Кажи им, Стив. Не бих застрелял човек, ако не е при самозащита.

Стив се присъедини към кръга.

— Уейд, може да не даваш повече показания, докато не си наемеш адвокат.

— Нямам какво да крия.

— Въпреки това, Уейд, време е за адвокат.

Стив тъкмо се канеше да обяви, че е на разположение, когато чу познат глас:

— Нямах нужда от глашатай, щом имаш полицаи.

„Мелодичен тембър. Бърбън с лед.“

Стив се извърна и видя Рей Пинчър, областния прокурор. Крачеше към тях. Носеше тъмен костюм и официална риза, беше забравил само вратовръзката, вероятно в резултат на ранния час преди развиделяване. Пинчър беше атлетичен афроамериканец около четирийсетте, с тънки мустаци и дразнещия навик да си пука кокалчетата, за да подчертае важността на думите си. Беше израснал в Либърти Сити и беше спечелил няколко аматьорски боксови титли в средна категория, преди да влезе в семинарията в Джаксънвил. Идеята била да се върне у дома като пастор на Първа баптистка църква. Но някъде по пътя изгубил вярата си и открил правото. Бе изпълнявал дълга си на обвинител от съда за пътнотранспортни произшествия до отдел „Убийства“ и сега беше избран за областен прокурор.

— При самоотбрана тръпка няма — Пинчър говореше отчасти като рапър, отчасти като проповедник. Направи знак на Стив да отиде при него. — Ако бързаш да се пласираш, Соломон, забрави. Гризби е бил в правото си. Никога няма да му бъде повдигнато обвинение.

— Така ли? Тук си от няма и минута и вече знаеш какво се е случило?

— Наблюдаваме това място.

— Имало е твои хора тук тази нощ?

— На километър и половина. Пречиствателната станция на Вирджиния Кий.

Точно така. Вирджиния Кий. Място с естествени дюни и красиви плажове. Костенурки и морски крави. Широколистни гори и мангрови дървета. Естествено, точно там падретата на града бяха построили

пречиствателна станция. Макар че не се виждаше, когато вятърът духаше оттам, човек можеше да усети вонята.

— Движение за освобождение на животните — рече Пинчър. — Банда кретени и левичари. След като удариха лабораторията с примати в Кийс, решихме, че Делфинариумът ще е следващият.

— Кой е умрелият?

— Още не знам самоличността му.

— Защо е дошъл на брега?

— Изглежда е искал да върже пазача, но вместо това се е натъкнал на Гризби и пушката му дванайсети калибър.

— Бил ли е въоръжен?

— Четирийсет и пети калибър. Пистолетът е отхвъркнал във фикусите, когато е бил прострелян.

— Времето не пасва. Делфините вече ги нямаше, когато бяха произведени изстрелите.

— Гризби го държал и ни чакал да дойдем. Мъжът понечил да извади пистолета си.

— Кой би направил подобно нещо? Ако някой държи пушка срещу теб, ще тръгнеш ли да му вадиш пистолет?

— Да съм казал, че е бил умен? Казах само, че е мъртъв.

— И защо два изстрела? На човека е щяла да му изтече кръвта и от един.

— Какво ти става бе, Соломон? Искаш Гризби да бъде подведен под отговорност, за да си създадеш работа ли?

— Просто се чудя защо толкова бързаш да приключиш случая. Не разполагаш с независими свидетели. Но слагаш край на разследването, докато трупът още не е истинал.

— Теб това какво те засяга?

Добър въпрос. Стив не беше сигурен защо цялата тази работа го притеснява. Беше адвокат на защитата до мозъка на костите си, така че инстинктивно трябваше да вярва, че Гризби е действал при самоотбрана. Но Пинчър беше прокурор до дъното на душата си и никога не вярваше на никого. Защо толкова бързаше да оправдае мъж при толкова брутална стрелба?

Какво пък толкова, по дяволите! Това не го засягаше.

„За мен е важно единствено Боби да е невредим.“

— Нищо не ме засяга, Рей. Нищичко.

Пинчър го поведе към патрулката, където двете мускулести ченгета още държаха първия престъпник на задната седалка.

— Този кретен каза ли нещо, което може да искам да узная? — попита Пинчър.

— Както казах и на Тъбс и Крокет, само ме обиждаше.

Латиноамериканецът кимна на Пинчър, после отвори задната врата на колата. Мъжът се подаде, лампата на тавана огря грубите му черти.

Пинчър спря като парализиран.

— Мамка му!

Явно доволен от себе си, мъжът се ухили.

— Здравсти, вуйчо Рей. Мама ти праща много поздрави.

Пинчър толкова здраво стискаше зъби, че Стив ги чу как скърцат.

— Соломон, запознай се с Джералд Наш, откачения син на сестра ми.

— Вече се запознахме — отвърна Стив.

Пинчър размаха пръст пред лицето на Наш.

— Майка ти трябваше да те спуга от бой, вместо да се излагаш тук.

— Ти си просто маша на държавата, вуйчо Рей. Малък зъбец в колелото на корумпирани корпорации и войнствени политици.

— Все едно чувам баща ти. Всичките тези левичарски тъпотии.

— Татко винаги е бил прав за теб, вуйчо Рей. Ти си просто кукла на конците.

— Ако беше мой син, Джералд, щях да те науча на ред и дисциплина.

— Научил съм много от теб, вуйчо Рей — както беше с приковани отзад ръце, Джералд Наш се извъртя на седалката, склочи пръсти и изпука кокалчета. После се заля от смях.

— Колко ли ще ти е смешно, докато излежаваш доживотна присъда в Рейфорд? — попита вуйчо му.

— Доживотна ли? За нарушаване на частна собственост? Влизане с взлом? Съмнявам се.

Пинчър му обърна гръб.

— Соломон, кажи на този кретен новините.

Стив не беше възхитен от това да изпълнява нарежданията на стария си съперник. Но нощта се бе оказала дълга и той нямаше нищо

против да навре носа на Наш в калта.

— Нарича се „убийство при извършване на углавно престъпление“. Уейд Гризби можеше теб да те застреля, приятелче, но сега ти ще си този, който ще го отнесе.

7.

САМО СТИВ ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ

— Чакайте да се разберем — рече съдия Фредерик Бараш. — Съдите тази страница в интернет, където мъже коментират жени, с които са излизали.

— *Не-се-срещай-с-тази-кучка-точка-ком* — отвърна Виктория, като се опита да скрие неудобството си. Мразеше да оправя бакиите на Стив, да се занимава с дела на долнопробните му клиенти. — Страницата публикува обидни и унизителни забележки за нашата клиентка, Ваша чест.

Съдията облиза палеца си и прелисти жалбата.

— А именно, че госпожица Лекси Ларсън е „куха повърхностна интересчийка, която прави механични свирки“.

Съдия Бараш се изкашля и погледна над очилата за четене към масата на ищцата. Беше прекарал двайсет и седем години на съдийската банка и му оставаха само още няколко месеца до пенсия. Дребен мъж с чудесна бяла перука, Негова чест беше готов да отхвърли всяко дело в графика си, за да може да играе голф по цял ден. Човек усещаше как всеки момент може да сдаде багажа.

— Точно това твърдим в жалбата си — отвърна Виктория, имаше предвид мърляшки написаното заявление на Стив. Седеше до клиентката си — всъщност до клиентката на Стив — Лекси Ларсън, модел, метър и осемдесет, със стърчаща руса коса.

— „Механични“ — каза замислено съдията. — Тази дума обикновено не се свързва със свирки, нали?

— Това езиков или личен въпрос е, Ваша чест? — изстреля в отговор Виктория.

„По дяволите, Стив. Отсега нататък сам си бърши задника.“

— Не ви карам да си вадите мръсното бельо, госпожице Лорд. Просто ми кажете какво обидно виждате тук? „Повърхностна интересчийка“ или „механични свирки“?

„Това не се случва с мен.“

— „Механични“? — прошепна Лекси, лицето ѝ се сбръчка. — Сухи ли значи? Защото мога да овлажнявам главата, мога и на сухо — тя измляска с уста.

„Това не се случва с мен.“

Докато учеше в Йейл, Виктория си представяше как става най-добрия адвокат, печели шумни дела, раздава мнения по съдебния телевизионен канал. Беше предначертала пътя си по своя методичен и организиран начин. Пет години като прокурор, води стотици дела, създава си име. Още десет години в частна фирма, прави сериозни пари. Накрая става съдия. Служи в полза на обществото.

„Съдия Лорд“, звучеше супер.

Никога не си беше представяла, че ще обсъжда качеството на фелациото, извършвано от модел с двуцифрен коефициент на интелигентност.

— Понякога плюя върху члена на мъжа — прошепна Лекси и се размърда неловко на стола си. — Но някои мъже казват, че не усещат нищо, ако е прекалено мокро.

— Шшт — Виктория постави дланта си върху голата ръка на Лекси — ръка с идеален изкуствен загар.

Манекенката беше облечена с памучна леопардова рокля без презрамки и намазаната ѝ с лосион кожа беше настръхнала в студената като метално шкафче съдебна зала. Огромна чанта „Фенди“ от крокодилска кожа стоеше до краката ѝ, обути в червени кожени чехли на висок ток „Мизрахи“. Супер тоалет за някой бар в Делано, но за съда Виктория би предпочела нещо по-консервативно. Макар че Лекси обикновено се обличаше като модел на „Виктория Сикрет“ — какъвто всъщност беше — и можеше да е още по-зле.

Лекси беше един от *моу-делите* — така го произнасяше тя — на „Манекените“, второкласна агенция, в чиято сграда „Соломон и Лорд“ се радваха на безплатна кантора в замяна на правни услуги. Когато се прибра малко преди зазоряване, целият в рани и още мокър, Стив помоли Виктория да поеме сутрешното му дело. Което значеше, че трябваше да отправи възражение към опита за прекратяване на иска за клевета; делото беше толкова несериозно, колкото и мрежестият златист сутиен, който се подаваше изпод роклята на Лекси.

— Да видим какво още пише — продължи съдията, обърна на другата страница и зачете на висок глас: — „Не излизайте с оная кучка

Лекси, модел от Саут Бийч с тиня вместо мозък. Тя е празноглава, тъпа въздухарка, която пие големи бутилки шампанско «Кристал» и ги пише на вашата платинена кредитна карта“.

— Стисняр — измърмори Лекси.

Явно това означаваше хем стиснат, хем гадняр, реши Виктория.

— Та, госпожице Лорд — продължи съдията — вашата клиентка писала ли е шампанското на кредитната карта на този мъж?

— Да, Ваша чест — призна Виктория.

„Да не споменаваме, че почерпила на два пъти цяла маса непознати, поръчала си половин килограмова пържола от бон филе, от която изяла само две хапки, и огромен омар за храна на нейната хималайска котка Верушка.“

— Тогава не виждам как можете да завеждате иск за клевета — заяви съдия Бараш. — Всички останали коментари са израз на мнение, а в закона не пише да има такова нещо като лъжливо мнение.

— Девет от десет души казват, че правя страхотни свирки — изсъска Лекси в ухото на Виктория.

— Тихо! — предупреди я Виктория; използва една от любимите думи на майка си. Обърна се към съдията. — Ваша чест, като публикува лична информация с интимен характер, уебсайтът нарушава личното пространство на госпожица Ларсън.

— Това го няма упоменато във вашата жалба — отвърна съдията.

Вашата жалба означаваше иска на Стив, в който той изобщо не си беше подбирал думите. Вероятно го беше диктувал, без въобще да провери как стоят нещата. Или пък просто беше оставил Сеси Сантяго, тяхната помощничка /секретарка/ лична тренировка, да напише проклетото нещо. И в двата случая беше пълен хаос, точно както в чекмеджето за бельо на Стив.

— В такъв случай, Ваша чест, ще се съглася без възражения, ако жалбата бъде отхвърлена, за да мога да подам нов иск въз основа на нарушаване на личното пространство.

— Чудесна идея, госпожице Лорд — съдията без съмнение си мислеше, че вече ще се е пенсионирал и ще е заминал в Хилтън Хед, преди да дойде време за новото дело за клевета.

— Какво става? — попита Лекси. — Какво значи „отхвърлена“?

— Всичко е наред. Върви на пилатес. Ще подам нова жалба от името на Стив.

— Къде е сладурът? Трябваше да дойде той — Лекси го каза с леко хленчене, което мъжете вероятно намираха за очарователно.

— Както вече ти казах, Лекси, сладурът имаше тежка нощ.

Когато се просна в леглото, Стив измърмори нещо за проблем в Делфинариума.

— Какъв проблем? — попита Виктория.

— По-късно. Спи сега.

И захърка, звукът смътно наподобяваше на подсвиркванията, които надаваха делфините на Боби. Докато Виктория се обличаше, за да се яви в съда, Стив още хъркаше. Тя провери Боби. Беше се свил на кълбо в леглото си и дишаше тежко. Навън видя колелото му да стърчи от багажника на Стив.

За трети път този месец момчето се беше измъквало през нощта и Виктория беше разтревожена. Беше отбелязвал напредък, изглеждаше така, сякаш се справя добре. Но после страстта му към делфините изтласка всичко останало. Беше обсебен от тях и това не изглеждаше никак здравословно...

— Госпожице Лорд — рече съдията. — Дали бихте дошли в кабинета ми за миг?

„Сега пък какво?“

— Проблем ли има, Ваша чест?

— По това измислено дело, не — съдията стана, тръгна към вратата зад банката и подхвърли през рамо. — Има дело за убийство, адвокате.

„Какво дело за убийство?“

„Соломон и Лорд“ нямаха дела за убийства. Напоследък клиентите им бяха основно от сорта на Уили Драката^[1] и разни нещастници, нарушили закона. Стив гледаше да изкара нещо от тези дела. Но вместо порой от пари докарваше ситен дъждец.

Пък и определено не им вървеше. Миналата седмица съдебните заседатели отхвърлиха твърдението на клиента им, че е влязъл като сомнамбул в магазина за алкохол с пистолет в ръка. Когато съдията го осъди на седем години, кретенът каза, че предпочитал осем, защото номерът на фланелката на Даунте Кълпепър бил 8, а полузащитникът му бил любимият играч от „Делфините“ на Маями, макар че си бил изпиял песента. Виктория понечи да протестира, но Стив заяви да се

благодарели, че любимият му играч не бил Джейсън Тейлър. Трябваша й няколко секунди, за да се сети, че Тейлър носеше номер 99.

Напоследък я тревожеше и още нещо.

„Може ли да ти идва в повече да си заедно с някого?“

Работеха заедно и живееха заедно. Споделяха една кантора и едно легло. Само Стив през цялото време. Обичаше го — но не й харесваше да работи с него.

Страхуваше се, че професионалният им живот започва да заплашва личния, но какво можеше да направи? Дори се заигра с идеята да си открие собствена кантора, но когато повдигна въпроса, Стив се цупи с дни.

— Ние сме един отбор — каза Стив. — Като кобрата и мангустата.

— Кобрата и мангустата се бият до смърт — отвърна тя.

— Виждаш ли. Точно затова сме толкова добри заедно. Аз рисувам голямата картина. Ти наблягаш на подробностите.

[1] Комедиен герой от филма „Курабийка с късметче“, 1966 г. — Б.пр. ↑

8.

ЖЕНА ЗА ТАЗИ РАБОТА

Когато Виктория влезе, съдия Бараш вече закачаше тогата си. Реквизитът на кабинета му бе обичайният — дъбово бюро, тежки алени завеси, лавици с книги от пода до тавана и чудесен персийски килим. До лавиците стоеше мъж и си играеше с месинговите везни на правосъдието, накланяше ги ту на едната, ту на другата страна като касапин с тежкия си палец.

„Рей Пинчър. Какво прави тук?“

— Госпожице Лорд — каза съдията — сигурен съм, че познавате областния прокурор.

Областният прокурор носеше лъскав черен костюм, копринена риза в бургундско червено и съчетана в тон вратовръзка. Копчетата за ръкавели на Пинчър — миниатюрни белезници — подрънкваха, докато си играеше с везните. Имаше стойка на военен и самонадеяно излъчване.

— Предполагам, че Соломон ти е казал какво се случи в Кий в малките часове — рече Пинчър на Виктория.

„Мили боже! Какво ми каза Стив? Проблем в Делфинариума. Сега пък какво?“

— Стив е извършил нещо нередно ли? — попита тя.

— За пръв път не. Всъщност, без да иска, се превърна в нещо като полугерой.

Трябваша му няколко минути, за да обясни как Движението за освобождение на животните — ДОЖ, тероризирало зоопаркове, туристически забележителности и изследователски лаборатории от месеци. Снощи ударили Делфинариума. Трима мъже. Единият избягал. Стив помогнал да заловят втория, макар че от устата на Пинчър прозвуча така, сякаш е станало по чиста случайност.

— Уейд Гризби, собственикът на Делфинариума, застрелял третия — каза Пинчър. — Убил го. Ясен случай на самоотбрана.

— Което значи, че висшите съдебни заседатели ще обвинят човека, дето го е хванал Соломон — намеси се съдия Бараш. — Слава богу, че не трябва да председателствам тази кутия червеи.

— Убийство при извършване на углавно престъпление — рече Виктория.

Пинчър кимна.

— Точно така.

Една от чудноватите хрумки в правото. Ако заедно с приятел тръгнете да обирате някой супермаркет и собственикът убие приятеля ти, ти ставаш виновен в извършването на предумишлено убийство, защото престъпното ти деяние — обирът — е предизвикало стрелбата. Няма значение, че жертвата е твой съучастник и вероятно си го е заслужавала.

— Какво общо има всичко това с мен? — попита Виктория.

— Заловеният е пълен тъпанар, а и аз трябва да пасувам — рече Пинчър. В погледа ѝ се четеше въпрос, на който той побърза да отговори: — Казва се Джералд Наш и е син на сестра ми.

— Нямах право заради конфликт на интереси — рече тя.

— Нито аз, нито цялата прокуратура.

— Но какво общо има това с мен? — повтори тя. Очите ѝ се стрелнаха от Пинчър към съдията, после се върнаха върху прокурора. — Не искаш да кажеш, че държиш аз да съм прокурор, нали?

Пинчър изпука кокалчетата си и каза:

— Ти си жената за тази работа.

— Готов съм да те закълна — заяви съдия Бараш. — Ето я Библията.

„Притискат ме и от двете страни? Какво става?“

Виктория погледна Пинчър право в очите.

— Не разбирам. От всички адвокати в Маями точно мен ли избра за обвинител на племенника си? Та ти дори не ме харесваш.

— Не харесвам *Соломон*. С теб нямам проблем.

— Ти ме уволни.

— Трябваше да дам пример. Провали делото, изложи прокуратурата.

Не по-малко, отколкото се беше изложила и тя самата, помисли си Виктория. Това беше първата ѝ среща със Стив Соломон Акулата, адвокат на защитата. Обвиняваше контрабандист на птици и Стив

призова за свидетел бяло какаду. Виктория си изпусна нервите и Стив ликуващо я подлъга да провали делото. Не само това, ами и пиленето се изцвѣка върху ръкава на сакото ѝ „Гучи“.

— Пораснала си оттогава — продължи Пинчър. — А и винаги съм се чувствал малко виновен, че те прекарах.

— Аха — не му се върза.

— Ще се вдигне много медиен шум, името ти ще стане известно, ще си спечелиш платежоспособни клиенти — Пинчър ѝ се усмихна насила и отново изпука кокалчетата си. — Нека някой друг да оправя сомнамбулите, които обират магазините за алкохол.

— Ако загубя, хората ще кажат, че си ме избрал, за да може племенникът ти да се измъкне.

— Презирам го това малко копеленце. Самодоволен кретен също като баща си. А и ти няма да загубиш. Джералд е влязъл в Делфинариума с взлом. Съучастникът му е убит. Край на историята. Не може да се откачи.

В кратката си кариера на прокурор Виктория никога не беше водила дело за убийство. Пък и Пинчър едва ли искаше да провали нарочно делото. Политическите последици щяха да са катастрофални. А и беше прав. „Държавата срещу Наш“ беше в кърпа вързано. „Соломон и Лорд“ се нуждаеха точно от шумно дело. А най-хубавото беше, че щеше да може да работи сама. Соло, без Стив да ѝ виси на главата и да ѝ се меси при всеки тактически ход.

Затова, въпреки лекото притеснение, че всъщност не знае точно какво става, Виктория се извърна към съдията и каза:

— Къде е Библията, която споменахте, Ваша чест?

9.

ГЛУПОСТ ПЪРВА СТЕПЕН

„Законите на Соломон:

2. Най-добрият начин да прилапаш някое дело е, като се преструваш, че не го искаш.“

Джералд Наш — иначе казано Дарт Вейдър или племенникът на Пинчър — се хилеше и се правеше на умник.

— Защо мислиш, че ти се обадох?

— Да видим — рече Стив. — В затвора си. Аз съм адвокат. Не знам. Защо?

— Значи не си изненадан?

— От десет години съм адвокат. Изненадвам се само когато клиентите ми казват истината.

Седяха в ярко осветената, но въпреки това потискаща зала за разпити в областния затвор на Маями-Дейд. Изтърканите стени бяха боядисани в граховозелено, а мебелировката — надрана дървена маса и столове с прави облегалки — приличаше на училищна класна стая. Миришеше на метал, смазка и пот. Тежки врати се блъскаха и от вътрешността на стария дранголник се чуваха звънци.

— Тогава защо искаш да ме представляваш? — предизвика го Наш.

На светло Наш имаше някаква прилика с Пинчър. Кожата му беше по-светла от тази на вуйчо му, но имаше същата заядлива челюст. Приличаха си и по характер. Също като областния прокурор Наш излъчваше самонадеяност и самодоволство.

— Кой казва, че искам да те представлявам? — възрази Стив. — Харесвам Уейд Гризби, а ти му прецака бизнеса.

— Държи се с делфините, все едно са му собственост.

— Те са негова собственост. Хванал ги е или ги е докарал, или ги е отгледал. Сега ги храни и дресира.

— Досуц като едновременнон робовладелец.

— Сакати деца плуват с делфини вместо терапия и Гризби не им иска пукната пара. Така, както го виждам аз, той помага на човечеството, а ти си непотребен боклук.

— Паркът му не е нищо друго, освен хлориран затвор.

— Глупости. Делфините ядат суши на корем. Получават медицински грижи. Обичат хората там.

— Нямаш никаква представа какво чувстват делфините.

— А ти имаш?

— Прокарвал ли си ръка някога по корема на делфин, да усетиш колко е мокър и хлъзгав? — Наш го каза с такова възторжено изражение, сякаш потупваше задника на Анджелина Джоли. — Страхотни животни са, анатомично съвършени. Могат да плуват с четирийсет километра в час и да се гмуркат на триста метра. Но знаеш ли кое им е най-хубавото?

— Че не са акули?

— Живеят мирно в хармонично общество.

— Чудя се дали рибата, с която се хранят, е на същото мнение.

— Знаеш ли, че бутилконосите делфини си имат собствен език?

— Да, моят племенник ми каза. Смята, че ги разбира. Също така смята, че трябва да те разстрелят. Ще побеснее, ако реша да те представлявам.

— Защо?

— Делфините, които освободи, са му приятели.

— Тогава трябва да се радва. Делфините, държани в плен, затлъстяват. Тъпчат се с боклуците, които им хвърлят глупавите туристи. Не ловуват. Не се гмуркат. Те имат нужда да са свободни.

— Знаеш ли какво си ти, Наш? Фанатик. Самопровъзгласил се спасител. И именно това те прави наистина опасен.

— Така ли си намираш делата, Соломон? Като обиждаш клиенти?

— Нямам нужда от тази работа, Наш.

Технически това беше вярно, помисли си Стив. Можеше да работи *pro bono* върху цял куп дела на Лекси и Рекси, двете празноглави близначки моделки, които прекарваха толкова време в

съдебни спорове, колкото и в позиране. За безброен път Лекси беше глобена за паркиране на място за инвалиди въпреки предупрежденията на Стив, че булимията не се брои. Защищаваше също така и сестра ѝ, която имаше навика да продава фалшиви бижута като истински по eBay. Рекс твърдеше, че е невинна, защото евтините бижута били носени от полуизвестен модел от крайбрежието, нейна милост, и затова имали допълнителна стойност.

— Е, тогава защо си тук? — попита Наш. — Защо не си в съда заедно с всичките си клиенти?

Много добър въпрос. Стив се беше събудил към единайсет, беше навлякъл джинси и тениска с девиз: „Говори бавно. Не владее перфектно идиотски“. Заведе Боби на училище, след като реши, че половин ден обучение в шести клас е по-добре, отколкото никак. Сеси, неговата секретарка или помощничка, или офис царевна, или както там беше решила да се нарича тази седмица, се обади, за да каже, че един задържан на име Джералд Наш искал да го види.

Въпреки позите си Стив искаше делото „Държавата срещу Наш“. Не че харесваше Наш. Но това нямаше значение. Даже беше по-добре. Ако харесваш клиентите си, повече го преживяваш, когато ги откарват в затвора.

Ако се хванеше с делото, щеше да се наложи да обяснява доста неща на Боби. Щеше да му каже, че вината не е нито бяла, нито черна. Че съдебната система е пълна с нюанси на сиво. Джералд Наш беше по-скоро объркан, отколкото опасен. Трябваше ли да го затворят за цял живот въз основа на най-глупавото нещо, което е правил някога? Стив вярваше във възможностите на хората да се променят. Добре де, не и на серийните убийци. Но ако отървеше затвора, Джералд Наш можеше и да промени живота си. Може би щеше да работи за спасяването на животните и щеше да се откаже да върши престъпления.

Тук идваше проблемът с убийството по време на извършване на углавно престъпление, древен остатък от английското обичайно право. Много ясно, че Наш беше виновен за загубата на Мисти и Спънки, но не беше гръмнал съучастника си.

— Та защо искаш точно *мен*? — попита Стив, за да обърне разговора.

— Не спирам да мисля за дивата каскада, която спретна. Преследва ме. Гмурна се в канала. Имаш принципи и си корав. Именно

такъв човек искам да имам на моя страна — Наш замълча за миг. Някъде из недрата на затвора се чу пронизителен звук. — Твой ред е, Соломон. Досега само плюеш срещу мен и каузата ми. Ти какво търсиш тук?

— Реших, че човек, способен да вбеси Рей Пинчър, не може да е само лош.

Наш се разсмя.

— Вуйчо Рей всъщност мрази баща ми. Клифорд Наш — каза го така, сякаш Стив трябваше да знае името. — Татко е преподавател в университета във Флорида. Геополитика. Световната корпоративна конспирация. Как военнопromишленият комплекс е завладял страната и хора като вуйчо Рей са просто банални слуги на злото, Адолф Айхмановци на нашето време.

— Семейните срещи сигурно са голям купон.

— Знаеш ли какво го мъчи най-много вуйчо Рей? Старецът ми е бял. Не стига, че е дърт левичар и хипи, което пуши трева, ами е и бял. Но ето кое е най-странното. Татко мисли като чернокож. Той се движеше с Хюи Нютон и Елдридж Кливър^[1]. Когато бях малък, една година на обяда за Деня на благодарността старецът ми каза, че е почерен от вуйчо Рей. Боже, само какъв скандал избухна заради това. Рей го нарече „розов псевдоинтелектуалец“, а баща ми „черен прислужник“. Започнаха да се бутат и удрят и накрая пуйката се озова на пода. С това роднинството приключи.

Наш замълча за миг. Вероятно си спомняше как вуйчо му и баща му са си разменяли обиди. След това започна да разказва на Стив какво се било случило снощи. Другият съучастник с джет — който се беше измъкнал заедно с делфините — била приятелката му.

„О! Жена.“

Стив не беше обърнал внимание. В тъмното, на стотина метра, в черния неопрен, нямаше как да разбере. Оказа се, че се казва Пешън^[2] Конърси. Стив се изгаври с Наш за името ѝ, каза нещо от сорта дали не го е взела от някоя сапунка или от роман за Джеймс Бонд. Все едно да се казваш Пуси^[3] Галор или Мери Гуднайт^[4].

— Къде е тя сега?

Наш вдигна рамене.

— Опитях се да ѝ звънна на мобилния оттук. Изключен е.

Много бързо, реши Стив. Или госпожица Пешън Конърси беше решила, че Наш ще ѝ се обади от затвора, където обажданията се следят, или пък искаше да прекъсне всички връзки с него. Умно и в двата случая.

— Какво можеш да ми кажеш за нея? — попита Стив.

— Магистър по морска биология от университета „Розенстил“ в Маями. Миналото лято, докато всички останали били на стаж в Националната океанска и метеорологична служба, се цанила за екипаж на един кораб за лов на риба тон. Използвала скрита камера, за да заснеме нелегалния улов на делфини. По сто наведнъж били потапяни във водата и удавяни. Ако екипажът я бил спипал, никой не знае какво са щели да я направят. Как мога да не се влюбя в такава жена?

— Преди миналото лято беше ли ти вече приятелка?

Наш поклати глава.

— Свали ме, когато се върна в Маями. Чула с какво се занимавам. Искаше да се присъедини към ДОЖ.

— Значи двамата сте се разгорещили и сте се загрижили за спасяването на делфините в морето и на хамстерите в лабораториите и сте решили да предприемете нещо, след като сте се скъсали от чуване.

— Дай да не ставаме вулгарни! Не беше така. Пешън е по-радикална дори и от мен.

— Ами убитият? Ченгетата открили взетата от него кола под наем на паркинга на марината. Идентифицирали са го като Чарлс Сандърс, шофьорската му книжка е от Колорадо.

— Срегнахме се преди два месеца в един бар в Исламорада. Сандърс ме откри чрез общи приятели от Движението за освобождение на животните.

— Явно се запознаваш с доста хора по този начин.

— Сандърс си беше написал домашното. Знаеше, че се опитвам да потопя онзи китоловен кораб. И как бях унищожил ловните платформи в Глейдс и бях хвърлил бомби с боя в магазин за кожи в Ню Йорк.

— Ти си едноличен отряд за унищожение.

Наш явно го прие като комплимент.

— Имам поддръжници в братството.

Братство от кретени анархисти, помисли си Стив.

Сандърс си приписал заслугите за някои собствени мисии, продължи Наш. Запалването на токсикологична лаборатория на Западния бряг, в която използвали кучета за фармацевтични изследвания. Това било голяма работа за ДОЖ. Но преди да се появи, Наш и съмишлениците му, изобщо не били чували за него. Миришел на ченге или на информатор на ФБР. След което обаче Сандърс доказал, че го бива. Проникнали в лабораторията за изследвания на примати в Маратон, освободили маймуните и ги пуснали в Глейдс. Е, някои били премазани от колите по Оувърсис Хайуей.

— Пешън по-добре ли познаваше Сандърс от теб?

Наш поклати глава.

— Запознахме се по едно и също време.

— Тоест тя ти е казала така.

— Накъде биеш? Мислиш, че Пешън е познавала Сандърс и ме е излъгала ли?

— Откъде да знам? Тя е твоя приятелка.

— Далеч си от истината, Соломон. Пешън ме обича.

— И по какъв начин го показва? Като изчезва?

Наш не отговори, така че Стив продължи:

— С какво се занимаваше Сандърс, когато не спасяваше света?

— Със застраховки.

— Майтапиш се.

— Имаше пропуск. Главен оценител на някаква застрахователна компания.

— И ти му повярва?

— Не ме е интересувало особено. Но си прав. Не приличаше на застраховател. Як тип, над метър и осемдесет. Стотина килограма. Целият мускули. Страхотен плувец, може да е бил състезател на млади години.

— Как решихте тримата да ударите Делфинариума?

— Идеята не беше моя. Аз си бях запланувал една верига от магазини за домашни животни. Мислех да разбия витрините и да взема животните. Но Сандърс каза: „Дай нещо по-голямо“.

— И Пешън се съгласи с него?

— Да, съгласи се. И тя иска да остави диря.

Стив заслуша за удара върху Делфинариума. Сандърс бил огледал мястото. Един-единствен пазач. Старец. Седял в бараката цяла

нощ и гледал сериали на черно-белия телевизор. Невъоръжен, ако не се броят спрят и мобилният телефон. Планът им бил много внимателно изработен. Сандърс трябвало да се промъкне по суша и да върже пазача. Наш никога не бил водил ръкопашен бой и затова бил доволен, че някой друг ще свърши тая работа. Сандърс бил въоръжен с голям военен пистолет четирийсет и пети калибър, но той бил само за сплашване. Но когато влязъл, нямало старец със спрей. Там бил Гризби. С пушка.

— Не разбирам защо го е застрелял — рече Наш. — Вече бяхме извели делфините от канала. Пешън беше в залива. И аз почти се бях измъкнал, когато ти ми скочи. Искам да кажа, че всичко беше приключило.

— Гризби твърди, че държал Сандърс на мушка и чакали полицията да дойде, но Сандърс изведнъж посегнал към пистолета си.

— Няма смисъл — отвърна Наш.

— Нито пък това, че Гризби го е прострелял два пъти. Същото като да бомбардираш Нагасаки, след като си ударил Хирошима.

Парченцата от мозайката не си пасваха. Ключът към разгадаването на случая беше да се открие какво всъщност е станало между Гризби и Сандърс точно преди стрелбата. Но Наш нямаше как да е видял нещо от канала. Нито пък Боби от дигата. Засега беше думата на Гризби срещу тази на убития.

— Нещо друго, Джералд? Има ли нещо друго, което трябва да знам?

Наш се огледа притеснено, сякаш някой можеше да ги подслушва.

— Има едно нещо, което не ти казах. Не бяхме само тримата. Имахме и лодка, една голяма „Бъртрам“ с цистерна солена вода. Закотвена на половин миля от портата. С двама мъже на борда. Трябваше да качат делфините с мрежи.

Стив не разбираше.

— Защо просто да не ги оставите да си плуват на свобода в залива?

— Защото можеха да се върнат в Делфинариума.

Което значи, че на делфините им е харесвало там, помисли Стив. Спънки и Мисти вероятно са си мислели, че са настанени в петзвезден

хотел, и изведнъж се появяват тези ненормалници, които искат да ги принудят да се трудят за прехраната си.

— Кои, по дяволите, са онези двамата? И къде са сега?

Наш повдигна рамене.

— Сандърс ги нае. Така и не разбрах как се казват.

Наш довърши покъртителната си история. Когато полицейските коли се понесли с надуты сирени от Вирджиния Кий към парка, двамата мъже се паникьосали и изчезнали с бъртрама. Делфините отплавали бог знае къде. Пешън явно се била отправила към Грандън Парк Марина, където зарязала джета. И оттогава никаква вест от нея.

Стив се замисли.

Пешън изчезва.

Сандърс е мъртъв.

Двама безименни мъже с яхта се развяват някъде на свобода.

А Джералд Наш остава сам и има опасност да прекара живота си в затвора.

Не знаеше дали клиентът му е виновен за убийство, но със сигурност можеше да бъде арестуван по обвинение за проява на глупост първа степен.

[1] Водачи на движението за граждански свободи и партията на Черните пантери — Б.пр. ↑

[2] Страст (англ.). Б.пр. ↑

[3] Мацка (англ.). Б.пр. ↑

[4] Лека нощ (англ.). Б.пр. ↑

10.

КРАЙ НА СВОЕНРАВНИТЕ ГЪРДИ

Виктория караше на юг по „Дикси Хайуей“. Нямахте търпение да каже новината на Стив.

Беше станала заместник-прокурор и имаше значка и пистолет за доказателство.

Специално назначен помощник областен прокурор към 11-ти Окръжен съд от името на област Маями-Дейд, Флорида.

Щеше да има статия в утрешните вестници. И нямаше да е последната.

Точно това им трябваше на „Соломон и Лорд“. Дело с висок обществен интерес. И победител. Убийство по време на извършване на углавно престъпление беше нищо работа за обвинението. В повечето дела за убийство държавата трябваше да докаже, че обвиняемият е действал злоумишлено. Но не и тук, където по правило се подвеждаше под отговорност. Ако Джералд Наш е извършил углавно престъпление и Сандърс е умрял в резултат на това, Наш беше виновен дори и да не е искал умишлено да причини нараняване, още по-малко смърт, и дори ако не е, както беше в случая, причинил смъртта.

„Драконовски може би. Но, хей, такъв е законът.“

Щяха да заваят нови дела. Големи дела. Можеха да зарежат някои от старите клиенти на Стив. Когато в началото й каза, че води дела за телесни повреди, Стив изобщо не спомена за стриптийзборките от „Катеричките“. Аргументите на исковите му можеха да те накарат да се почувстваш наистина неловко.

„Мъж, който плаща, за да му танцуват топлес, поема риска да го ударят с уголемени и своенравни гърди.“

Край на своенравните гърди, реши тя.

„Държавата срещу Наш“ можеше да реши множество проблеми. Чековите щяха да идват постоянно. Добре, нямаше да забогатее, но държавната работа щеше да отвърти кранчето с парите поне за момента. И когато новите клиенти заприиха с тлъсти хонорари,

професионалният ѝ живот със Стив също щеше да стане по-лесен. Нямаше повече да обират остатъците при разпределянето на делата в сутерена на Съдебната палата. Нямаше повече да има реклами по пейките на автобусите: „Соломон и Лорд. Говорим испански.“

Пое на юг покрай „Корал Гейбълс“ и се отправи към „Кендал“ и към „Съниланд Парк“, където Стив беше завел Боби да тренират бейзбол. Усети тръпката, която идваше с добрите новини и високите очаквания.

Беше се преместила да живее при Стив преди половин година, не без известни съмнения и страхове. Майка ѝ, Айрини Лорд, известна като Кралицата сред приятелите си, семейството и продавачите в „Нейман Маркс“, не одобряваше Стив по много показатели. Многобройните обвинения на Кралицата бяха разделени поравно между пари и обществено положение. Стив не изкарваше достатъчно. Не принадлежеше към Златното оперно общество. Беше свикнал да го пращат в затвора заради неуважение към съда. И трябваше да му опреш пистолет, за да го замъкнеш в неделя вечер до бюфета с морски дарове на кънтри клуба.

Първоначално майка ѝ се опита да я разубеди да живее със Стив. Съветът ѝ беше малко нещо старомоден. „Никой мъж няма да си купи крава, ако получава сметаната без пари.“

Отношението на Кралицата се промени, когато Стив ѝ помогна да се оправи с един измамник, който я обра до шушка. „Щом Стивън те прави щастлива, скъпа, на мен ми стига.“ Това беше най-много, на което беше способна, и трябваше да свърши работа.

Налице бяха и проблемите с различните им стилове на работа, разбира се. Но да се живее със Стив се беше оказало по-лесно, отколкото Виктория беше очаквала. Нямаше истински оплаквания, макар че се чудеше защо е нужно телевизорът да е включен на спортната програма двайсет и четири часа в денонощието.

Стив беше мил и грижовен. Боби беше благо настроен и любвеобилен. Виктория прекарваше колкото се може повече време с момчето и явно се беше превърнала в желан заместител на жестоката му майка.

И така, включила радиото на новинарския канал, по който се въртеше водещата новина за стрелбата в Делфинариума, Виктория се усмихна, докато отбиваше в паркинга на бейзболното игрище.

Да, времената бяха добри. И Стив щеше да се гордее с нея.

11.

ОБИЧАМ МЪЖА, МРАЗЯ ТАЗИ УСМИВКА

„Законите на Соломон:

3. При спор с жена, която е силна, интелигентна и пряма, се замисли за използването на хитрост, лукавство и измама.“

На Стив му се искаше да удари един тупаник на дебелака с ярмулката^[1], но реши, че това няма да помогне на Боби за отбора.

— Ние не крадем бази — рече Ярмулката.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“, равине? — отвърна Стив.

— Не съм равин, господин Соломон, и вие го знаете. Да не би да се подигравате на религиозността ми?

— Опазил ме бог — отвърна Стив с толкова ирония, на колкото беше способен.

Отборът на „Рисовете“ към Бет Ам тренираше в „Съниланд Парк“ и Стив отчаяно се опитваше да отстоява позицията си, без да вбесява Ярмулката, треньора на отбора, чието истинско име беше Айра Крейндлър.

— Няма правило в лигата, което да забранява краденето на бази — рече Стив.

— Аз се придържам към по-висша инстанция — Крейндлър погледна към небето или към рая, или към релсите на метрото над главите им, Стив не можа да разбере точно.

— Господ не иска племенникът ми да краде втора база?

— Говорим за етика. Робърт може да стигне до втора, ако батсманът след това спечели удар или ако защитата направи грешка. Но да краде? — Крейндлър цъкна с език.

Когато не се занимаваше с младежкия отбор по бейзбол на синагогата, Крейндлър продаваше месо на едро. Синьо-белите му

камиони с надпис „Крейндлър означава кашер“^[2] можеха да бъдат видени пред кашерните магазини в северен Маями Бийч. Около врата си носеше златен хай^[3], вероятно направен от цяла буца злато, толкова тежък, че го караше да се прегърбва. Над бермудите му с бастички висеше шкембе на член от висшата лига и макар че най-вероятно можеше да реже гърди бързо и точно, Стив се съмняваше, че може да изтича от първа до трета база, без да спре да си поеме въздух.

— Знаеш, че съм играл бейзбол в колежа, нали, Крейндлър? — Стив махна към „Дикси Хайуей“. Университетът на Маями беше на по-малко от осем километра право по магистралата.

— Разбира се, че знам. Ти си Соломон Падналия. Изкараха те на трета база и така загубихме Университетските световни серии.

Точно тогава Стив се замисли дали да не го фрасне, но реши, че с това няма да даде добър пример на Боби.

— Хвърлях лошо. Но можех да тичам и щом се научих как да предугаждам питчърите, поведох отбора по откраднати бази.

— Крал си бази, защото си могъл? — попита Крейндлър.

— Разбира се.

— Значи вярваш в *кол де'алим гевар*. „Можеш ли, прави го.“

— Вярвам, че възможностите на всяко дете трябва да се увеличават максимално. Вярвам и в победата и нямам намерение да се извинявам за това.

— Наистина ли смяташ, че Робърт го бива за тая работа? — попита Крейндлър.

— Да краде бази ли? Разбира се, щом веднъж го науча.

— Да играе бейзбол. Искam да кажа с неговите проблеми...

— Значи това било!

— Другите момчета могат да са много жестоки. Наричат Робърт „хахо“. И тем подобни.

— Твоя работа е да се справиш с малките разбойници.

— Как?

— Хвани ги за гърлото. Карай ги да правят допълнителни обиколки. Научи ги да се държат прилично.

— Соломон, със сигурност знаеш, че е много по-сложно от това.

— Не и за един *истински* треньор. Трябва да нариташ няколко кашерни задника.

Стойаха на зелената трева извън очертанията на полето. Отборът на „Рисовете“ тренираше на терена, безброй топки се търкаляха между тънките еврейски крака. Далече вдясно, на максимално безопасно разстояние, Боби береше глухарчета. Момчето се цупеше цял ден. В началото не беше така, помисли си Стив. Но когато Боби разбра, че Спънки и Мисти ги няма, че няма начин да бъдат намерени, мъката се загнезди в сърцето му. Стив се беше надявал, че бейзболът ще го разсее и че той ще престане да мисли за изгубените си приятели.

Допреди десет минути Стив беше учил племенника си на тънкостите в краденето на бази. При питчър, който хвърля с дясната ръка, гледаш петите му. Ако вдигне дясната пета преди лявата, хвърля към първа. Ако лявата пета се отдели от земята първа, хвърля към плочата на батсмана.

И точно тогава Крейндлър, със скрито под ярмулката плешиво теме, намазан с крем против изгаряне нос и спуснати слънчеви стъкла върху очилата, реши да учи Стив на етика.

Ако не беше пропуснал организационното събрание на лигата, може би той щеше да е треньор на Бет Ам. За жалост прекара нощта зад решетките в ареста, защото беше поръчал пица и две кашончета бира за съдебните заседатели, които обсъждаха дело за шофиране в нетрезво състояние. Не че имаше нещо против да го задържат за неуважение на съда от време на време. Едно от първите неща, които беше казал на Виктория, бе, че адвокат да се страхува от затвора е все едно хирург да се страхува от кръв.

И точно докато си мислеше за Виктория, я мярна да се приближава покрай линията на първа база. Големи крачки с тези крака на тенисистка. Беше със зелена копринена блуза, бяла пола и обувки „Версаче“ с бяло, зелено и червено, нещо от сорта на италианското знаме. Стив беше с нея, когато си ги купи. Почти се беше спряла на марка, наречена „Юнайтид Нюд“ — продавачката я хвалеше, че била „скулптура, а не обувка“. И двата чифта изглеждаха толкова удобни, колкото да ходиш по счупени стъкла.

Носеше червена кожена чанта „Ермес Бъркин“. Стив не би могъл да различи „Ермес Бъркин“ от буркан с краставички, но Виктория изглеждаше много щастлива, когато майка ѝ ѝ я подари. Не можа да разбере защо е целият този шум, докато Айрини Лорд не поясни, че ѝ е подарък от един френски мултимилиардер, с когото се запознала на

Ривиерата, и че проклетото нещо струвало петнайсет хиляди долара. Стив можеше да разбере да се похарчат толкова пари за голям плосък телевизор със съраунд система, но *за дамска чанта*? В жените имаше толкова много неща, които тотално го удивляваха.

Виктория махна на Боби, който сега седеше с кръстосани крака и разговаряше с една чапла, която бе кацнала край полето. Стив каза на Крейндлър, че ще обсъдят бейзболната етика по-късно, и се затича към жената, която обичаше. Пресрещна я при първа база. Тя обви врата му с ръце и се целунаха. Не целувка от сорта на „Здрасти-как-си?“ По-дълбока. „Искам-да-ти-скоча-веднага.“

— Леле! — възкликна той.

— Имам страхотни новини.

— И аз също, Вик.

— Имам ново дело. Голямо.

— Аз също.

— Стрелбата в Делфинариума — продължи тя. — Ще бъда прокурор по делото.

— Какво?! — явно му се беше счуло.

„Не може да е казала «прокурор».“

Те бяха адвокати на *защитата*. Представляваха обвиняемите, онеправданите, от време на време невинните.

„Прокурор?“ По-добре да беше казала: „Ще стана проститутка!“

— Пинчър е изключен заради конфликт на интереси — измърмори Виктория. — Назначиха мен. — Бръкна в абсурдно скъпата си чанта и размаха значка със златна звезда отгоре. *Специален помощник окръжен прокурор*. — Момчето, което си хванал. Джералд Наш. Обвинен е в...

— Убийство при извършване на углавно престъпление. Знам. Аз го защитавам.

Това я сепна. Но само за секунда. Тя премигна и рече:

— Няма начин, Стив.

— Нае ме тази сутрин. Без предварителен договор. Но все пак ме нае.

Виктория прехапа долната си устна.

— И какво ще правим?

— Как какво? Ще се оттеглиш.

— Защо аз?

— Защото делото е мое, Вик. Бях там пръв.

Айра Крейндлър удряше топки към хлапетата от началната база, или поне се опитваше, но в общи линии ги изкарваше извън фал линията.

— Ти си бил свидетел — отвърна тя. — Не можеш да представляваш обвиняемия.

— Две ченгета видяха как го сграбчвам и го арестуваха на място. Няма нужда от показанията ми.

— Чу ли Наш да казва нещо в негов ущърб?

— И да съм, никога не бих ти казал.

Една ниска топка се понесе към Боби извън очертанията на игрището и той се олюля, и размахва ръце като пиян, който гони пеперуда. Топката падна от ръкавицата му, удари го по главата и тупна на земята. Боби разтърка главата си и се завъртя на 360 градуса да търси топката.

— Хубаво хващане, хахо! — провикна се Чарли Ноавоно от центъра на полето. Той беше най-добрият играч в отбора и изглеждаше така, сякаш се бръсне още от детската градина. Стив понечи да каже на тоя кретен да остави Боби на мира, но част от порастването си е да се научиш да се оправяш сам с грубияни, така че си замълча.

Обърна се отново към Виктория и каза:

— Ще трябва да се позова на старшинството в случая.

— Старшинство?

— Аз съм старши съдружник.

— Ние сме равни съдружници.

— Но аз съм по-старши. По ранг. Ако бяхме в армията, щях да съм генерал.

— Ако бяхме в армията, щяха да те изправят пред военен съд.

— Кажи ми нещо: когато отвори шикарната си чанта, пистолет ли ми се стори, че виждам?

— И какво от това?

— Да не ме заплашваш като в „Телма и Луиз“?

— Всеки прокурор има пистолет.

— Говориш така, сякаш не е еднократна сделка. Сякаш планираш промяната да е за постоянно.

— Няма ли да се успокоиш, Стив? Връщам се обратно, щом делото приключи. Помисли колко известни ще станем. Това ще ни даде

възможност да повдигнем нивото на клиентелата си.

— Нищо им няма на делата, които вкарвам във фирмата.

— Така ли? Ами „Нидълмайър срещу Нидълмайър“? Хлапето съди родителите си, че било грозно.

— Не само че е грозно. Че са му предали гени.

— Това имам предвид. Боклучави дела, когато мога да спечеля процес за убийство.

— Искаш да кажеш да загубиш процес за убийство, защото след като аз ще защитавам, отново ще се повторят говорещите какадута.

— Възнамеряваш да ми се изцвъкаш на ръкава ли?

— Всеки, който се изправи срещу мен в съда, рискува поголовно и пълно унижение. Знаеш го.

— *Заплашваш* ли ме?

— Просто ти казвам как стоят нещата, сладкишче.

— Сладкишче? Наистина се опитваш да ме вбесиш, нали?

— Защо ми е да го правя, сладурче?

— Защото смяташ, че ще загубя самообладание. Мислиш, че ще започна да те обиждам какво гадно копеле си. После ще се почувствам виновна и ще тръгна да ти се извинявам. След което няма да имам друг избор, освен да се оттегля от делото и да те оставя да се наложиш.

— За толкова умен ли ме мислиш?

— Мисля, че си същински дявол. Но няма да стане.

Стив не отговори. Ухили й се, сякаш държеше кента, докато тя нямаше нищо друго, освен чифт загубени аса.

„Обичам мъжа, мразя тази усмивка.“

Наистина го обичаше, напомни си Виктория.

„Но мразя тази крива лукава усмивка, която казва «Хванах те!».“

Предизвикваше я да се изправи в съда срещу него. Припомняше й курешката върху сакото й, мислеше си, че може да я уплаши. Но й беше съвсем прозрачен.

— Страх те е, а, Стив?

— Какво?

— Страх те е от силни жени. Затова трябва да размахваш бухалката като някой пещерен човек.

— Пак си почнала да четеш Морийн Дауд, нали?

— Когато излизаме на вечеря, защо ти винаги плащаш?

— Не плащам. Ползвам фирмената кредитна карта. Ти плащаш половината.

— Но настояваш да дадеш *твоята* карта. Защо аз да не мога да го сложа на моята?

— Какво значение има?

— На глупак ли се правиш, или наистина си толкова недосетлив?

— Има ли трети вариант?

— Държиш властта, като размахваш тази карта. Мастъркард се превръща в твоя пенис.

— Това е втората ти метафора за пениси за една минута. Възбудена ли си?

— Ха!

— Защото си леко поруменяла. Или е време да ти дойде?

Тя си пое дълбоко въздух и за пореден път си напомни, че обича този мъж независимо колко вбесяващ може да бъде.

— Последният бастион на мъжкия шовинизъм: атакувате възпроизводителната ни система, сякаш тя ни прави слаби. Когато в действителност вашата Y-хромозома ви превръща в по-слабия пол.

— Наистина четеш Морийн Дауд.

— Това е еволюционен факт. Мъжката хромозома губи гени. Мъжете губят потентността си, но продължават да се държат като Чингис хан.

— Какво искаш да кажеш? Искаш да спреш противозачатъчните ли?

Тя се усмихна сладко. После заяви:

— Не можеш да ме спреш, Стив. Ще бъда обвинител по делото. И ще спечеля.

— Удари ме с всичка сила, Вик.

— О, ще го направя. Ще те накълцам на малки парченца и ще те използвам за стръв.

— Ох!

— Но ако те дам на акулите, те няма да искат да те близнат.

— Професионална вежливост — призна Стив и кимна в знак на съгласие.

— Затова просто ще те унищожа в съдебната зала.

— Как? Ще ме отегчиш до смърт ли?

— Ще подавам възражения на всеки твой иск, ще оспорвам всеки правен казус. Този път ще ти се наложи да поработиш за разнообразие.

— Ужас! Чака ме смърт от отегчение.

— Ще те смажа и пред съдебните заседатели. Встъпителната част. По време на кръстосаните разпити. И накрая. Ще те вържа на възел. И ще го направя така, както ти никога не би могъл. Ще спечеля честно и почтено.

[1] Молитвена шапчица при евреите — Б.пр. ↑

[2] Храна, приготвена по определен начин в съответствие с религиозните норми на юдаизма — Б.пр. ↑

[3] Еврейски символ — Б.пр. ↑

12.

ЧАРЛИ (ЛАЙНОТО) НОАВОНО

Боби крачеше по коридорите на прогимназията „Понсе де Леон“. Беше напълно смазан. Никога повече нямаше да види Спънки и Мисти. Те сигурно вече бяха някъде по островите. Умрели от глад. Трябваше да изяждат по петнайсет килограма риба на ден. Щяха ли да си хванат сами? Или щяха да чакат някой да ги нахрани?

По някакъв странен начин се чувстваше отговорен. Ако беше реагирал по-бързо, може би щеше да спаси делфините. Можеше да им каже да се скрият. Те щяха да го разберат. Щяха да се гмурнат под водата и да останат там двайсет минути, без да си поемат дъх.

Дълбоко в себе си знаеше, че вината не е негова, но въпреки това...

„Спънки и Мисти ми вярваха, а аз ги подведох.“

Обвиняваше и вуйчо Стив. Той беше отказал да наеме лодка и да ги потърси — каза, че било невъзможно. Припомни на Боби молитвата на рибаря: „О, Господи, лодката ми е толкова малка, а морето ти е толкова голямо.“

В сърцето си Боби знаеше, че вуйчо му е прав. Но въпреки това вуйчо Стив беше голям. Трябваше да измисли нещо. Вместо това се хвана да защитава това нищожество Джералд Наш, човека, който оплеска всичко.

„Това е предателство спрямо Спънки и Мисти... и мен.“

Отправи се към шкафчето си през тълпата спортисти, мухльовци, кретени, красиви момичета, дебели момичета, умни момичета, откачалки и подмазвачи.

„О, мамка му!“

Облегнат на сивата редица метални шкафчета, жвакащ дъвка с отворена уста като морски лъв, който дъвче скумрия, стоеше Чарли Ноавоно. Бетонен блок, маскиран като човешко същество, с очертаваща мускулите тениска, изпод която се виждаха космите на гърдите му.

Да. В шести клас имаше косми по гърдите. Тринайсетгодишният Чарли беше оставен да повтаря една година не защото беше глупав — макар че беше, — а защото още по-глупавият му баща си мислеше, че това ще даде на Пича по-голям шанс да спечели спортна стипендия за колеж.

Към него ли гледаше Чарли?

„Не биваше да съставям анаграма от името му“

Боби не беше искал да го обиди. Миналата седмица, докато бяха в кафенето, Ноавоно се правеше на кретен, беше заврял ръка под мишницата си и правеше пърдящи звуци, докато минаваха момичетата. Бая тъпо за шести клас. Но всички момчета го аплодираха бурно, защото момичетата явно се притесняваха, а и звукът от пърдене си е доста смешен независимо на колко си години. Боби реши да не остане по-назад.

„Тъпак. Защо си отворих устата?“

— Хей, Чарли — беше казал небрежно, сякаш двамата бяха приятели, — знаеш ли, че от буквите на името ти може да се получи: ЧАРОВНО ЛАЙНО?

— На кого викаш лайно бе, глист такъв?

— Не. Казах го като комплимент.

— Защо искаш да ми правиш комплименти, малък педал такъв?

Боби усети, че лицето му пламва.

— Защото...

Ноавоно завря лицето си в неговото.

— Не се закачай с мен, пич.

Боби не можеше да търпи някой да е толкова близо до него, освен може би вуйчо Стив и Виктория. Имаше клаустрофобия, все едно го бяха впримчили в капан. От Чарли го лъхна и дъх на чесново хлебче.

— Знам всичко за теб, Соломон — усмихна му се гаднярската Чарли. — Майка ти те е държала в клетка за кучета. Сега е в някой затвор и прави шпакли под душа.

— Не е в затвора — Боби се дръпна. Чувстваше се хилав и слаб. Искаше да удари Чарли Лайното, да го цапне с всичка сила. Но знаеше, че Ноавоно ще го смели от бой.

Така че се обърна и избяга.

Оттогава вече цяла седмица Ноавоно го тормозеше здраво. Боби не го разбираше. Познаваше Чарли от неделното училище към Бет Ам. Беше ходил на рождени дни в дома му в Пайнкрест. Просторно имение с най-големия двор, който беше виждал. Моравата представляваше истинско футболно игрище с флагчета и врати. Зад един ред кралски палми имаше покрито с пясък игрище за професионален волейбол. В едното крило на къщата имаше зала за баскетбол с вдигащи се седалки и електронно табло за резултата. Отзад имаше басейн с кула за скокове плюс два тенис корта — осветени, разбира се.

„Защо на едно семейство му трябва два тенис корта? Или пет коли?“

Бащата на Чарли притежаваше верига от магазини за спортни стоки, което обясняваше всички фланелки, бухалки и топки, подписани от прочути играчи. Боби се ужасяваше от рождените дни на Чарли, които винаги се съсредоточаваха върху дивашки мачове по американски футбол и скапваща игра на баскетбол. Но никога нямаше плувни състезания — единственият спорт, в който що-годе го биваше.

Сега, докато се приближаваше към шкафчето си и усещаше втрепените гадни очи на Чарли Лайното върху себе си, Боби усети как стомахът му се свива. Учениците вече се стичаха към класните стаи.

— Ето го и човека дума — изгаври се Чарли. Бандата му от двойкаджии се почеса по топките и зачака. — Хей, дърдорко, как се казвам днес?

— Чарли. Казваш се Чарли.

— А ти как се казваш? Аспержа, нали?

Правеше си майтап със синдрома на Аспергер^[1]. Тъпа шега.

Няколко от приятелите му се разсмяха. Боби стигна до шкафчето си, завъртя комбинацията на ключалката и отвори вратата. Чарли се облегна и вратата се тресна с все сила, за малко да откъсне пръстите на Боби.

— Ей! Спри!

— Слушай, загубеняко. Искам да се разкараш от отбора ми.

— Защо?

— Защото си пълно хахо? Не можеш да удрияш. Не можеш да хващаш. Не можеш да мяташ. Искам да се махнеш.

— Но това е само лига на неделно училище.

— Само? Откъде мислиш, че набират играчи тренинзите на гимназиите? Ще играя в „Гъливър“ или „Рансъм“, после в Университета в Маями и не искам разни ненормалници като теб да ми се пречат в краката.

— Няма да напусна.

— Ще напуснеш, след като ти навра бухалката в задника.

Боби се зачуди дали да не отбележи колко педалски звучи това, но се отказа. Отвори отново шкафчето, извади учебника по обществознание, затвори шкафчето, завъртя ключалката и повтори:

— Няма да напусна. Не можеш да ме принудиш.

— Знам къде живееш, Соломон. Ти и твоят загубен вуйчо — той се обърна към агитката си. — Тъпакът живее в Саут Гроув, близо до Литъл Африка.

Боби никога не беше чувал да го наричат така, но, да, „Къмкуот Авеню“ беше на няколко пресечки от сърцето на африкано-американската част на „Коконът Гроув“. Опита да измисли какво да отвърне, нещо хапливо за социалното положение, но щеше да прозвучи прекалено тъпо, така че се отказа.

— Дори нямат басейн! — Чарли избухна в смях. — Къде плуваш, в обществения басейн ли? Някога хващал ли си краста?

Боби помисли да каже, че, да, понякога плува във Венецианския басейн в „Корал Гейбълс“, а друг път с делфините, но това щеше да предизвика само още обиди. Когато се сблъскаш с простотия, предразсъдъци и големи мускули, е най-добре да си мълчиш. Вуйчо Стив винаги така казваше.

— Знаете ли какво друго чух? Нашият словослагател си говорел с риби — Чарли ръгна Боби в гърдите. — Хайде, тъпако, кажи нещо на рибешки.

Боби искаше да отвърне: „Делфините на се риби. Те са бозайници. И никога не съм срещал делфин, който да е толкова тъп, колкото си ти.“

Но не го каза. Не каза нищо. Тръгна си, като реши как точно ще убие Чарли Ноавоно Лайното.

[1] Форма на аутизъм — Б.пр. ↑

13.

ПУКНАТИНА В ТУХЛЕНАТА СТЕНА

„Законите на Соломон:

4. Работата на прокурора е да огради обвинението си с тухлена стена. Работата на адвоката е да събори стената или поне да я нашари с графити.“

Стив искаше баща му да му помогне за делото на Наш, но вместо това той го нахока.

— Не ставай глупак — каза провлечено Хърбърт Соломон. — Не можеш да водиш дело срещу собствената си жена.

— Татко, не те питам дали да поема делото. Питам те как да го спечеля.

— Ореш много близо до памука, синко.

— Дай да караме без селски метафори, а? — Стив подхвърляше топка в новата ръкавица на Боби, за да направи кожата по-мека. — Не съм някой от приятелите ти по чашка в „Алабама Джакс“.

— Синко, имаш два конфликта на интереси. Ако изгубиш, клиентът ти може да подаде жалба за неефективна защита, защото преценката ти е компрометирана. И да спечелиш, и да загубиш, рискуваш връзката си с тази прекрасна жена.

Обут с омазани с боя брезентови къси панталони, Хърбърт стоеше до плота в кухнята на Стив и си слагаше лед в чашата. Четири кубчета. Точно като Синатра. После си наля три пръста „Джак Даниълс“ — ама все едно бяха пръстите на Шакил О'Нийл, а не неговите. Лицето му имаше тен, дългата му сребриста коса беше сресана назад и хваната на опашка. На Стив неговият роден в Савана баща му приличаше на генерал на Конфедерацията, макар и евреин.

Хърбърт продължаваше да говори в заповедна форма, остатък от дните му като съдия във Флорида.

— По-добре остави Виктория да си води делото, синко, и се дръпни настрани, по дяволите. Недей да прецакваш нещата с това момиче, защото честно казано, тя умее да прави много неща по-добре от теб.

— Благодаря ти за подкрепата, татко — Стив върза топката с връв за ръкавицата. Ако джобът беше по-мек и по-дълбок, Боби вероятно нямаше да изпуска всички мързеливи подавания.

— Отпусни юздите, синко. Виктория има шанс да си създаде име, остави я да го направи.

— Ами аз?

— Ти имаше тази възможност.

— Хей, кариерата ми не е приключила. Още съм млад в сравнение с останалите адвокати.

— Искам да кажа само: постави връзката си на първо място, подкрепи момичето си.

— Явно гледаш „Доктор Фил“, защото никога досега не си ми казвал подобно нещо. А и ти със сигурност не подкрепяше мама.

— Дрън-дрън! Боготворях жена си и обожавях децата си.

— Не си подкрепил никого от нас, татко. Всяка вечер клиенти или вечери с асоциацията, или съдебни конференции. Вечно някъде, вечно зает с твоите си дела. Де да ми беше давал по десет кинта за всеки бейзболен мач или дипломиране, което си пропускал.

— Не бъди такова мрънкало — Хърбърт вдигна чашата и пресуши половината. — Бях добър баща на теб и на непрокопсаната ти сестра.

— Ако някога решиш да го подложиш на гласуване, ще загубиш с две към едно.

— Семейството е най-важното нещо на света. И времето, прекарано със семейството, е безценно.

— Откъде идва всичко това? Да не крадеш карти за „Холмарк“ от дрогериите?

— Сериозно говоря, Стивън. Двамата с Боби сте моят живот. За вас живея.

— Наистина ли? Боби има бейзболен мач в неделя. Ще дойдеш ли?

— Неделя? — Хърбърт отпи глътка и се замисли. Стив чакаше. Трябваше да изчака три глътки. — Не, в неделя ще запушвам лодката.

— Ахаа.

— Освен това за какво съм му притрябвал на момчето да висят там?

— Няма никаква основателна причина, освен че те обича, татко.

Хърбърт можеше да каже: „И аз го обичам“. Вместо това си допи уискито. Хърбърт Соломон като модел на подражание — беше чудно, че можеше изобщо да изрази някакви чувства. Освен гняв де.

Хърбърт си наля още уиски и разклати чашата; кубчетата лед дрънкаха като тракащи зъби.

— Ако сме свършили, ще се излегна на дивана и ще погледам малко платени цици по кабела.

— Заповядай. Просто си мислех, че може да ми дадеш някой и друг съвет за защитата на дело за убийство по време на извършване на углавно престъпление.

— Няма начин да го защитиш. Това е единственото обвинение, което е формулирано в полза на държавата, и ти го знаеш.

— Но, татко, с целия си опит...

— Имаш ли някаква теория по делото? — прекъсна го Хърбърт. — Измисли ли темата?

„Има напредък — помисли Стив. — Стариет мишелов започва да проявява интерес.“

— Не още.

— Изцапаните с мастило нещастници почнаха ли да звънят?

— От „Хералд Сън-Сентинъл“ са оставили съобщение вчера. „Палм Бийч Поуст“ сутринта. Лиза Петрило от Канал 10 се е разположила пред кантората ми.

— Въпреки че води развлекателни новини.

— Откакто напусна съда, татко, делата за убийство се превърнаха в развлечение.

— Е, тогава, преди да дадеш някакво изявление, се погрижи да си подготвиш теорията и темата за делото. После започни да им ги набиваш постоянно. Дръж си на твоето.

Хърбърт Соломон може и вече да не беше юрист — беше предпочел да се оттегли от съдийството и от адвокатурата, вместо да го разследват за подкуп, но умът му още беше остър като бръснач. Като

адвокат и като съдия обикновено беше най-умният човек в съдебната зала и много добре го знаеше.

— Не че ще е лесно — додаде той. — От всичко, което чух, каузата ти е загубена. Обвинението е свършен факт.

Стив сниши глас, опита се да имитира дрезгавия тембър на баща си:

— Никое дело не е свършен факт, докато съдебните заседатели не отворят вратата и председателят не си затвори устата.

— Поне си ме слушал. Но трябва да се хванеш за нещо. Пукнатина в тухлената стена.

Още един от изразите на стареца му. Преди да стане главен окръжен съдия, господин Хърбърт Т. Соломон беше страхотен съдебен адвокат. Обичаше да казва, че работата на прокуратурата е да изгради тухлена стена. Яка и стабилна, тухла след тухла, да заглади хоросана и да я направи гладка и чиста. Защитата обаче не трябваше да си строи стена. Трябваше просто да претърси държавната за слаби места. Счупени тухли или изронен хоросан, нали точно затова е защита.

„Направи една малка пукнатина в стената, колкото да си провереш ръката, и можеш да срутиш цялото проклето нещо на земята.“

Точно така. Но понякога имаш шанс само да нарисуваш малко графити на старата стена.

— Е, с какво разполагаш? — попита Хърбърт.

— Хронологията на обвинението куца. Сандърс е бил там три или четири минути, преди Гризби да го застреля. Какво е станало през това време? Защо Сандърс ще бърка за пистолета си, когато Гризби е насочил пушка срещу него? И защо Гризби го е прострелял два пъти?

— Защо Гризби изобщо е бил там?

— Твърди, че е очаквал неприятности, след като Пинчър го е предупредил за Движението за освобождение на животните. Но защо е бил сам? Защо не е наел нов пазач? Или двама, или трима?

— Предполагаш, че Гризби не е искал да има свидетели?

— Просто задавам въпрос, татко, както ти си ме учил.

— Пазачът, който уж е напуснал, подкрепя ли твърденията на Гризби?

— Не можем да го открием. Изнесъл се е, без да предупреди хазяина си. После идва жертвата. Чарлс Сандърс, последен известен адрес — Денвър.

— Заради теб се надявам да има дълго досие.

Стив знаеше какво си мисли баща му. Когато защитаващ дело за убийство, винаги е от полза, ако жертвата е отрепка, която няма да липсва на спазващите закона, имащи страх от Бога граждани, като дванайсетте порядъчни граждани в ложата на съдебните заседатели.

— Не е осъждан — отвърна Стив. — Военен. Пенциониран тюлен. Помощник-командир.

— Леле! Остава да ми кажеш, че е и герой от войната.

— Бронзова звезда за обезвреждане на мини в Персийския залив по време на Войната в Залива.

— Мили боже! А след това?

Стив вдигна рамене.

— Знам само, че е бил разпределен в Сан Диего, когато са дошли документите за пенсионирането му.

— Какви са били задълженията му?

— Флотът е засекретил всичко след Пустинна буря.

Хърбърт гаврътна питието си.

— Не се връзва. Награден морски офицер да се захване с изперкали природозащитници — той пак посегна към бутилката. — Тухлената стена не се е напукала още, но хоросанът леко се рони по края.

— Точно това си мислех.

— Боже, обичам хубавите загадки.

Вече бяха навлезли навътре. Стив наблюдаваше баща си. Присвитите очи на стареца гледаха съсредоточено хоризонта.

— Какво мислиш, татко?

— Заплетените дела са по-забавни, а това е направо един път. Стига да можеш да го задържиш.

— Продължавай.

— Можеш ли да накараш клиента си да се откаже от конфликта на интереси?

— Абсолютно. Той иска мен.

— Можеш ли да действаш с Виктория кротко?

— Мога да опитам.

— Тогава действай. Но не се разсейвай, синко. Става дума за „Държавата срещу Наш“. Не го прави Соломон срещу Лорд.

14.

ЗА КАКВО СА МАЙКИТЕ

Виктория се нуждаеше от съвета на майка си.

„Как мога да победя Стив с делото на Наш и въпреки това да запазя връзката ни?“

Но както обикновено Айрини Лорд или Кралицата, беше потънала в собствената си мелодрама.

— Никога не са ме унижавали така — пухтеше тя. — Избраникът на дъщеря ми да ме съди.

— Майко, откакто Барбара Стануик спря да прави филми, вече няма избраници.

— Любовникът, с когото живееш, тогава — изсумтя Айрини, сякаш самата идея за съвместно съжителство беше проява на безвкусица.

Въздухът беше изпълнен с розмарин, евкалипт... и злоба. Майка и дъщеря се бяха настанили в две кресла в „Бал Харбър Спа“ за месечния си педикюр. Айрини беше облечена в ластична рокля „Ерве Льору“ с подходяща малка чантичка с дръжка. Обувките ѝ — преди да се отърве от тях заради педикюра — бяха „Кавали“ с цветовете на дъгата, каишка през глезена и ток малко под десет сантиметра. Косата ѝ — с цвят на шампанско — беше вдигната и разкриваше грациозния ѝ и все още опънат врат. През годините много мъже бяха казвали на Айрини, че прилича на принцесата на Монако Грейс и тя никога не беше спорила.

— Толкова е просташко да ме съди — рече тя, докато Айлина, козметичката от спа центъра, ѝ бършеше краката.

— Стив не съди теб, майко. Съди твоя кънтри клуб. Ти по една случайност си председател на комитета по членството, така че името ти е упоменато в качеството ти на представител.

Айрини отхвърли възражението с едно махване на току-що лакираните си нокти.

— Моето име е върху документите.

— Технически.

— Кажи го на Глория Тътъл и Хелън Флаглър.

Глория и Хелън. Най-добрите приятелки на майка ѝ. Кралските кучки на „Бискейн Роял Кънтри Клъб“. Стив съдеше клуба от името на клиент, който беше изключен, след като беше осъден за измами по пощата. Ставаше дума за нарушаване на клаузата за висок морал, включена в споразумението за членство. В иска си Стив твърдеше, че клиентът му е несправедливо изключен, като се има предвид, че голям процент от останалите членове са развратници, данъчни измамници и алкохолици. Заплашваше да разпита всеки член под клетва на открито заседание на съда.

— Ох! Господи, Айлина.

— Съжалявам, сеньора — Айлина изпусна пръчицата от портокалово дърво. — Усетих.

— Знаеш колко са чувствителни кожичките ми.

Виктория беше дошла не само за педикюра, но и да потърси съвет от майка си. Проблемът, както винаги, беше да накара Кралицата да се съсредоточи върху друг, освен върху себе си. Ако самовгълбеността беше олимпийски спорт, Айрини Лорд щеше да спечели златото.

Айлина вече заобляше нокътя на кутрето на Айрини с пиличка, когато Виктория най-накрая се обади:

— Майко, нуждая се от пълното ти внимание и наистина ми трябва помощта ти.

Айрини вдигна изскубаните си вежди — боядисани в тон с косата — и снизходително се усмихна.

— Разбира се. За какво е майката?

На Виктория ѝ трябваха петнайсет минути, за да обясни конфликта на интереси, едновременно професионален и личен, с което отегчи майка си до смърт. После, след като Айлина свърши с чудния масаж на прасците, Кралицата се обади:

— Каквото и да направиш, все губиш. Ако спечелиш делото, губиш Стив.

— Защо?

— Мъжете са крехки същества с нежно его, скъпа. Да кажем, че вечеряш. Ако споменеш пред любимия си, че е почнал да оплешивява, вечерта изобщо няма да го вдигне.

— Стив не е почнал да оплешивява. И не е зле с ерекцията.

— Още не. Но ако го сразиш в съда, тогава какво?

— Егото си му е наред. Никога не гледа да изпъкне, когато водим дела заедно. Винаги ми отдава дължимото, когато спечелим.

— Разбира се, когато и двамата сте от една и съща страна.

— Ами когато го побежда на тенис? Отминава го със смях.

— Защото тенисът е твоята игра. Ти си играла в колежа. Той е обикновен хакер. Но съдебната зала му принадлежи. Тя е неговата самоличност. Там са му топките.

Виктория се замисли. Айлина масажираше пръстите на майка ѝ — дърпаше всеки поотделно, сякаш доеше крава. Не беше честно. Да води обвинението на шумен процес за убийство беше голяма възможност. А и какво толкова се беше загрижила майка ѝ за Стив?

— Защо се тревожиш, че може да загубя Стив, като и без това не можеш да го понасяш?

— Чувствата ми към Стив нямат нищо общо. Ти го обичаш. И той те обожава.

— Искаш да кажеш, че всъщност мислиш за мен?

— Какво толкова необичайно има?

Точно тогава Виктория реши. Беше просто, наистина. Даваше ѝ съвет от предишно поколение. Не едно, а две може би. Кралицата си стоеше във времето на нейната майка. В днешно време жените нямаше нужда да отстъпват пред съпрузите си. Нямаше нужда да им се подчиняват. Или да се тревожат да не наранят крехките им чувства.

— Майко, няма да отстъпя.

Айрини издиша шумно — спря малко преди да се е превърнало във въздишка.

— Стига да си даваш сметка за риска.

— Може да има и друг начин.

— Какъв?

Виктория пхна крак в хавлиения пантоф.

— Трябва да се връщам в кантората, майко.

— За къде бързаш?

— Трябва да пиша иск и досие на делото. Нещо, с което тотално ще изненадам Стив.

— Кажи ми, скъпа. Обичам изненадите.

— Няма да сразя Стив на процеса. Ще го победя сега, още преди да сме влезли в съдебната зала.

15. ФУТБОЛ И УБИЙСТВО

Виктория се двоумеше какво да облече. Обикновено се обличаше семпло и делово. Изискано и консервативно.

Не традиционно консервативно. По-скоро консервативно, ала Келвин Клайн. Нещо в блед туид, сако с едно копче над пола до средата на коляното.

Но днес беше различно. Днес щеше да се изправи срещу най-изобретателния съперник, на когото изобщо можеше да се натъкне — своя любовник и партньор.

Вече беше подала иск Стив да бъде отстранен като адвокат на защитата. В крайна сметка той беше свидетел на престъплението. Освен това беше нередно, ако не и направо неетично, прокурорът и защитникът да са съдружници и любовници.

Към иска с телбод беше заципано добре обосновано досие от двайсет и две страници, в което се цитираха няколко десетки случаи като прецедент. Нямаше съмнение, никакви неясноти, никакво основание за спор. Стив трябваше да отстъпи.

Както обикновено, Стив Акулата не беше отговорил на иска писмено. Щеше да разчита на речовитостта си, на умението си да танцува степ около пехотни мини.

След десет минути щяха да спорят върху иска пред съдия Гридли и Виктория беше сигурна, че още преди обед Стив ще излети от съдебната зала като досаден пияница от кръчма.

В момента всичките ѝ притеснения бяха от модно естество.

Влезе в кабинета на съдия Гридли, облечена в огнено оранжево бюстие, отгоре със синя риза „Елън Трейси“. Полата „Армани“ беше в тон с бюстието, а чантата ѝ с документи „Ермес“ се връзваше с ризата.

Ярко оранжево и крещящо синьо. Цветовете на Университета във Флорида. Само защото „Държавата срещу Наш“ се беше паднало на съдия Ървин Гридли, почетен Бул Гейтър^[1], едно от най-големите и най-гадните влечуги в целия щат.

Беше решила да спретне този евтин номер, след като видя как се издокара Стив сутринта. Синьо сако, оранжева риза и тъпата връзка с алигаторите. Безсрамник. Не й оставаше друг избор. След като той излезе за някакво ранно изслушване, тя внимателно подбра какво да облече.

Влезе в кабинета. Съдия Гридли не се виждаше никакъв. На стените висяха обичайните плочки и снимки; в бюфета имаше богат асортимент от футболни топки, шлемове, фланелки и копие на последния трофей от националния шампионат. Върху бюрото на Негова чест имаше препарирана глава на алигатор със зъбата усмивка.

Стив вече седеше на заседателната маса и си показваше зъбите на акула.

— Изглеждаш като преграда по магистралата — каза вместо поздрав.

— А ти си пълен измамник. Випусник на Маями, облечен с цветовете на „Алигаторите“.

Съдия Гридли влезе с гръм и трясък, издокаран в черната си тога, от която се подаваха оранжево-сини тиранти. Дебел, плешив и трифокален, той се плъсна в стола си с висока облегалка.

Стив веднага започна да си тананика „Ние сме момчетата от Стара Флорида“.

— Какво, по дяволите, правите вие, влюбените птички, от двете противоположни страни на масата? — попита съдията със своя акцент от вътрешността на полуострова.

— Иск за отстраняването на господин Соломон като защитник — рече Виктория и накратко разказа на съдията за назначението си на поста специален прокурор, за отношенията си със Стив и за това, че той присъствал на местопрестъплението. Цитира три апелативни съдебни дела в подкрепа на искането си; говореше с увереността на адвокат, който е едновременно подготвен фактологически и прав по отношение на закона.

Докато тя изреждаше аргументите, съдията си играеше с едно вагонче — страстта на Гридли към неговата Алма матер можеше да се сравни единствено с любовта му към макети на влакове.

Железопътната линия се виеше от бюрото, около заседателната маса и обратно до бюрото. Адвокатите внимаваха да не слагат жалбите си на нея, та влакът да не дерайлира.

Виктория приключи с аргументите си и съдия Гридли се обърна към Стив:

— Госпожица Лорд има повече конски сили от „Сънсет Лимитид“^[2]. Склонен съм да ви изхвърля от влака, адвокате, освен ако не ме накарате да сменя линията.

— Обвиняемият има право сам да избере защитника си — започна Стив. — Аз съм нает от Джералд Наш. Явно ситуацията е деликатна, защото прокурорът е едновременно мой съдружник и... — млъкна, явно търсеше подходяща дума. „И какво, дрънкало такова?“ — Сексуална партньорка — завърши той.

Виктория настръхна:

— Не съм сексуална партньорка на никого, Ваша чест. Двамата с господин Соломон живеем заедно. В момента.

— Щом съжителствате незаконно, господин Соломон, как ще водите дело един срещу друг?

— Точно така, ваша чест — рече Виктория. — Единственият въпрос е кого ще реши да отстрани Ваша чест.

— Да, кого? — направи се на умник Стив.

— Господин Соломон трябва да се оттегли. Той е присъствал на местопрестъплението и е заловил Джералд Наш — продължи Виктория. — Той е свидетел.

Стив разхлаби възела на алигаторската си вратовръзка.

— Свидетел на безспорен факт. Племенникът ми видя господин Наш. Уейд Гризби също. Ченгетата също.

— Няма връзка, Ваша чест. Господин Соломон не може да бъде едновременно свидетел и адвокат на защитата.

— Глупав аргумент, Ваша чест. Ще признаем присъствието на клиента ми на местопрестъплението.

— Не наричай аргументите ми „глупави“ — сръза го Виктория.

— Глупав, глупав. Пуф-паф!

„Не можеш да ме накараш да изгубя самообладание. Вече не“.

— Ваша чест — спокойно отвърна Виктория, — вече има прецедент в делото „Държавата срещу Линзенмайер“. Подготвила съм досие по въпроса.

— Дайте да го видя — Гридли грабна машинистката си шапка с дълга козирка и се провикна: — Всички да се качват! — натисна прекъсвача на конзолата и влакът затрака от бюрото му към

заседателната маса. Класически локомотив, модел на дизела, който преди половин век беше возил футболния отбор на „Алигаторите“ до Джаксънвил за ежегодния мач срещу Джорджия.

Влакът спря пред Виктория и тя постави досието върху откритата платформа. Свирката изсвири, изви се бял дим и влакът затрака към края на масата, където мина през тунел.

— Имате ли готово възражение? — попита съдията Стив, когато влакът се появи от тунела и бавно зави към него.

— Не, сър. Разчитам на здравия разум, традиционното право и нетрадиционната мъдрост на Ваша чест — каза той и си затананика бойната песен „Оранжевите и сините“.

Локомотивът мина покрай Стив, каза ту-ту два пъти и изплю струйка дим.

Щом спря, съдията грабна документите, прегледа ги и каза:

— Госпожица Лорд има право. Съжалявам, господин Соломон, но без наличието на обратен прецедент кондукторът ще трябва да ви свали от влака някъде към Окала.

— Съдия Гридли, само защото не съм го подал писмено, не значи, че не разполагам с прецедент. Ще се позова на делото „Щатът Флорида срещу Клемсън“.

„Какво дело? Какво е това проклето дело?“

— Както и „Щатът Флорида срещу Обърн“.

„За какво, по дяволите, говори Стив?“

Съдията навири глава и тихо измърмори едно: „Хмм“. Взе една миниатюрна четчица и изчисти праха от един товарен вагон.

— Боби, Томи и Тери. Не се бях сетил за това.

„Боби, Томи и Тери?“

— Когато тия типчета играят — продължи съдията, — имаме баща срещу синове. Разбирате ли, госпожице Лорд?

— Не съвсем, Ваша чест.

— Боби Бауден е треньор на кретените от „Семинолес“, известни по тези места като „Криминалес“. Синът му Томи е треньор на „Клемсън“, а синът му Тери преди беше треньор на „Обърн“. След като баща и син могат да бъдат треньори на два играещи един срещу друг отбора, защо, по дяволите, вие да не можете да се изправите един срещу друг в съда? — в очите на Негова чест проблесваше юридическа мъдрост.

— Но футболният мач не е дело за убийство — възрази Виктория.

— Така е, по дяволите! Футболът е по-велик. Тази съдебна зала вижда стотици дела за убийство на година. Но нещо като „Флорида“ срещу „Клемсън“... е, това се случва само веднъж годишно.

Виктория се запъна. Не знаеше как да отговори. Явно нямаше дело, което да опровергае представата, че университетският футбол е по-важен от убийство по време на извършването на углавно престъпление. От другата страна на масата Стив мълчеше, без изобщо да се опитва да прикрие вбесяващата си усмивка.

— Но нека ви попитам едно — продължи да разсъждава на глас съдията. — Двамата няма да си галите краката под масата, нали?

— Със сигурност — отвърна Виктория.

— Не, докато сме в съда — съгласи се Стив.

— Вие се карате непрекъснато и когато сте от едната страна на масата. Според мен няма голям шанс да сключите тайно споразумение, затова съм склонен да ви оставя да се хванете за гушите. Искът на обвинението за отстраняване от делото е отхвърлен.

„О, не. Този съдия явно прекалено дълго е играл футбол без шлем.“

— Но, Ваша чест — рече Виктория, — адвокатите трябва да са готови да убиват. Да сразят противника. Когато има връзка, едва ли може да се очаква...

— Влакът напусна гарата — съдията натисна прекъсвача и влакът изсвири ту-туу! — Заедно ще водите делото. Сега изчезвайте и двамата. Вървете вкъщи да мислите.

— Какво да мислим?

— Как да водите дело през деня и да се съешавате през нощта — отвърна съдията и наду свирката за едно последно дълго *ту-туу!*

[1] Отборът по американски футбол на Университета във Флорида — Б.пр. ↑

[2] Пътнически влак от Флорида до Лос Анжелис — Б.пр. ↑

16.

ТАНТО ЗА КУКУРИГУ

С нахлупена над очите шапка, за да не му блести слънцето, Боби стоеше в дясната част на полето с кръстосани крака и с дясната си ръкавица пъдеше комарите от врата си. Гледаше как удължената му сянка се протяга към оградата на игрището и се опитваше да изчисли точния ъгъл, под който пада слънцето. Ако знаеше колко е, можеше да изчисли дължината на сянката си с точност до десет сантиметра.

Умът му се отплесна. Не мислеше за питчъра или батсмана, или за последствията от топката, която летеше към него. Мислеше за дъвката в устата си — беше изгубила вкуса си, за осите, които жужаха около дивите цветя, и за Чарли Ноавоно.

Какъв е най-добрият начин да убие Лайното?

Отрова?

„Рисовете“ от Бет Ам водеха с 9 на 6, но не благодарение на Боби. Той изкара в аут два пъти и последния път пропусна слаба топка към първия бейзман. Дотук никой от отбора на „Пионерите“ от Плимутската църква не беше пращал висока топка в дясната част на полето.

„Някой от цианидите? Да го сипя в кока-колата му?“

Кретенът беше направил два хоумръна, като всеки път, когато стъпеше върху начална база, позираше с изпъчени гърди, та да може баща му да го снима с видеокамерата.

„Пластичен експлозив? Да го гръмна и право в Небесното царство?“

Краят на седмия ининг, последния ининг в Неделната училищна лига на Палмето. Боби смътно си спомняше, че има още две хвърляния. После играта свършваше и той можеше да се разкара от слънцето.

„Харпун? Дядо стреля по омарите... когато наоколо няма брегови патрул.“

Чудеше се защо се бавят толкова. Чак сега забеляза, че базите са пълни с „пионери“. Чу удара на бухалка, която фраска кожена топка. Погледна нагоре.

О, ужас!

Висока топка над главата на бейзмана на втора база в дясната част на полето. Боби се понесе с всички сили, кълбо от лакти и колене. Искаше му се да може да тича като вуйчо Стив, гладко и бързо.

— Хвани я, глупако! — крещеше Чарли Ноавоно от централното поле.

Топката стигна до апогея си; започна да пада. Мозъкът на Боби изпука.

„Хвани топката и играта свършва.“

„Ако падне пред мен, е само една точка. Една обиколка, може би две. Пак ще водим с една обиколка.“

„Или мога да се хвърля и да я хвана.“

По телевизията винаги показваха подобни полети на топката в класацията с най-добри моменти. Играчите от Висшата лига го правеха да изглежда адски лесно. Плъзгаш се напред; протягаш се и хващаш топката отдолу точно преди да докосне тревата; вдигаш ръкавицата, за да покажеш на рефера, че хващането е чисто.

„Давай!“

Боби опита да се плъзне, но краката му се оплетоха и той полетя напред с разперени ръце, сякаш го бяха простреляли в гръб. Секунда по-късно усети как топката го удари по задника и падна на земята.

— Вдигни я бе, кретен!

Пак Чарли, още по-силно. Тичаше към Боби, вероятно за да го пребие или за да сграбчи самият той топката.

Рънърът от трета отиде, без да бърза, до началната база.

Боби се изправи, олюля се, извъртя се, забеляза топката точно зад гърба си.

Рънърът от втора отбеляза точка прав.

Боби вдигна топката, но поради причини, известни само на боговете на играта, я изпусна. Вдигна я пак и пак я изпусна. Ноавоно крещеше като бесен.

Рънърът от първа пресече началната плоча. Равен резултат.

Боби вдигна топката, този път чисто. Батсманът тичаше към трета база с всички сили. Реферът на трета база му махна, тъй като

реши, че Боби не може да хвърли както трябва до плочата.

„Има достатъчно време. Мога да го направя!“

Мигел Хуарес, якият кетчър, специално дошъл за мача, стоеше на плочата и чакаше хвърлянето.

„Мога да му хвърля топката. Да, мога.“

Батсманът заобиколи трета, с наведена ниско глава, и понесе задника си към началната плоча. Боби си спомни всичко, на което го беше учил вуйчо Стив. Запъна крак и направи с другия крачка напред, замахна с дясната ръка, като протегна лявата, за да не загуби равновесие. Съсредоточи погледа си върху Мигел и замахна, запрати топката точно когато ръката му мина над главата. Движението беше гладко и Боби се удиви колко силно запрати топката.

„Оръдие вместо ръка.“ Така казваха по телевизията за Владимир Гереро.

Хвърлянето беше точно по права линия. Директно към Мигел Хуарес, който пазеше началната плоча.

„Какъв изстрел на Боби Соломон! Най-добрият момент тази вечер по спортния канал. Това хлапе да не стреля с топ?“

С ръце върху бедрата, Мигел погледна нагоре. Видя как топката прелита над главата му. Над бек стопа. Над осем реда седалки. И се приземява на паркинга с трясък на счупено стъкло.

Батсманът отбеляза топка и скочи в прегръдките на изпадналите в екстаз свои съотборници. Удряха длани, крещяха, смееха се, потупваха се по раменете, правеха балончета с дъвките си. Финален резултат: „Пионерите“ от Плимутската църква 10, „Рисовите“ от Бет Ам 9.

— Ще те смажа от бой, кретен такъв!

Чарли Ноавоно го блъсна с лакът в корема и затича към треньора. Боби падна на коляно, помисли, че ще повърне, но си пое въздух и се изправи.

Треньорът Крейндлър събираше бухалките.

— Или него, или мен, треньоре! — Ноавоно запрати ръкавицата си към бетонната стена.

Крейндлър смутено се обърна към момчето, алуминиевите бухалки дрънчаха, удряха се една в друга.

— Скаутите от „Гъливър“ и „Рансъм“ идват само за плейофите — разцвили се Ноавоно. — Никога няма да се справим с тях, ако

Соломон ни се пречка.

— Какво искаш да направя, Чарли?

— Изхвърли Соломон от отбора. Аз съм звездата ти.

— *Гевалт!*^[1]

— Какво решаваш, Крейндлър? Аз или Соломон?

Боби чу всяка дума. Видя как Крейндлър разтревожено погледна към него. Но треньорът така и не отвори уста. Продължи да събира бухалките и топките.

„Не. Никакви отрови, експлозивни и харпуни. Има едно нещо, в което съм по-добър от Ноавоно. Плуването. Ще го удавя.“

^[1] Ужас (идиш) — Б.пр. ↑

17.

НАВИЦИТЕ НА ДЕЛФИНИТЕ

„Законите на Соломон:

5. Слушай какво ти говорят шофьори на автобуси, разсилни и дванайсетгодишни момчета. Понякога те знаят много повече от теб.“

— Страхотно хвърляне беше — каза Стив.

— Счупих онова огледало за обратно виждане на паркинга — отвърна Боби.

— Силно и истинско, точно по линията на кетчъра. Малко височко може би...

— Просто се опитваш да ме разведриш.

— Ментовият сладолед с шоколадови парченца разведрява, хлапе. Аз ти казвам истината. Имаш това, което наричат дълга ръка.

Вуйчо и племенник седяха на една маса пред сладкарница „Уип енд Дийп“ на „Сънсет Драйв“. Боби почти не беше докоснал сладоледа си. Стив вече беше омел една фунийка фъстъчен. И много ясно, че искаше да повдигне духа на момчето. Но наистина говореше сериозно. Скоростта на мятането беше удивителна. Хилавото хлапе имаше гумена ръка.

— Трябва да си питчър.

— Треньорът никога няма да ми даде.

— Ще поработя с теб, ще те науча на няколко хвърляния. После ще покажем на Крейндлър какво можеш.

— Кога ще имаш време? С този глупав процес.

Още един повод за тъга. На Боби ужасно му липсваха Спънки и Мисти. И още беше ядосан, че Стив ще защитава Джералд Наш.

— Всеки има право на защита, хлапе, дори и ненормалници като Наш.

— Не го съдят заради убежденията му. Не го съдят дори, че освободи делфините. Обвинен е в убийство на човек.

„Говори като истински прокурор“, помисли Стив.

— Повече те е грижа за онази птича курешка, отколкото за Мисти и Спънки — изпуши Боби.

— Не е вярно. Но не мога да направя нищо за приятелите ти.

— Можеше да наемеш лодка и да ги потърсиш.

— Вече говорихме за това, Боби. Къде да ги търсим? Океанът е огромен.

Боби знаеше, че вуйчо му е прав, но беше прекалено разстроен, за да остави нещата така.

— Клиентът ти говори пълни глупости, да знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Не искам да говоря за това.

— Хайде, хлапе. Защо Джералд Наш да говори глупости?

— Позовавам се на петата поправка^[1].

Стив много отдавна беше научил, че всеки адвокат, особено такъв, който практикува сам, се нуждае от помощ. Вземете например Съдебната банда. Повечето адвокати се отнасяха пренебрежително към пенсионерите, които висяха в Съдебната палата и се местеха от зала в зала, търсейки си безплатно забавление. По дяволите, повечето адвокати дори не забелязваха старците.

През първата си година като адвокат Стив се сприятели с Марвин Менделсон Умника, Тереса Тораньо и Кадилак Джонсън. Всичките над седемдесет и всичките присъствали на стотици процеси. Заедно бяха страхотни в преценяването на хора, хващаха ги веднага кога лъжат. Може би подобни инстинкти се развиваха с възрастта. Каквато и да беше причината, Стив разчиташе на Бандата при избора на съдебни заседатели. Не можеше да си позволи скъпо струващ — нито дори евтин — консултант за целта. Обаче можеше да купи на Умника сандвич с двойна порция руска салата, стандартната такса за процесуален съвет.

Боби добави още нещо към отбора на Стив. Хлапетото знаеше всичко. Добре де, това беше изхвърляне. Но благодарение на ехолалията и фотографската си памет той запомняше буквално всичко,

което някога бе чул или видял. Това беше дарба, една от чудатостите на аномалиите на централната му нервна система. Докато Стив не можеше да каже какво е ял за закуска, Боби можеше да запомни всеки регистрационен номер, който беше видял по пътя от Маями до Дисни уърлд.

— Защо го криеш от мен? — попита Стив.

— No habla Ingles^[2].

— Боби, аз съм твоят вуйчо Стив. Ние сме приятели, нали?

— Абсолютно.

— Е...?

Уменията на хлапето не се ограничаваха само до запаметяването. Ако нещо го заинтригуваше — бейзбол, супермоделите, делфини, — той можеше да прояви и абстрактно мислене. Можеше да покаже по математически път, че вътрешните обиколки, статистически погледнато, са най-незначителните в бейзбола. Беше измислил анализ на телесните мазнини, който разкриваше — само по снимки — кои супермоделите са си увеличили гърдите хирургически. И превеждаше цъканията и свирканията на делфините с десетина думи и фрази — начинанието му беше прекъснато от престъпния Джералд Наш.

— Защо Наш да говори глупости? — настоя Стив.

Боби изсмука пияната от сладоледа в чашата си.

— Наш ти каза, че убитият бил наел лодка с кран, който да вдигне Спънки и Мисти и да ги пусне в цистерна.

— Да. Щели да ги закарат до проливите и да ги пуснат там.

Боби направи физиономия, която казваше: глупости.

— Защо ще си правят толкова труд?

— Защото ако оставели делфините в Залива, те могли да се върнат през канала в Делфинариума.

— А защо не го направиха? Вратата беше широко отворена.

— Не знам. Ти ми кажи, хлапе.

— Щяха да се върнат единствено ако някой ги беше дресирал.

— Добре, може би двамата ти приятели просто са си седели в плитчините до вратата и са чакали Гризби да дойде да ги прибере.

— Няма начин. Водата там е отвратителна, пълна е с бензин и боклуци от Грендън Марина. Спънки щеше да поведе Мисти навътре. Щяха да огладнеят и да излязат в открито море. Щяха да са свободни, така както казва, че е искал клиентът ти.

- Може Наш да не го е знаел.
- Значи не си е бил написал домашното.
- Добре, хлапе. Изплюй камъчето. Какво искаш да кажеш?
- Виктория ще се ядоса, ако ти кажа.
- Какво? Заговорничиш с врага?

Боби — смучещ сладоледа, който сега представляваше зелена река с трупи от плаващ шоколад — измърмори:

— Надявам се Виктория да ти нашиба яко задника.

— Благодаря. Двамата с баща ми сте най-големите ми поддръжници.

Момчето гребна с лъжицата малко разтопен сладолед и се въздържа от коментар.

— Да сключим сделка, хлапе. Споделяй с мен това, което казваш на Виктория. Нищо повече. Без специално отношение.

— Не е кой знае какво — отвърна Боби.

— Добре. Казвай каквото знаеш.

Боби повдигна рамене.

— Клиентът ти не е искал да види Спънки и Мисти *свободни*. Щом е чакала лодка да ги прибере, значи са искали да ги *задържат*.

[1] Петата поправка дава право да не свидетелстваш срещу себе си — Б.пр. ↑

[2] Не говоря английски (исп.). — Б.пр. ↑

18.

ВСИЧКО, ОСВЕН ИСТИНАТА

Стив караше покрай „Маями Ривър“ към окръжния затвор. Трябваше да притисне Джералд Наш и да разбере истината. Боби беше прав: версията му не се връзваше. Защо на Наш му е трябвала лодка, която да прибере Спънки и Мисти? Защо ще рискува да ги нарани? Защо ще забавя собственото си бягство? Защо просто не е пуснал делфините на свобода?

Клиентите лъжат. Лъжат под клетва, което е достатъчно лошо. Но лъжат и собствените си адвокати, което за Стив беше едновременно углавно престъпление и смъртоносна глупост. Стив изнасяше следната реч пред всеки свой лъжлив, крадлив и агресивен клиент:

„Лъжи свещеника си, съпругата си и данъчните, но винаги казвай истината на адвоката си.“

Рядко се получавахе. Той и не очакваше. Клиентите лъжеха по най-различни причини. Понякога се срамуваха от онова, което бяха извършили. Понякога се страхуваха, че ако се признаят за виновни, адвокатът няма да се бори толкова яростно за тях. Това, разбира се, беше напълно погрешно. Трябва да се бориш повече за човек, който наистина е извършил деянието. Как иначе би могъл да спечелиш?

Преди много време Стив беше решил, че има няколко начина да изтръгнеш истината от клиент измамник.

Можеш да молиш лъжливите копелета: „Джералд, много те моля. Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво всъщност се е случило.“

Можеш да се отнасяш към клиента си като към свидетел на противниковата страна. Да го стреснеш, да го подведеш и подложиш на кръстосан разпит. „Но, Джералд, вчера каза, че Луната била направена от зелено сирене. Тогава ли ме излъга, или сега ме лъжеш?“

Или можеш да ги накараш да капитулират, като ги атакуваш фронтално: „Наш, самоуверено копеле, знам, че лъжеш, и ако не ми кажеш истината, ще се откажа и ще оставя някой обществен защитник да оплеска делото.“

На влизане в общинския затвор още не беше решил кой подход да използва. Помисли си, че като погледне Наш, инстинктивно ще разбере как да постъпи.

Залата за посещение беше претъпкана с жени, приятелки и деца на мъжете, които чакаха да бъдат съдени или бяха осъдени на по-малко от една година лишаване от свобода. Миришеше на засъхнала пот, мръсни крака, памперси и машинно масло. От вътрешната страна затворниците викаха и крещяха. Стив беше стигнал до заключението, че съвременните затвори и средновековните лудници много си приличат.

Беше идвал тук стотици пъти, но дебелият сержант на пропуска продължаваше да му иска картата от адвокатската колегия на Флорида, когато си попълваше данните.

— Креншоу, защо го правиш? Познаваш ме.

— Мисля, че един ден, когато те лишат от правомощия, ще се появиш без карта.

Стив се оплези на охранителната камера и се разписа. Зачака Креншоу да натисне звънеца и да отвори металната решетка.

— Може ли да побързаш, сержант? Чака ме справедливо обвинен човек.

— Не. Според разпоредбите имам право да задържа посетител с неподходящо облекло.

— Какви ги говориш?

— Тениската ти, тъпако — и посочи гърдите на Стив и надписа: „Какво ще направи Скуби?“

— Какво ѝ е?

— Неприлична е.

— Сатирична е. Като едновременно стикери по броните на колите „Иисус пести. Мойсей инвестира.“ Майтап да става.

— Соломон? Това еврейско име ли е?

— О, за бога, Креншоу! Я не ми се прави на Мел Гибсън.

— Ако искаш да влезеш в моята къща, трябва да си свалиш тениската. Само дето пак ще си неприлично облечен, така че се опасявам, че на твоето лайно днес не му върви.

Стив можеше да му каже да иде да си го начука. Или можеше да се обади на Съюза за граждански свободи. Вместо това съблече фланелката през главата си, обърна я наопаки и я облече пак.

Креншоу се втрени в него.

— Всички защитници са хлебарки, нали така, Соломон?

— Ще побързаш ли, ако кажа „да“?

— А този мотел гъмжи от хлебарки — звънецът избръмча, електрическата ключалка изщрака и се отвори. — Един ден ще влезеш, Соломон, но няма да излезеш.

Три минути след като беше обиден от отегчения изкукал сержант, Стив вече размахваше пръст на клиента си.

— Наш, тъпо копеле! Защо ме лъжеш?

Фронтална атака.

— Не лъжа — изхленчи Наш. Хлапе, обвинено, че е задигнало курабийки.

— Не си имал нужда от лодка, за да прибираш делфините. Ако наистина си се тревожел да не се върнат, си можел да затвориш вратата на излизане.

Наш се инатеше и клатеше глава. От избелелия му оранжев гащеризон се носеше затворническа воня, а и май беше поотслабнал от затворническата помия.

— Страхувахме се, че ще останат тук и ще ги хванат отново. Или просто ще се върнат в канала, когато отново отворят вратата. Така поне каза Сандърс.

— Племенникът ми твърди, че не е прав.

— Не знам. Сандърс знаеше всичко за делфините. Дори и латинското им наименование. Tursiops нещо си.

„Значи още по-зле“, помисли Стив. Щом Сандърс бе знаел толкова много, значи беше излъгал Наш. Но защо?

— Да започнем отначало — рече Стив. — Сандърс е предложил да намери лодка, нали така?

Наш кимна.

— Каза, че може да намери яхта с кран и цистерна със солена вода.

— А двамата мъже на борда откъде се взеха?

— Не знам. Знаем само, че работеха за Сандърс.

— И нямаш никаква представа къде мога да ги намеря?

Наш бръкна с пръст в едното си ухо. Това не го направи да изглежда по-умен.

— Запознах се с тях чак когато ни докараха джетовете в Кий. Така и не ги попитах за имената, а и те не си ги казаха. За последно ги видях, когато ни спуснаха тримата с Пешън и Сандърс.

— Можеш ли да ги опишеш? Как изглеждаха?

— И двамата бяха около трийсетте, в добра форма.

— Супер. Ще търся заподозрени по фитнес залите.

— Майната ти, пич! Беше тъмно. Бяха с плетени шапки. Така и не ни погледнаха в очите.

— Нещо? Татуировки. Недъг. Три ръце?

Наш явно се замисли. От усилието устните му се отпуснаха и той отвори уста, сякаш беше получил удар.

— Единият беше много мускулист, а другият по-скоро жилав. Имаше белег на ръката отпред.

— На коя ръка?

— Не си спомням. Не беше точно белег. По-скоро липсващо парче, върху което беше присадена тъкан. Сякаш го беше одраскал куршум.

— Някой от двамата каза ли нещо?

— На мен не.

— На Сандърс тогава?

Наш отново повдигна рамене. Мързеливо повдигане на кръшкач.

— Спомням си само, че точно преди да спуснем джетовете във водата, Сандърс спомена нещо, че вятърът се усилвал, и попита дали Гълфстрийм ще е бурен. Единият му отговори да не се тревожи за това.

— Точно с тези думи ли? „Не се тревожи за това?“

— По-скоро беше: „Престани да се тревожиш. Ти си свърши своята работа, ние ще си свършим нашата.“

— Защо е трябвало да пресичате Гълфстрийм? Ако сте щели да пускате делфините, сте могли да излезете в открито море, без да се отдалечавате толкова.

— Не съм се замислял върху това. Дватама с Пешън нямаше да ходим заедно с тях. Щяхме да зарежем джетовете под Рикънбекър и после да вземем колата й.

— Значи изобщо не си питал Сандърс защо ще си прави труда да хваща делфините, да ги кара някъде и после отново да ги пуска на свобода?

— Просто реших, че Сандърс иска да ги пусне при Бахамите, където има много риба.

— Защо просто да не ги заведе в „Червения омар“?

— Добре де, може и да не съм обмислил добре нещата. Може и да не съм ги планирал както трябва.

— Изобщо не си ги планирал. Сандърс го е направил вместо теб. Може би с помощта на Пешън.

Наш изглеждаше смаян, сякаш никога не му беше хрумвало такова нещо.

— Според племенника ми не сте освобождавали делфините, а сте ги отвличали.

— Няма начин! Вярвам, че животните имат определени неотменни права. Знаеш го.

Изглеждаше искрено засегнат и говореше така, сякаш може да му се има доверие. Доверчив глупак. Беше оставил Сандърс, човек, когото почти не познава, да ръководи работата. Не познаваше хората, които работеха за Сандърс, и собствената му приятелка беше изчезнала, без изобщо да му се обади. Сега Сандърс беше мъртъв и заради древна дивотия в закона Наш го очакваше доживотен затвор, макар че единственото му насилствено действие беше да счупи ключалката на вратата на канала.

Технически Наш беше виновен в убийство, извършено по време на углавно престъпление. Но Стив вече започваше да го съжалява. Бяха го използвали, без изобщо да разбере. Момчето беше като изоставено кученце, а Стив нямаше каишка, за да го заведе у дома.

Стив искаше да открие двамата мъже от изчезналата лодка. Искаше да открие Пешън, изчезналата приятелка. Искаше да открие мирно решение на Близкоизточния въпрос. Но точно сега не разполагаше с нищо, което да му помогне.

— Вярваш ми, нали, Соломон?

— Да.

— Защото ти казвам истината, по дяволите!

— Добре, разбрах.

— Но въпреки това яко съм го загазил, нали?

— Да.

— Какво ще правим тогава? В съда имам предвид?

— Преди да измисля нещо по-добро, защитата на чука.

— А?

— Класическа правна стратегия, Наш. Ако законът е на твоя страна, набиваш закона. Ако фактите са на твоя страна, набиваш фактите. Ако нищо не е на твоя страна, набиваш масата.

19.

ОБЛЕЧИ СЕ КАТО ЖЕНА, УДРЯЙ КАТО ТИГЪР

„Стив знае, че защитата му е слаба — мислеше си Виктория. — Защо иначе ще подава такъв несериозен иск за санкции срещу обвинението за укриване на доказателства?“ Тя беше представила всичките си доказателства. Беше завела списъците си със свидетели и веществени доказателства, както и пълните полицейски доклади, а не само откъсите, съдържащи признанията на Наш, както беше по закон. Беше осигурила свидетелите да дадат показания. Беше внесла и отделна преписка с „подобно доказателство“, която възнамеряваше да представи с оглед участието на Наш в други подобни набези за освобождаване на животни.

Но Стив, в типичния си гангстерски стил, беше подал пълен с хули иск. Обвиняваше я в „обвинение от засада“, „укриване на важни оневиняващи доказателства“, „своеволно нарушаване на правилото на Брейди“^[1] и други подобни глупости. Искаше сваляне на обвиненията заради „цялостно нарушаване на буквата и духа на Постановление 3.22“^[2]

Поне беше написал номера на постановлението правилно.

Сега Виктория крачеше бързо по коридора на четвъртия етаж на Съдебната палата, токчетата на кафявите ѝ велурени обувки чаткаха по изподрасканите плочки. Носеше делова чанта — куфарче от мека кожа и бързите ѝ стъпки създаваха впечатлението, че закъснява за заседанието. Вместо това беше подранила с двайсет минути.

„Целеустремена крачка. Горے брадичката.“

Любимата ѝ преподавателка по право, жена, надхвърлила седемдесетте, ѝ беше казала следното:

„Върви като мъж, мисли като жена и удряй като тигър.“

Много преди да стане преподавател, Силвия Мейси се беше издигнала до водещ съдружник в тузарска правна кантора в Ню Йорк.

Пътят не беше лесен. Когато Силвия била младши съдружник, шефът на отдела ѝ викал скъпа и най-лошото било, че по същия начин се обръщали и секретарките, които негодували срещу нея.

„Обличай се така, както се ходи в съд, а не в дискотека.“

Виктория се усмихна сама на себе си, когато мина покрай две обществени защитнички, които се носеха с танцова стъпка по коридора с къси поли и блузи, разкопчани две копчета повече. Едната беше с мрежест чорапогащник, а другата — с боси крака.

„Ако искаш да си хванеш мъж, върви в някой бар. Ако искаш да спечелиш в съда, изглеждай, действай и говори като професионалист.“

Стара школа. Имаше смисъл за Виктория. Днес беше облечена с кафява спортна риза „Коели“, с колан на кръста и разкроена пола в тон, която стигаше до коленете ѝ. Краката ѝ бяха достатъчно дълги за разкроена пола, а кръстът достатъчно тънък за колан.

Тя се обърна да погледне отново двете обществени защитнички. Едната дъвчеше дъвка с отворена уста. Махагонената линия, очертана около устата на другата, беше широка колкото тази на магистралата.

Какво следваше? Голи пъпове?

О, Боже! Към нея вървеше една от асистентките в отдела за пробация. Копие на Бритни Спийрс с червена блуза с тънки презрамки, която свършваше на десет сантиметра от пъпа. Черни ластични панталони и джапанки, които шляпаха по плочките, докато тя бързаше към офиса си.

Виктория влезе в съдебната зала на съдия Гридли. Празна, ако се изключеше съдебният пристав. Елууд Рийд дремеше на тапицирания стол до съдийската банка. Беше прегърбен слаб флегматичен човек, който се изправяше на крака само два пъти на ден — веднъж, когато обявяваше влизането на Негова чест, и веднъж при излизането му — и щеше да е безработен, ако не се падаше братовчед на жената на съдията.

Виктория се настани на масата на обвинението и отвори разделеното на части куфарче. Извади папките с пледоарии, с доказателства, разследвания, жълт бележник, издание с меки корици на „Наказателно процесуален кодекс на Флорида“ и пет химикалки с различни цветове.

Зачака. Единствените звуци бяха хъркането на пристава и жуженето на климатика. Стив щеше да закъснее, разбира се. Щеше да

си върже връзката на излизане от асансьора. Щеше да се обръсне, докато се провира по коридора. Щеше да поздравява познати, да обсъжда университетски футбол с униформените ченгета, да направи комплимент на секретарката на съдията за новата ѝ прическа, да провери коридорите и тоалетните за престъпници без адвокат, които изглеждат достатъчно заможни, за да платят малък аванс, и в общи линии да си бъде... Стив.

Вратата към коридора се отвори.

„Това се случва за пръв път. Стив е подранил?“

Но не беше нейният любим, съдружник... и противник. Беше областният прокурор Рей Пинчър, който изръмжа:

— Трябва да поговорим, госпожице Лорд — стрелна с поглед спящия пристав, после махна към затворената врата на стаята на съдебните заседатели. — Елате тук.

— Не е уместно двамата да коментираме делото — дори и на самата нея ѝ прозвуча малко прекалено, но беше вярно. След като веднъж Пинчър беше изключен заради конфликт на интереси, признавайки, че има роднинска връзка с обвиняемия, трябваше да стои настрана. Адвокатите му викаха „Китайската стена“ — бариера, която държи човека с конфликт на интереси далече от случая.

— Знам правилата, но не съм си загубил главата — Пинчър влезе в стаята на съдебните заседатели и с лек поклон задържа вратата отворена.

Виктория влезе. Обзе я странно чувство. Мястото беше спартанско, имаше дванайсет стола, маса и прозорец. За миг ѝ се прииска да чуе всички дебати, които се бяха водили тук. Колко полезно би било това за всеки адвокат!

— Хектор Диас се отби при мен тази сутрин — рече Пинчър.

Щатският прокурор. Виктория никога не се беше срещала с него, но знаеше, че Диас има репутация на политически нагаждач.

Пинчър се разхождаше пред дългата маса.

— Тече федерално разследване на Движението за освобождение на животните. Диас иска това лайно, племенникът ми, да сътрудничи, да издаде водачите на групата, за да могат евентуално да разкрият извършителите на нападението над туристически кораб.

Виктория знаеше за инцидента. От десетилетия туристически корабчета оставяха пътници на отдалечен остров за едnodневни

екскурзии. „Корабокрушенци. Вашият собствен необитаем остров“, така поне пишеше по брошурите. Брошурата не споменавахе гнездата на костенурки по брега, които туристите редовно стъпкваха.

Един ден половин дузина мъже и жени, облечени като командоси и въоръжени с пушки за пейнтбол, акостирали с моторница. С крясъци „Смърт на тираните!“ и „Да живеят костенурките“, те напръскали десетината туристи на средна възраст от Средния запад. Тъй като вероятно червеният цвят преобладавал, много хора решили, че наистина са простреляни.

Хаос, разбира се. Шестима от уплашените пътници опитали да стигнат с плуване обратно до кораба. Една жена за малко да се удави. Мъж получил инфаркт. „Командосите“ така и не били заловени.

— Диас иска да предложиш сделка — продължи Пинчър. — Убийство по невнимание. Шест години. Седем години. Присъдата няма значение. Пък и убитият, как му беше името...?

— Сандърс.

— Да. Сандърс е бил отрепка.

— Пенсионирани морски офицер е — поправи го Виктория. — Има медал от Пустинна буря.

— Някой от семейството му свързал ли се е с теб? Някой поискал ли е тялото?

— Не.

— Значи никой не го е грижа за него. Защо ние да се грижим?

— Убийството е при извършване на углавно престъпление. Не може да се откачи, сам го каза, Рей — за пръв път се обръщаше към него по име. Но той за пръв път се държеше с нея като с равна и това изглеждаше съвсем в реда на нещата. — По-добре първо да го осъдим, а после да се споразумяваме за сътрудничеството му.

— Вече го предложих на федералните. Диас казва, че не можел да рискува да загубиш.

— Няма да загубя, по дяволите!

— Не го взимай лично. Не става дума за теб.

— Тогава какво?

— Никога не знаеш как ще постъпят съдебните заседатели. О'Джей Симпсън ли видях на игрището за голф в Мел Рийс онзи ден?

Виктория не искаше да се споразумява. Искеше да спечели по старомодния начин, да се прочете присъдата, обвиняемият да се свие,

адвокатът му да изглежда така, сякаш някой го е джаснал с лакът в адамовата ябълка.

„Неговият адвокат. Стив.“

„По дяволите, как е правилно да се постъпи?“

Анализира чувствата си. Обикновено подхождаше към всеки правен казус с безстрастна логика. Но дали сега мисленето ѝ не беше забулено от амбицията ѝ, от желанието ѝ да победи Стив в собствената му игра?

— Добре — каза с въздишка. — Ако предложи сделка, племенникът ти ще сътрудничи ли?

Пинчър се усмихна.

— Ще е глупак да не го направи, но пък къщата на сестра ми е пълна с глупаци.

— Мислиш ли, че Наш разполага с информацията, от която се нуждаят федералните?

— Нямам представа. Движението не е единна група. Изградено е от неорганизирани клетки. Кретени, които се хващат и свършват някаква простотия и после продължават да си пушат тревичка. Обзалагам се, че Джералд не знае нищо.

— Каза ли го на федералния прокурор?

— Разбира се. Но той иска вътрешен човек от групата. За добро или за зло иска Наш.

— Той ли го иска? Или ти?

— Имаме четири или пет съвместни операции с федералните. Те разполагат с повече хора и оборудване от нас. Нуждая се от помощта им, така че, да, аз те моля да го направиш. Но не мога да те насилвам, Виктория. И ти го знаеш.

И той за пръв път се обърна към нея на малко име. Никога не беше виждала Пинчър толкова смирен. Толкова човечен. Имаше и още нещо. Нотка на примирение.

— Имаш ли вяра на щатския прокурор, Рей?

Пинчър повдигна рамене.

— Диас е кариерист. Искан да оглави Криминалния отдел на Министерство на правосъдието. Не предприема нищо, освен ако някой от Вашингтон не му нареди.

— Значи това идва от Вашингтон? Защо се вдига толкова шум за двама похитители на делфини?

— Точно това попитах и аз. Диас спомена само за някакво „паралелно разследване“. Смята, че племенникът ми е замесен в нещо по-голямо от правата на животните. Но каквото и да е то, не пожела да ми каже.

Виктория прецени ситуацията. Ако делото отидеше на съд, тя щеше да спечели и Джералд Наш щеше да получи от двајсет и пет години до доживотна. Жестоко. Особено след като не беше дръпнал спусъка и не беше възнамерявал да навреди на никого. Той в общи линии беше наивно хлапе, което са подвели. Ако му позволише да пледира убийство по невнимание, нямаше да удари точно като тигър. Но в това може би щеше да има известна справедливост. И естествено известна доза състрадание. После идваше дългът ѝ към щатската прокуратура и фактът, че Пинчър се нуждаеше от сътрудничеството на федералните.

— Ще направя предложението — каза тя. — Но се съмнявам, че Стив ще го приеме.

— Защо? Ще е луд, ако не го направи.

— Защото му е много забавно да се опитва да ме победи.

[1] Според американското законодателство обвинението е длъжно да предостави на защитата всички оневиняващи или смекчаващи вината обстоятелства — Б.пр. ↑

[2] Постановлението третира правото на призоваване на свидетели, независимо от пребиваването им — Б.пр. ↑

20.

УЛИЦА „СТИВ СОЛОМОН“

Стив паркира мустанга си близо до подвижния мост на река Маями, мръсна и миризлива вода, която се виеше по пътя си от центъра на града до Залива. Никога не използваше паркинга на Съдебната палата, тъй като там имаше вероятност петдесет на петдесет да му я разбият, като се имаха предвид всичките невинни — до доказване на противното — обвиняеми наоколо.

Сега имаше да върви три пресечки пеш до съда, където съдия Гридли щеше да изслуша иска му за прикриването на доказателства. Закъсняваше за изслушването, но нямаше значение. Беше четвъртък и съдия Гридли винаги се обаждаше на брокера си по залаганията след обяд, за да провери университетските футболни мачове. Заседанието в два нямаше да започне по-рано от два и половина.

Виктория, разбира се, вече щеше да е там. Планираше, готвеше се, репетираше. Стив обичаше да импровизира, първо, защото беше по-добър, когато го караше спонтанно, и второ, защото беше престъпно мързелив.

Чуваше свистенето на гуми по подвижния мост на „12-то авеню“. На няколко пресечки авенюто беше прекръстено на „Роналд У. Рейгън Авеню“, защото бившият президент веднъж обядвал в кубинския ресторант там. Много улици в Маями бяха прекръстени от градските и общинските *падрета*. Човек можеше да се загуби, ако не знаеше, че югоизточната „Осма улица“, така и така наричана вече от всички в Малка Хавана „Кале Очо“, е прекръстена на „Педро Луис Боател Авеню“, на името на един дисидент, противник на Кастро. През няколко пресечки същата улица се казваше „Селия Круз Уей“, на името на една певица, а пък трета отсечка беше кръстена „Карлос Арболея Булевард“, на един местен банкер.

Герои от войната или творци, това би го разбрал. Но банкер?

Единственото, което му идваше наум, бе, че местните политици са измъкнали цял куп пари от финансовата общност. Което можеше да

обясни „Абел Холц Булевард“, кръстен на banker, влязъл в затвора за лъжесвидетелство.

Любимата улица на Стив обаче беше югоизточна 16-та, която общината беше прекръстила на „Хосе Канеско Стрийт“ в чест на един напопан със стероиди лъжец и лентяй. Стив щеше да е даже още по-щастлив, ако Канеско го беше наел за някое от делата си за домашно насилие, но уви.

Докато вървеше покрай реката, Стив наблюдаваше как един кран пренася бял шевролет „Събърбан“ на палубата на ръждясал товарен кораб. Возилото се присъедини към останалите десетина. Нова партия, предназначена за островите. Разрастващ се бизнес в Маями, кражби на (специални) автомобили. Да кажем, че сте от Доминиканската република и искате бял шевролет „Събърбан“ с кафяви кожени седалки, навигационна система и нисък разход на гориво. Направете си поръчката и някой от Маями ще ви го открадне.

След като загуби колкото се може повече време в жегата на следобедното слънце, Стив се запъти към Съдебната палата.

Мина по „13-то авеню“, което още не беше преименувано на „Стив Соломон Стрийт“, но, хей, той все още се надяваше. На триста метра от стъпалата на Съдебната палата един черен линкълн отби до бордюра. Тъмното стъкло на шофьора избръмча и се отвори и един мъж попита:

— Ти ли си Стив Соломон?

— Не и ако ще ми връчваш призовки.

— Мога да ти помогна за делото на Наш. Качи се.

Шофьорът свали прозореца и показа усмивката на човек, който не се усмивва много. Розово лице, сякаш току-що се беше обръснал. Къса руса коса, вече прошарена. Потник на „Голдс Джим“, огромни бицепси и раменни мускули, сякаш имаха общ треньор с Бари Бондс.

— Не. Мама ми е казвала никога да не се качвам в коли с натъпкани със стероиди непознати.

Задната врата се отвори със замах и оттам изскочи друг мъж. Много по-дребен от шофьора. Джинси. Протрити каубойски ботуши и черна тениска. Къса коса, счупен нос. Приличаше на боксьор, вероятно средна категория. Махна към вратата.

— Ще ви отнемем само една минутка, господин Соломон.

„Мога да избягам. Каубойските ботуши никога не могат да ме стигнат. Но не е никак мъжествено.“

— Обадете се на секретарката ми Сеси и си запишете час за среща. Тя ще забрави да ми каже, но вие се отбийте утре до кантората, когато пожелаете.

— Стига дрънка, влизай вътре, Соломон — каубойските ботуши се опитваха да говорят строго. И успяваха.

— Да не сте луди? Огледайте се. Съдебна палата. Общински затвор. Полицейски участък. Хиляда ченгета на една плюнка разстояние. Само да извикам...

Така и не видя юмрука. Къс десен, право в корема. Изкара му въздуха. Коленете му се подкосиха. Щеше да падне на земята, но Каубойските ботуши го сграбчиха здраво за яката на велуреното сако и го натикаха на задната седалка, след което се навряха до него. Докато Стив се мъчеше да си поеме въздух, колата потегли. Нямаше свирене на гуми, нито дивашки завои. Само бавно ускори покрай Съдебната палата, където появата на Стив беше очаквана, макар и не особено желана.

Шофьорът проговори пръв:

— Както казах, Соломон, можем да ти помогнем за делото на Наш.

— Не, каза: „Аз мога да ти помогна.“ Изобщо не спомена за тоя Оскар де ла Оя^[1].

— Но първо ти трябва да ни помогнеш. Знаеш ли кои сме?

— Не, но знам къде отивате. Има килия с имената ви на една пресечка оттук.

— Не е смешно — каубойските ботуши плеснаха Стив по главата с отворена длан.

И точно тогава Стив го видя. Червен белег. Все едно присадено месо. Точно както го беше описал Наш. Но не беше рана от куршум. Стив беше виждал почти същия белег на ръката на друг човек. Капитан Дан, един от най-добрите водачи за риболов в Исламорада. Беше ухапване от акула.

— Вие сте двамата от лодката — рече Стив. — Трябвало е да качите делфините. Но сте духнали, когато са се появили ченгетата.

Линкълнът мина под надлеза над I-95 на „20-та улица“.

— Какво още ти е казал Наш за нас? — попита шофьорът.

— Нищо. Дори не знае как се казвате.
— Сигурен ли си?
— Не знае дали ти си Мистър Син, а приятелят ти Мистър Розов
— отвърна Стив.
Каубойските ботуши го плесна по главата още веднъж.
— Какво значи това, по дяволите?
— „Глутница кучета“^[2] — обясни шофьорът на недосетливия си приятел. — Момчетата, дето правеха обира, използваха цветовете вместо имена.
— Защо аз да съм Мистър Розов?
— Няма значение — шофьорът се обърна към Стив, който вече усещаше как главата започва да го боли. — Знаеш защо те питаме това, нали, Соломон?
— Защото сте работили за Сандърс. И защото ви е страх, че Наш може да доведе ченгетата до вас.
Каубойските ботуши се ухилиха. По-добре, отколкото да го млати.
— Мисли, че Сандърс ни е бил шеф.
Явно шегата си я биваше, защото и двамата се разсмяха.
— Хей, Соломон — каза шофьорът, — ако дадеш на Наш един цент за мислите му, ще ти върне ресто.
Пак хихо-хахо. Дватамата изглеждаха доста весели за похитители. И явно не бяха покрусени от смъртта на Сандърс, което обърка Стив още повече. И тогава си спомни нещо, което Наш му беше казал в затвора. Нощта на нападението. Сандърс беше питал за Гълфстрийм, разтревожен за големината на вълните. Един от тези двамата му беше отговорил: „Ти си гледай своята работа, ние ще си гледаме нашата.“
Заповед. Така не се говори на шефа.
„Тези момчета не се работили за Сандърс.“
„Сандърс е работил за тях.“
„Но какво е правил? И какво са щели да правят те с делфините?“
— Е, и какво искате от мен? — попита Стив.
— Важни хора искат да разберат какво е казал Сандърс на Наш.
— За кое?
— Най-вече къде сме възнамерявали да ходим.
Стив се сепна. Тези момчета нямаха нищо общо с Движението за освобождение на животните. И щом Сандърс бе работил за тях, и той

също не беше имал нищо общо с движението. „Тук не става дума за правата на животните. Изобщо не е ставало. За какво тогава е всичко това, по дяволите?“

— Дори и Наш да е споделял, не мога да ви кажа...

Още една длан по тила.

— Със сигурност можеш — рекоха Каубойските ботуши. — Или ти ще си Мистър Кафяв. Като лайната в гащите ти.

— Но Наш не знае нищо. Сами го казахте. Трябват му две ръце, за да си намери оная работа.

Главоболието в черепа му задълба. Някога в университета един питчър от Тулейн го беше праснал по главата. Шлемът му се беше сцепил и той беше започнал да вижда двойно. Сега започваше да се чувства така, сякаш отново го бяха цапардосали с бухалка.

Колата спря пред Съдебната палата. Стив не беше разбрал, но се бяха движили в кръг.

— Той казва истината — заяви шофьорът на приятеля си, преди да се обърне към Стив. — Слизай.

Щом краката на Стив стъпиха на паважа, вратата се затвори с трясък и черният линкълн отпращи с регистрационния си номер от Хилсбъроу Каунти.

S-3-J-1.

Успя да види само това, преди колата да завие зад ъгъла. Прокара ръка през разрошената си коса, натъпка ризата си в панталона и си оправи вратовръзката. После заизкачва стъпалата по две наведнъж. Беше закъснял за заседанието.

[1] Американски боксьор, спечелил златен медал на Олимпийските игри в Барселона — Б.пр. ↑

[2] Филм на Куентин Тарантино — Б.пр. ↑

21.

ПАК С НЕГОВИТЕ ГЛУПОСТИ

— Сигурна съм, че господин Соломон ще дойде всеки момент, Ваша чест. Днес има страшни задръствания.

Виктория често извиняваше Стив, когато се явяваха заедно на дело. Сега, макар че бяха противници, продължаваше да го защитава.

— А-ха — съдия Гридли, с тога, беше на съдийската банка. Виктория — с идеална стойка — беше зад масата на обвинението.

Някои съдии можеха да те осъдят за неуважение на съда заради закъснение. Други налагаха глоби, петачка на минута, средствата отиваха за „Фонд Пица“ на нуждаещите се пристави. Но съдия Гридли изглеждаше забележително жизнерадостен, докато прелистваше притурката към някакъв таблоид, озаглавена „Сигурните залози на Лу“.

Вратата се отвори със замах и Стив влетя в залата. Изглеждаше така, сякаш току-що е минал на автомивка. Разрошена коса, потни петна по ризата, кожата покрай ушите му беше мораво червена. Оправи самото си и затегна възела на вратовръзката, докато се провираше бързо през люлеещите се врати към масата на защитата.

— Добър ден, Ваша чест.

После притеснено се усмихна на Виктория.

— Какво ти се е случило? — попита тя.

— После. Давай да свършваме с това.

— А, господин Соломон ни удостои с присъствието си — любезно се обади съдия Гридли, без да вдигне поглед.

Стив леко се поклони.

— Моля за извинение, Ваша чест.

— Едно бързо допитване, преди да се заемем с иска на защитата — съдията затвори „Сигурните залози на Лу“. — Какви са залозите ти за „Флорида Стейт“ в Маями тази събота?

— По принцип не залагам срещу „Кейнс“ в Оранжевата купа — отвърна Стив.

— Мъдра политика — благосклонно отговори съдията.

— Но тези национални шампионати, изглежда, са вече в миналото. Бих заложил на „Ноулс“.

Съдията изръмжа одобрително и си отбеляза нещо върху притурката.

— Добре, господин Соломон. Вие сте на ред. Вдигнете парата на локомотива.

Преди Стив да успее да си отвори устата, Виктория заяви:

— Искът на защитата може да се окаже без значение, ваша чест. Нямах време да обсъдя това с господин Соломон, но обвинението иска да предложи споразумение.

— Чудесно. Винаги се радвам, когато мога да си разчистя календара. Двамата имате колкото време искате, докато аз проверя маchoвете на Голямата конференция.

Съдията облиза палец и започна да прелиства вестника.

Стив прошепна на Виктория:

— Двама мъже ме нападнаха отвън.

— Какво! Кой?

— По-късно. Какво е това споразумение?

— Рей Пинчър го предлага.

— Сам?

— Не. Щатският прокурор го е помолил.

— Защото федералните разследват Движението за освобождение на животните? Или нещо друго? Друго разследване?

— Откъде знаеш?

Стив изпусна въздишка, която почти можеше да се види.

— Някой си играе с нас, Вик.

— Какво искаш да кажеш?

— Стрелбата е само върхът на айсберга. Федералните са замесени. Пинчър — също. Плюс двама мъже с линкълн с регистрация от Хилсбъроу Каунти. Голяма конспирация.

— Конспирация за какво?

— Не знам още, Вик. Божичко, не ми се цупи. Само допреди няколко минути бях отвлечен.

Тя подозрително присви очи.

— Истина е. Беше петминутно отвлечане, но въпреки всичко...

— И съм сигурна, че си докладвал за това отвратително престъпление в полицията.

— Не още, но...

Тя въздъхна.

— Току-що ти направих предложение за споразумение. Клиентът ти е в ареста. Не искаш ли да го обсъдиш с него?

Стив се обърна към съдийската банка.

— Ваша чест, преговорите приключиха. Никакво споразумение. Делото влиза в съда.

Съдията въздъхна и отново сгъна подлистника със залаганията.

— Сигурен ли сте, господин Соломон? Струва ми се, че мостът под влака ви се клати.

— Сигурен съм, съдия.

— Така да бъде. Да чуем иска ви.

— Да, сър — отвърна Стив, след което прошепна на Виктория:

— С хубав тоалет си днес.

— Благодаря.

— Откъде си го взела? От бутика на библиотекарите?

— Стив, какви ги вършиш?

— Загрявам. Пробно замахване — той й намигна и цъкна с език.

— С този колан, дето си го препасала, изглеждаш много строга.

— Това е тоалет за съда. Как трябва да изглеждам?

— Не и като републикански сенатор от Канзас.

— Господин Соломон — подкани го съдията.

— Злоупотреба с власт! — избоботи Стив.

— Как така, господин Соломон?

— Или със служебно положение? Все ги бъркам. Обвинението трябва да бъде наказано заради укриване на доказателства от страна на госпожица Лорд. Става дума за отказ за сътрудничество. Прикриване. Тъмни сделки.

— Можете ли да бъдете по-конкретен, господин Соломон?

— Поисках да ми бъде предоставен достъп до всички документи, свързани с покойния Чарлс Дж. Сандърс, пенсиониран заместник-командир от Флота на САЩ. И какво ми даде отсрещната страна? Изцяло редактирано лично военно досие. Разквартировъчен билет — секретно. Командващ офицер — секретно. Мисии — секретни. Документите му за пенсиониране липсват.

— Ваша чест, дадохме на господин Соломон всичко, което ни дадоха от Военноморския флот. Може да се оплаче във Вашингтон.

— Ами записа от охранителните камери? — попита Стив. — Делфинариумът има охранителни камери на дока. Те могат да покажат точно какво се е случило между Гризби и Сандърс. Поискахме записите и не получихме нищо. Нула. Таратанци.

— Господин Соломон много добре знае, че системата е била повредена от токов удар седмица преди инцидента. Камерата не е работела.

— Също като при Ричард Никсън, съдия. Изтрити касети. Липсващи досиета. Прикриване на оневиняващи доказателства.

Виктория се извърна към Стив.

— Нищо не е изтрито. Нищо не е скрито. Ако имах нещо оневиняващо, щях да ти го дам веднага. Толкова си вбесяващ...

— Съдия, бихте ли помолили госпожица Лорд да се обръща към вас и да се въздържа от язвителни лични забележки?

— Язвителни забележки?!

— Лицето ти е цялото червено. Внимавай да не пръснеш колана.

— Ти си най-гнусният адвокат, с когото...

— Си спала?

— По дяволите, Соломон — изсъска Виктория.

— Ето пак почна, съдия.

В съдебната зала се разнесе пронизително изсвирване. Двамата се сепнаха и се обърнаха към съдията. Съдия Гридли спря да натиска копчето, с което издаваше сигнал досущ като парна свирка.

— Ударете спирачки и двамата. Стигате до гарата.

Виктория знаеше реда. Едно надуване на свирката означаваше „Намалете парата“. Две надувания — „Нито дума повече“. Три свирвания и отиваш на топло за неуважение на съда.

— Имате ли още аргументи, господин Соломон? Имам предвид правни аргументи.

— Не, Ваша чест. Ние искаме, не, ние настояваме, съдът да се произнесе с цялата си строгост и да свали всички обвинения заради непристойно поведение от страна на прокуратурата.

Стив си седна и Виктория се обърна към съдията:

— Ваша чест, просто не знам откъде да започна. Имам чувството, че цяло стадо плъхове ми гризат краката.

— Понеже обувките ти са прекалено тесни — прошепна Стив.

— Господин Соломон отправя обвинения без никакво основание. Трябва да бъде порицан и...

— Но са много хубави — продължаваше да я дразни Стив. — Нови ли си ги купила?

— Спестете си думите, госпожице Лорд. Искът на защитата за санкции се отхвърля. — Съдия Гридли се измъкна от тапицирания си стол и се запъти към вратата зад банката, като добави ходом: — А сега се сдобрете и се целунете.

Стив се приближи до масата на обвинението и се наведе през нея.

— Винаги изпълнявам нарежданията на съдията.

— Не, не ги изпълняваш — Виктория се извърна и започна да тъпче папките си в чантата.

— Стига, Вик. Нали знаеш, че това ми е номерът.

— И винаги е толкова забавно.

— Имаме различен стил. Може би затова се разбираме толкова добре.

— Сигурно.

— Според мен си малко раздразнела.

— Кой каза, че не бил забелязвал женските настроения?

— Ще те питам само едно нещо.

— Какво?

— Няма ли да има секс довечера?

22.

ВТОРАТА ЗАГАДКА

„Законите на Соломон:

6. Когато свидетелските показания са адски добри, няма никакви противоречия и всички дупки са запълнени гладко с асфалт, най-вероятно свидетелят, лъже.“

Стив искаше да говори с Виктория, но тя бързо излезе от съдебната зала и изчезна.

„Разсърди ли ми се?“

Толкова пъти го беше виждала в съда, със сигурност знаеше, че играе роля.

„Едва ли се е вкиснала наистина.“

Трябваше да поговорят за делото, да споделят информация. Макар че бяха от двете противоположни страни, не се ли бореха за едно и също нещо?

„Истина. Справедливост. Всичко това, дето го пише по книгите“.

Виктория винаги се оплакваше как двете страни в съда трябва по-малко да се конкурират и повече да се грижат за справедливия резултат. Че криминалната съдебна система трябва да търси истината, а не само обвинения или оправдаване. Честно казано, досега не се беше съгласявал с нея и през всичкото време целеше единствено да спечели. Но сега с тази лайняна вихрушка, наречена „Държавата срещу Наш“, искаше да опита нещо ново.

Не би предложил да сподели доказателства, ако отсреща стоеше някое от джуджетата на Пинчър. Но отсреща стоеше Виктория. Партньорката му. Любимата му. Най-добрата му приятелка. Искаше заедно да обмислят делото.

„Хайде, слънце. Да въздадем справедливост.“

Представи си, че първата ѝ реакция ще е да го пресече.

„Няма да е етично, дрън-дрън-дрън“.

Сега, докато се прибираше от Съдебната пашата и се бореше със задръстването по „Дикси Хайуей“, Стив превърташе доказателствата в главата си.

На пръв поглед Джералд Наш изглеждаше сто процента виновен в убийство по време на извършването на углавно престъпление. Но толкова много неща не се връзваха.

Мистериозният Чък Сандърс.

Гризби в парка с пушка и мъгляво оправдание защо бил застрелял Сандърс.

Двама яки типове, които сгасхват Стив наред улицата и се опитват да изстискат информация.

Спомни си нещо, което баща му, най-проницателният съдебен защитник, когото познаваше, му беше казал преди години.

„Ако попаднеш на парченце от загадка, което не пасва никъде, това означава, че има втора загадка, където ще си пасне точно.“

Първата загадка беше защо изобщо Гризби беше стрелял по Сандърс, и то два пъти. Стив беше взел показанията на Гризби преди няколко дни. Собственикът на Делфинариума свидетелстваше, че постоянният му пазач бил напуснал без предупреждение.

В: Значи вместо да наемете друг пазач, решихте да стоите цяла нощ и сам да пазите?

О: Да, сър.

В: С „Ремингтън 870“, докато пазача сте въоръжили само със спрей и мобилен телефон?

О: Знаех, че тези глупаци са атакували лабораторията с маймуните в Кийс. А и не само това. Областният прокурор ме предупреди, че може да съм следващият. И не забравяйте, нападали са ме и преди, когато имах делфинариум в Калифорния. „Подводен свят“ Оттам почнаха проклетите освободители на животни.

Не само една причина Гризби да е там със заредена пушка. *Три причини.* Всяка сама по себе си достатъчно добра. Събереш ли ги

всичките закуп, какво получаваш? Прекалено много захар в мохитото.

Истинските истории са пълни с дупки. Животът не е гладка магистрала през плодородна равнина. Животът е криволичещ, осеян с дупки път, омазан с масло и покрит с натрошени стъкла. Това беше един от законите на Стив. Ако свидетелските показания са адски добри, ако няма неясноти или противоречия, най-вероятно историята е толкова фалшива, колкото и косата на Доналд Тръмп.

В показанията си Гризби твърдеше, че бил стреснат от шум. После забелязал Боби на плаващата платформа. Казал му да не мърда оттам и отишъл по пътеката до будката на пазача да се обади на Стив.

Дотук всичко беше вярно. Боби също го потвърди и Стив ясно си спомняше как Гризби го беше събудил по телефона. Но после историята ставаше мътна.

Гризби твърдеше, че излязъл от будката на пазача и се натъкнал на Сандърс по пътеката зад фикусите. Сандърс безшумно бил доплувал с надуваема лодка до дока, с почернено лице като на морски тюлен, какъвто бил някога. Носел лепенка, навито въже и автоматичен колт четирийсет и пети калибър, който Гризби веднага познал, щото и той бил служил в армията навремето. Сандърс явно очаквал да завари невъоръжен и спящ пазач. Вместо това Гризби изскочил с пушка в ръка от храсталака и му изревал да спре на място.

Сандърс спрял и казал на Гризби, че не иска неприятности, просто искал да освободи делфините. После настанал пълен ад.

Двама души с джетове изревали в канала и подкарали делфините.

Гризби насочил пушката си към Сандърс и му наредил да си даде пистолета и да върви към дока. Гризби искал да стреля по нарушителите с джетовете, поне да ги сплаши. Сандърс отказал да помръдне, отказал да си даде пистолета. И така осигурил на съучастниците си време да подгонят делфините по канала. Гризби викал и заплашвал, но онзи го предизвикал:

— Ти не си убиец, Гризби.

— Не ме предизвиквай.

Но Сандърс го предизвикал, поне според думите на Гризби — тоест извадил колта. Гризби стрелял с пушката и част от сачмите го улучили в бедрото, но само го съборили на колене.

В: Когато сте го улучили, Сандърс е изпуснал пистолета, нали, господин Гризби?

О: Предполагам, но не мога да кажа със сигурност. Беше тъмно. Бях уплашен. Действах по рефлекс.

В: Значи, докато Сандърс е на колене, целият в кръв и обезоръжен, този ваш „рефлекс“ ви кара да заредите пушката?

О: Да, сър.

В: И пак „по рефлекс“ се прицелвате в гърдите на Сандърс?

О: Вероятно така съм направил.

В: И накрая „по рефлекс“ сте дръпнали спусъка и сте произвели изстрела, който го е убил?

О: Всичко стана много по-бързо. Страхувах се за живота си. Вие не бяхте там. Не можете да си седите на тапицирания стол и да ме съдите.

Нелош отговор. Справедливото възмущение изглежда искрено, когато не преиграваш. Гризби щеше да се справи идеално пред съдебните заседатели.

Нищо от веществените доказателства не противоречеше на твърденията му. Нямаше как да ги обори. Стив пренасочи мислите си към покойния Чък Сандърс. Морски тюлен. Леководолаз. Герой от Персийския залив. Добре, започваш със смелост и умения, всичките там неща от специалните сили. Няма ли продоволствие, ще яде змии и ще пие пикня. Така че със сигурност би се справил с Гризби. Ако е вярвал, че Гризби няма да го застреля, вероятно е нямало да му пука и е щял да се отдалечи от въоръжен и уплашен мъж. Но съвсем различно е, щом е тръгнал да вади пистолета си.

„Насочиш ли пистолета си към мъж с пушка, трябва да стреляш. Трябва да го убиеш.“

Сандърс е отишъл в Делфинариума да краде делфини, а не да убива хора. Не е типично за човек с неговото минало и липса на криминално досие.

„Това е парченцето от загатката, което не пасваше.“

Ами двамата здравеняци, които бяха сгасили него? Те бяха чакали на лодка от другата страна на канала, готови да отвлечат делфините. Но защо? Къде са искали да ги откарат? И кои, по дяволите, бяха „важните хора“, които искаха да разберат какво е казал Сандърс на Наш?

Всичко това, взето заедно, водеше до един повтарящ се въпрос без отговор: „Какво всъщност е ставало през онази нощ?“ Стив не знаеше и с основание смяташе, че и клиентът му също няма никаква представа.

23.

НЕПРИЯТНА ИЗНЕНАДА

Боби викаше Спънки и Мисти. Наум. Опитваше се да се свърже телепатично. Първо с думи, после с цъкания и свиркания на делфински.

Ами защо не? Изпращаме радиосигнали в открития космос и се надяваме някой извънземен да ни се обади по телефона у дома. В нашия дом.

Боби беше прочел всички книги на доктор Джон Лили за делфините. Разбира се, много учени го смятаха за побъркан, доктор Дулитъл, ама надрусан. Но нима всички пионери не бяха очерняни по един или друг начин?

Доктор Лили смяташе, че делфините не само имат свой собствен език, но и композират музика. Твърдеше, че в древността делфините създали общество с действащо правителство и фолклор, който се предавал от поколение на поколение. Доктор Лили искаше да бъде създаден делфински народ от китове и делфини и той да бъде признат като независим от ООН. Фактът, че предписваше ЛСД както на себе си, така и на делфините, не му помагаше особено в научните среди.

Боби не приемаше всичко от твърденията на доктор Лили едно към едно, но някои неща имаха смисъл. Той знаеше, че делфините имат морален кодекс да спасяват ранени или болни животни. Знаеше, че умът на делфините е по-голям от човешкия. Дълбоко в сърцето си вярваше, че делфините изразяват чувствата си горе-долу по същия начин като хората. Беше убеден, че могат да обичат и да бъдат обичани. Не знаеше обаче дали Спънки и Мисти усещат това, което той чувстваше сега. Пълно отчаяние.

„Липсвам ли ви толкова, колкото вие на мен?“

Боби седеше на бюрото си в ъгъла на детската стая, стискаше здраво очи и предаваше телепатично мисли.

„Спънки, Мисти. Къде сте?“

Никакъв отговор. Но усети нещо. Бръмчене, електрическа връзка. Искаше му се да я разтълкува.

Чу кола по алеята. Мустангът на вуйчо Стив спря. Лесно беше да различиш рева на мустанга от малкия мини купър на Виктория, който звучеше като косачка.

Бръмченето в главата на Боби спря. Нямаше време за телепатична връзка — чу стъпките на вуйчо си в коридора.

Стив се чудеше дали прекарва достатъчно време с Боби. Настроенията на момчето варираха рязко. Първо беше сърдит на Стив, че не намери делфините. Може би имаше и малко вина — хлапето се обвиняваше, че не е спряло похитителите. Да бе, ще ги спре! Напоследък, което беше много по-обезпокоително, Боби явно бе нещастен. Стоеше си в стаята и отказваше да ходи на тренировка по бейзбол. Остроумниченето и анаграмите бяха дяволски малко. Стив отчаяно се опитваше да го накара да излее чувствата си, но момчето явно ги потискаше.

Вратата на стаята му беше затворена.

„Затворена врата и дванайсетгодишно момче.“

Може би си пишеше домашното или пък прелистваше броя с мацки по бански на „Спортс Илюстрейтид“, като се бавеше на Вероника Варекова или Анджела Линдвал. И то дълго.

Съчувстваше на хлапето. Боби беше самотник. Едно време Стив беше популярен в цялото училище. Спортист. Умник с тонове приятели. Добре е за самочувствието. Чак когато порасна, започна да дразни хората.

Тъй като ценеше личното пространство на момчето, добре помнеше как собствената му майка нахлуваше в стаята му в най-неудобния момент, Стив почука на вратата.

— Хей, хлапе!

— Да.

— Може ли да вляза?

— Да.

Стив влезе полекичка. Боби седеше на бюрото пред компютъра си близо до прозореца.

— Добре ли си, хлапе?

— Да.

— Всичко наред ли е в училище?

— Да.

Едносричните отговори явно бяха на мода днес. Стив реши да кара направо.

— Искаш ли да поговорим за Спънки и Мисти?

Явно хвана Боби неподготвен. След миг хлапето каза:

— Мисля, че са наблизо.

— Сериозно? Откъде знаеш?

— Първо бях сигурен, че са прекосили Гълфстрийм и са някъде по островите. Но сега като че ли ги усещам. Не са толкова далече.

Стив опита да прикрие скептицизма си.

— Още ли искаш да наемем лодка и да ги потърсим?

— Не и преди да ми кажат къде точно се намират.

— Добре тогава. Когато те ти кажат, ти кажи на мен.

Боби се обърна към компютъра.

— Какво правиш, хлапе? Домашно ли?

— Търся начини да убия Чарли Ноавоно.

— Страхотна идея — Стив смяташе, че трябва да окуражава творческите пориви на племенника си.

— Първо си мислех за пластичен експлозив. Малко С-4 в електрическата му четка за зъби.

— Страхотен план.

— Но къщата на Ноавоно има охранителни камери на всяка врата.

— Разбира се. Браво, че си се сетил.

— После преглеждах отровите.

— Има много смъртоносни отрови — съгласи се Стив.

— Но токсичните лаборатории са толкова добри в днешно време, че е доста рисковано. Сега си мисля, че е най-добре да го удавя. Да го направя да изглежда като инцидент при плуване.

— Не се бях сетил за това.

— Търся колко дълго трябва да държа Ноавоно под водата.

— Три-четири минути са достатъчни — посъветва го Стив.

— Трябва да вземеш предвид брадикардията. Тялото ще забави сърдечния ритъм, за да опита да се спаси. Удавянето трае по-дълго, отколкото си мислиш.

Стив искаше да надникне в монитора. Не вярваше на Боби, но нямаше да е лошо да провери. Надяваше се, че момчето е на някоя порно страница, а не на страница за убийства.

Боби излезе от програмата, преди Стив да се приближи достатъчно, за да я види.

— Какво ще кажеш да идем да помятаме малко топка? Ще те науча как се подава със завъртане.

— Тренъор Крейндлър не ни позволява да правим такива работи.

— Ако лакътят те заболи, спираме.

— Наистина ли мислиш, че мога да хвърлям със завъртане?

Явно се запали, защото в очите му проблесна искричка. Стив се усмихна и разроши косата му. Нищо не му доставяше по-голямо удоволствие от това да зарадва хлапето.

— Можеш, и още как.

— Нали ще падне?

— Като мъртъв гълъб. Хайде, да вървим, преди да се е стъмнило.

— Тренъорът никога няма да ми даде да хвърлям — настроението му се помрачи, гласът му натежа.

— Ще поговоря с Крейндлър.

— Какво ще му кажеш?

— Ще призова логиката му.

„След като го опра в мрежата и му кажа, че ще му е трудно да яде пица със счупена челюст.“

Чу пред къщата да спира кола. Виктория.

— Дай ми секунда, хлапе. Трябва да се извиня на Вик.

— Защо? Пак ли направи някоя глупост, вуйчо Стив?

— Опитях се да ѝ наложя санкции за неетично поведение.

— Беше ли неетична?

— Разбира се, че не.

— И ще се опиташ да ѝ се извиниш?

— Точно така.

Раменете на момчето отново увиснаха.

— Едва ли ще успеем да излезем от къщи, преди да се стъмни, вуйчо Стив.

24.

ПРИКАЗКА ЗА ДВАМА ВЛЮБЕНИ

*„Законите на Соломон:
7. Акула, която не може да хапе, е просто
русалка.“*

Виктория отпушваше бутилка шардоне. Обикновено не близваше вино преди вечеря. Стив не знаеше лош знак ли е това, или добър.

— Здравсти, Вик — понечи да я прегърне, но тя се извърна.

„Лош знак.“

Наля си чаша вино. Не отвърна на поздрава му. Не му предложи чаша. Е, нищо. Той предпочиташе бира.

— Вик, искам да поговорим за делото. Мисля, че трябва да потърсим мъжете, които ме нападнаха днес.

— *Ние?*

— Ти. Прокуратурата. Ти разполагаш с всички средства. Онези двамата държат ключа към разрешаването на делото.

Тя отпи глътка, достатъчно голяма, за да бъде наречена направо гълток.

— Не и на *мое*то дело.

— Не искаш ли да разбереш истината?

— Ето я истината: клиентът ти е извършил углавно престъпление. Някой е бил убит по време на извършването на углавното престъпление. Убийство по време на извършване на углавно престъпление. Делото е приключено.

— Защо си затваряш очите? Ти си служител на правораздаването, поне временно.

— Искаш ли да стане за постоянно, Стив?

— Ох!

— Какво по-точно искаш от мен, освен да ме направиш за смях пред съдия Гридли?

— Двама мъже ме отвлякоха от улицата. Искам да подам жалба.

— А-ха. Така нареченото ти „отвличане“.

— Така наречено ли?

— След всичките ти номера, Стив, откъде да знам? Искаш да подадеш жалба. Върви утре в полицията и я подай.

— Можеш поне да провериш регистрационния номер вместо мен. Запомних го отчасти.

— Колата вероятно е открадната.

— Това може да е следа. Откъде са я откраднали? Имало ли е свидетели? Човек никога не знае, докато не се разтърси.

— Не е моя работа, Стив.

— S-3-J-1. Черен линкълн. Само това видях. Хилсбъроу Каунти.

— Не искам да говорим за това.

— Но има загадка, която...

— От двете срещуположни страни сме.

— Само технически.

— Точно така. А на теб не ти пука за технически подробности. Като етичния кодекс например. За нормите на поведение. За правилниците и процедурите, които всички останали следват. Не уважаваш върховенството на закона! Красотата на закона. Самият закон.

— Добре де, виждам, че си малко разстроена...

— С нищо не се различаваш от клиентите си. Даже си по-лош от тях. Прекалено недисциплиниран си, за да бъдеш адвокат. Може би дори прекалено недисциплиниран и за да си престъпник. Трябваше да си избереш друга професия. Анархист би ти подходило най-добре.

— „Антихрист“ ли каза?

Бузите ѝ почервеняха от гняв.

— По дяволите, Стив! Знаеше, че не задържам доказателства. Защо казваш такива неща в съда?

— Опитвах се да подам жалба.

— Фалшива жалба.

— На това се вика „адвокатлък“.

— Вика му се „лъжене“!

— Между двете има доста голяма разлика.

— Харесва ти, нали?

— Какво да ми харесва?

— Да си Стив Акулата.

— Това ми е работата, Вик. Когато съм в съда, ще има кръв във водата.

— Не и ако играеш по правилата.

— Акула, която не може да хапе, е просто русалка.

— Искаш да кажеш, че съм слаба ли? Хайде нанеси ми най-страшния удар, който можеш, здравеняко. Ще играя по правилата и пак ще те победя.

Стив отвори вратата на хладилника и се скри зад нея, сякаш търсеше заслон от бурята.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Стив? Ти си незрял. Ти си безотговорен.

— Това са два проблема.

— Ти си дете.

— А твоят проблем е, че си мислиш, че законът е написан върху камък.

— Така е, по дяволите! Затова е закон!

Стив реши да изчака. Грабна една бира „Моримото“. Можеше да се наложи да чака дълго.

— Не можеш да си измисляш собствени правила на поведение — уведоми го тя.

— Разбира се, че мога. Нали сме в Америка.

— Да. Законите на Соломон — в гласа ѝ се долавяше присмехулна нотка. — Какъв беше първият, дето ми го каза, когато проклетото пиле се изцвъка върху ръкава ми?

— „Когато законът не ти върши работа, изработи го ти.“

— Точно така. Хвалеше се с него. Е, аз съм друг човек. Не лъжа. Не нарушавам правилата. И не обвинявам отсрещната страна в извършването на деяния, които знам, че не е извършила.

Стив отпи голяма глътка бира. Имаше вкус на печена елда. Зачуди се дали Вик е свършила.

— И още нещо.

„Не е.“

— Спомняш ли си глупавата реплика, с която се опита да ме свалиш? В деня, когато се запознахме?

Стив поклати глава. Откъде, по дяволите, можеше да си спомня това? И как тя можеше да помни всичко тъпо или нелепо, което той беше казал или направил? В този безславен ден се озоваха в две срещуположни килии. Беше флиртувал с нея, но как тя можеше да помни какво ѝ е казал?

— Каза, че би желал да си ми учител — припомни му Виктория.

„А, това.“

— Това беше най-добрата ми реплика — отвърна Стив.

— Това беше най-лошата ти реплика. Мразя сексистките закачки. И тогава те мразех и теб. Не съм била толкова бясна до днес.

Стив беше казал и още нещо, докато бяха в ареста, и много добре си го спомняше:

„Съкилийници днес, сродни души утре.“

Беше се направил на интересен. Но се оказа вярно. В момента, в който я беше видял да влиза в залата онзи ден, беше усетил нещо към нея.

— Ти ме плени, Вик. Ти ме плени още с „Разкарай се“.

— Толкова си ужасно вбесяващ — продължи тя.

— Мислех, че затова ме хареса.

— Не, обичам те въпреки това. Но знам, че когато си легна довечера и се събудя утре сутринта, пак ще си вбесяващ. И честно казано, Стив, писна ми!

Тя въздъхна и се облегна на плота. Кухнята притихна, чуваше се само бръмченето на хладилника.

Стив изпи голяма част от бирата, докато чакаше. Явно беше свършила. Изчака още няколко секунди. После тихо промълви:

— Знаеш ли какво каза току-що? Че ме обичаш. И аз те обичам. Още от деня, в който папагалът се изцвъка на ръкава ти и ти се разплака. Така че съжалявам. Днес се увлякох. Премагнах границата. Няма да се случи повече. Не и с теб, искам да кажа. Другите адвокати са си потенциални жертви.

Направи крачка към нея, изчака достатъчно дълго, за да ѝ позволи да скъси разстоянието и да го пресрещне на половината път за помирителна прегръдка. Но тя не помръдна.

— Остави ме на мира, Стив.

— Добре, щом това искаш...
Но тя вече беше излязла.

25.

ДЕЛФИНЪТ ОТИВА НА ВОЙНА

„Законите на Соломон:

*8. Когато жената, която обичаш, е
ядосана, най-добре я остави на мира, дай ѝ време
и достатъчно вино.“*

Стив реши през следващите два часа да не се показва пред очите на Виктория. Взе топката и ръкавицата и изведе Боби в задния двор, където го научи на основните хватки на хвърлянето със завъртане. После, когато се върнаха в кухнята, поля няколко филета от жълтоопашатка със сос от лимон и пипер и забърка салата с всички любими съставки на Виктория, включително печени борови семки, които според него имаха вкус на дървесина.

След това отново излезе навън и се зае с мъжкото задължение да разпали грила, без да подпали калистемона до него, опече рибата и я покри с прясна салца, която беше направил с пасатора. Накрая метна една покривка върху масата за пикник и наля обилно количество шардоне за своята любима, партньорка и противникова страна по делото.

По време на вечерята Виктория беше необичайно мълчалива. Стив не я притискаше, не насилваше разговора. Даваше ѝ малко време, малко пространство и много вино.

След като ометоха крем карамела, който Стив беше купил от една сладкарница в „Корал Уей“, Боби влезе да си сложи лакътя в една кофа с лед, защото така правел Сенди Кофакс, най-добрият питчър евреин на всички времена, след всяка игра.

Стив реши, че виното може да е поразмекнало Виктория и беше готов да се сдобрят, но тя се вмъкна вкъщи само с едно „чао“. След

няколко минути той я завари в коридора да слага на вратата на кабинета жълта полицейска лента.

— Какво става? За „Войната на семейство Роуз“ ли се готвиш?

— Местя се в кабинета, докато трае процесът.

— Местиш се? Искаш да кажеш, че ще работиш тук?

— Ще работя. Ще мисля. Ще спя. Достъпът ти вътре е напълно ограничен.

— Както кажеш — не искаше да прозвучи сприхаво, но точно така излезе.

— Спалнята е твоя, Стив. Можеш да си държиш папките там, няма да ги пипна.

— Какви папки?

— Обикновено адвокатите си носят работа у дома по време на процесите.

— Сериозно? На мен защо никой не ми е казал?

— Ако решиш да се държиш като истински съдебен защитник, бъди сигурен, че няма да те шпионирам какво правиш.

Дори не се усмихна. Просто се пхна под лентата, с която се ограждаха местопрестъпленията, и влезе в кабинета. Стив остана в коридора като нещастен зяпач.

— Пъдиш ли ме?

— Имам работа — тя започна да изпразва деловата си чанта и да подрежда папките на бюрото. С различни цветове, по азбучен ред, надписани с етикети.

Беше му на устата да й каже, че прекалява, но си замълча.

След секунда Боби, със сладолед на клечка в ръка, се провря под лентата и мина от страната на Виктория.

— Хей! — запротестира Стив. — Как така Боби може да влиза?

— Не се дръж детински, Стив — скара му се тя. — Боби, можеш да ми помагаш, ако искаш.

— Супер! — момчето отвори една папка. — Мога ли да видя снимките от аутопсията?

— Не! — отвърнаха Виктория и Стив в един глас.

Но Боби вече прелистваше лъскавите фотоси осем на десет.

— Леле! Здравата са го подредили.

— Остави ги, хлапе — нареди му Стив от прага.

— Боби, слушай вуйчо си — рече Виктория.

— Добре, но няма да ви кажа на кой кораб е служил убитият във флота.

Това ги накара да спрат. Архивите на флота бяха засекретени.

— За какво говориш, Боби? — попита Стив.

— Снимка от аутопсия В-18. На ръката му е татуирана думата „Мисури“.

— Е, може да харесва отбора на Мисури.

— Не е университетът. Под татуировката пише „Големият Мо“. Това е „Мисури“, стар боен кораб. Последната му мисия е била в Пустинна буря през 1991 година.

Стив се провря през жълтата лента, сякаш се провираше през паяжина.

— Продължавай да говориш, хлапе. Обзалагам се, че знаеш какво е правил „Мисури“ по време на войната.

— Изстрелял е цял куп крилати ракети „Томахок“ по иракската армия.

— Нещо друго?

— Обстрелвал е бреговата линия за заблуда на Саддам, че се каним да нападнем откъм морето.

— Продължавай, Боби. Не крий нищо от вуйчо Стив.

— О, имаш предвид делфините.

Невинен като всеки малък умник на дванайсет години.

Виктория грабна снимките от аутопсията от хлапето.

— Какво за делфините, Боби?

— Те са от ДРМ — той се ухили. Това беше неговият миг и той щеше да го издои докрай.

— Ако не ни кажеш веднага, никога няма да те науча да хвърляш със завъртане — заплаши го Стив.

— Делфинската разузнавателна мисия. „Мисури“ превозвал делфините. Заедно с дресьорите им. После по-малки кораби ги откарали в пристанищата на Залива за операции.

— Какви операции? — попита Виктория.

— Прочистване на морски коридори в Ум Ал Каср. Делфините забелязвали мините и тюлените ги обезвреждали.

— Делфините отиват на война — измърмори Стив. — Удивително.

— Делфините са кучетата бомботърсачи в океана. Използват ехолокация и работят в пълен мрак. Могат да се гмурнат сто пъти без почивка.

— Къде е бил ръководният център на тази Делфинска разузнавателна идиотия?

— Военноморският системен център в Сан Диего.

— Бинго! Последната спирка на Сандърс, преди да се пенсионира. И този медал, който е получил, за обезвреждането на мините в Залива...

— Сигурно е работил с делфините — отвърна Боби с увереността на подрастващ гений.

Стив се извърна към Виктория с победоносен вид.

— Виждаш ли? Какво ти казах?

— Каза ми, че си бил отвлечен от двама здравеняци. Какво общо има това с делфините в Персийския залив?

— Доказва, че Сандърс никога не се е борил за правата на животните. Рискувал е живота на делфините при всяка мисия. Истинските привърженици като Наш никога не биха направили подобно нещо. За тях е неетично да яздят коне. Противници са на идеята немските овчарки да работят с полицаите, канарчетата да бъдат използвани в мини. Никой в Движението за освобождение на животните никога няма да рискува негов приятел да бъде превърнат в делфински бургер.

— Браво, вуйчо Стив — похвали го Боби.

— Съжалявам. Не го ли виждаш, Вик? Сандърс е знаел всичко за делфините, включително и как да избере най-умните.

— Спънки и Мисти — додаде Боби.

— Звездите на шоуто — продължи Стив. — Най-добре дресираните делфини в парка. Може би най-добрите на Източното крайбрежие.

— И какво е щял да прави Сандърс с тях? — попита Виктория.
— И какво общо има това с мъжете, които са те отвлекли?

— Все още мисля върху това. Но се обзалагам, че когато го измисля, всички парченца от загатката ще си паснат.

— Предлагам ти да побързаш с мисленето — отвърна тя. — Утре избираме съдебните заседатели.

26.

НИКОГА ПО ГРЪБ

Когато мярна Стив в 7:45 сутринта на паркинга на съдебните заседатели, Виктория знаеше точно какво прави.

Дебнеше. Пробваше почвата. Правеше се, че пуши. Но всъщност шпионираше. Проверяваше стикерите по броните на колите.

„Забранете кожите!“ Заседател на защитата.

„Хлапето ми може да победи най-добрия ти ученик.“ Заседател на обвинението.

Наблюдаваше го как се приближава до прозорците на колите и наднича вътре. На практика можеше дори да чуе гласа му.

„Хората оставят следи за себе си навсякъде, включително на седалките на колите си.“

Пачка с неплатени глоби. Заседател на защитата.

Списание за пушки и муниции. Заседател на обвинението.

Книга от Ръш Лимбо^[1]. Малоумен заседател.

Ако можеше да надникне в багажника и жабката, щеше да го направи. Докато го гледаше, Виктория почти се усмихна. Хвалеше се наляво и надясно, че се готвел много малко за делата си. Но истината беше, че се подготвяше по негов си заобиколен и смахнат начин.

Сега, малко след девет, съдия Гридли се беше настанил на банката си. Зрителите заемаха местата си в галерията. Стив се беше разположил на масата на защитата. Беше подстригал тъмната си коса и вече не приличаше на гларус. В съдебната си униформа — раиран черен костюм, светлосиня риза и вратовръзка на райета — почти приличаше на истински адвокат. Джералд Наш седеше отстрани с чист жълт бележник пред себе си, сякаш щеше да си води полезни бележки за собствената си защита. Виктория, заградена с папки и книги, седеше сама на масата на обвинението.

Изборът на съдебни заседатели.

Познаваше всички трикове на Стив при избора на съдебни заседатели. Силните му страни, слабостите му, каскадите, изненадите.

Беше го слушала, беше се учила от него.

„Наблюдавай заседателите, докато влизат в съдебната зала. Изучавай езика на тялото им. Виж кой е водач и кой се оставя да го водят. Подслушвай ги. Обърни джобовете им. Открадни чантите им.“

Имаше предвид образно казано. А дали?

Избирането на съдебни заседатели срещу Стив беше като тенис мач срещу Джаки Тътъл, най-добрата ѝ приятелка. Джаки имаше гладък и силен форхенд и добър бекхенд, но беше слаба при мрежата. Ако Виктория върнеше бекхенда ѝ и после я подмамеше към мрежата с къса топка, можеше да отбележи точка четири от пет пъти.

По същия начин знаеше и играта на Стив наизуст.

„Когато избираш заседатели, не забравяй, че и те също те избират. Решават кой адвокат им харесва повече.“

Толкова добре си беше научила урока, че напоследък Стив я караше тя да задава въпросите. Поради някаква причина тя създаваше по-добро първо впечатление. Беше мила и внимателна и това си проличаваше. Стив прекалено много се конфронтираше. Разбира се, че походката му беше грациозна, но го правеше с грацията на — „Боже, помогни ми!“ — акула, която кръжи пред съдийската банка и изгаря от нетърпение да отхапе главата на противниковия свидетел, другия адвокат или дори на съдията.

Знаеше и още нещо за тактиката на Стив. Колкото по-слаба беше защитата му, толкова по-вбесяващи бяха номерата му. Което означаваше, че щеше да се държи неприлично, докато разпитваше евентуалните заседатели днес. Не знаеше точно как, но беше неизбежно, като досадните комари, които следват летните бури.

„Не се тревожи да кривнеш встрани. Властите невинаги те хващат.“

Още един от уроците му. При първата удобна възможност щеше да започне да доказва правотата си. Изборът на съдебни заседатели — разпитът на съдебните заседатели — има за цел да открие предубеждения или пристрастия. Някои съдебни защитници чакаха до встъпителната пледоария, за да започнат да сеят семената на аргументите си, което пак е прекалено рано според общоприетата процедура. Правят го, защото според проучванията значим процент от съдебните заседатели взимат решение по време на встъпителните пледоарии, тоест още преди да бъде разпитан първият свидетел.

Но за Стив встъпителната пледоария беше *прекалено късно*.

Започваше да доказва правотата си още с „Добро утро, мадам прокурор.“

Виктория трябваше да е нащрек. Поне като прокурор щеше да започне първа.

— Добро утро, дами и господа — започна тя.

Внимателно задаваше въпросите си, за да обясни изключително формалното обвинение на убийство по време на извършване на углавно престъпление.

— Дали всички от вас разбират, че обвиняемият може да бъде признат за виновен, въпреки че някой друг е дръпнал спусъка?

Номера от едно до дванайсет закимаха отривисто, лежа от кукли с клатещи се глави.

„Никога не е достатъчно стадото да блее в един глас. Изправи се лице в лице с тях и постави под съмнение убежденията им.“

Пак Стив. Никога не вярвай на гласа на тълпата. Прав беше. Трябва да отделиш индивидите от стадото, да разделиш водачите от последователите, умните от тъпаците.

„Ако не си разбрала кой ще е председател до момента, в който се заклеват, значи не си внимавала достатъчно.“

През следващия час Виктория мина през предварително подготвените си въпроси и съсредоточено изслуша всички отговори. После прегледа таблицата си. Документ от дванайсет реда с плъзгащи се ограничители, с които можеше да отбелязва кой заседател става и кой не. Номер три имаше въпросително изражение. Нобучи Фукуи, дипломиран счетоводител. Завършил колеж, женен, три деца. Имаше собствен дом в Кендал и пътуваше всеки ден до счетоводната си фирма в центъра. Сносен заседател на обвинението.

— Господин Фукуи — започна тя. — Мъжът не е дръпнал спусъка, но е обвинен в убийство. Жесток ли ви изглежда този закон?

— Не, изобщо. Щом е участвал в извършването на насилие. Хората трябва да поемат отговорност за делата си. Това е проблемът на тази страна.

— Благодаря ви, господин Фукуи — не просто сносен, направо страхотен заседател на обвинението. Обърна се към съдията. — Ваша чест, преотстъпваме правото на господин Соломон.

Стив скочи на крака и застана точно на метър и половина от парапета на ложата. Без бележник. Без таблица. Гордееше се, че можел да запомни дузина имена и да свърже точното име с точния заседател.

— Да започнем с вас, сър. Господин Фукуи.

— Да, сър — подозрително отвърна Фукуи.

— Ето ви истински случай. Две момчета, без да са въоръжени, се опитват да влязат в склад близо до летището. Не са много добри взломаджии, никога не са го правили и дори не могат да проникнат вътре. Но идват ченгета. Погват момчетата. Ченге стреля и убива едно от момчетата. Според теорията на госпожица Лорд другото момче трябва да бъде осъдено за убийство по време на извършването на углавно престъпление. Ще прекара остатъка от живота си в затвора.

— Възражявам, ваша чест! — когато палето върши магарии, трябва бързо да му покажеш кой е господарят. — Това не е моя теория. Такъв е законът.

— Но справедливо ли е? — изстреля Стив в отговор.

— Не е там въпросът — отвърна Виктория.

— Ето ви едно признание — заяви Стив, като се обърна към заседателите с разбиращ поглед. — Прокурорът вярва в закон без милост. Закон без справедливост. Студен, жесток, безчувствен закон!

— Ваша чест! — възрази Виктория.

— Добре, вие двамата — въздъхна съдията. — Ще трябва да минем през избирането на съдебни заседатели без крясъци. Господин Соломон, задайте си въпросите без повече ораторстване.

— Разбира се, Ваша чест — Стив отново се обърна към Нобучи Фукуи. — Сега, сър, нека ви върна пак при склада. Даже нека да ви заведе там и дванайсетимата.

За миг двама от заседателите като че ли се накуниха да станат от местата си, все едно ги чака автобус, който да ги отведе до склада на летището.

— Господин Фукуи — продължи Стив, — смятате ли, че хлапето, което е оплескало взлома, трябва да бъде осъдено за убийство?

— Ами, не става дума за мен — отвърна мъжът. — Щом така гласи законът...

„Идеално — помисли си Виктория. — Направи Нобучи Фукуи председател.“

— Законът — рече пренебрежително Стив. — Законът някога гласял, че жените не могат да гласуват. Законът някога гласял, че определени хора трябвало да се возят най-отзад в автобуса. Законът някога гласял, че правителството — той посочи с пръст към Виктория, сякаш тя беше олицетворение на злото — да, правителството, може да хвърля в затвора невинни американски граждани заради японския им произход.

„Колко мазно — помисли Виктория. — Сега остава да попита господин Фукуи дали иска суши за обяд.“

— Само защото го пише по книгите, не значи, че е правилно.

— Възразявам, Ваша чест! — Виктория отново скочи на крака. — Господин Соломон дори не чака началото на процеса, за да иска анулиране на присъдата от съдебните заседатели.

— Госпожица Лорд е права — намеси се съдията. — Господин Соломон, трябва да се въздържате от намеци, че съдебните заседатели могат да пренебрегват закона. Това е моя работа — съдията явно се замисли за миг над казаното. — Точно така, аз ще дам указания на заседателите какъв е законът.

— Благодаря ви, Ваша чест — отвърна Стив с лек поклон. Още един от мазните му номера. Държеше се като че ли е спечелил иска, когато току-що го бяха зашлевили в лицето.

— Делото е за жестоко и нечовешко отношение към животни — заяви Стив на съдебните заседатели.

„Не, не е“, помисли Виктория.

— Благодарение на въпросниците ви вече знам кои сред вас имат домашни любимци и ви чувствам доста близки — приближи се до номер четири, жена на средна възраст с достатъчно медна коса, та да може орел рибар да свие гнездо в нея, и очила на верижка през врата.

— Госпожо Овъртън, обзалагам се, че много обичате рижавия си котарак. И аз обичам моя.

„О, боже! Стивън няма котарак. Той е алергичен към котки. Ругае котките от тези, които ровят в боклука, до онези, които пеят «Спомени» и «Мистър Мистофилис».^[2]“

Госпожа Овъртън грейна, моментално завладяна от глупостите на Стив.

— Ще се шокирате ли, ако разберете, госпожо Овъртън, че някои безскрупулни козметични компании използват котешки карантии за

производството на женска козметика?

— О, мили боже! — промърмори тя и вдигна ръка пред устата си.

— А пък в неврологичните лаборатории оперират маймуни без упойка за изследователски цели?

— Варварщина — съгласи се жената.

— А тестисите на малки кученца се смятат на прах, за да могат някои мъже да увеличат потентността си?

— Зверове — изстена госпожа Овъртън.

Виктория не знаеше колко от това е вярно и се съмняваше, че и Стив знае. Когато го прихванеха, ревеше като ревностен проповедник в сектантска палатка, обещаваеше благини за последователите на Соломоновия път и заплашваше с адски мъки симпатизантите на прокуратурата.

— Сега, госпожо Овъртън, моят клиент, младият Джералд, ето тук... — и той посочи към младия Джералд, който свенливо се усмихна на съдебните заседатели — е бил свидетел на тормоза и изтезанията, на които са били подложени беззащитни животни, попаднали в ръцете на безсърдечни и алчни хора. И единственото намерение на младия Джералд в нощта на инцидента е било да защити два великолепни делфина, тези толкова благородни и интелигентни създания.

Госпожа Овъртън кимна. Както и всички останали. Дванайсет граждани, честни и добри, ужасени от жестоките издевателства над животните.

— И какво видял младият Джералд онази нощ? Думите не са в състояние да предадат образите, които са се запечатали във впечатлителния му ум.

Стив се пресегна и бръкна в куфарчето си.

„Какво може да последва? Там със сигурност няма папки.“

Котка!

Стив извади от старата си адвокатска чанта дебела оранжева котка и я размаха над главата си, стисна я с две ръце за врата и задърпа. Силно. Още по-силно, докато вените на врата му не изскочиха.

— Господин Соломон! — възкликна разтревожено съдията.

Елууд Рийд, съдебният пристав, се размърда на стола си и дори понечи да се изправи.

Устните на госпожа Овъртън се разтрепериха.

Изведнъж котката се скъса на две, главата остана в дясната ръка на Стив, а тялото — в лявата.

Някой в галерията изписка. Госпожа Овъртън всеки момент щеше да припадне. Друг заседател тръгна да повръща.

Пълнежът на котката се разхвърча като перушина. Животното беше истинско, макар и отдавна мъртво. Предишният собственик бе накарал да го препарират. Стив явно го беше купил от някой от прашасалите антикварни магазини на „Кале Очо“.

— Ето това е оформило младия Джералд Наш! — гръмовно заяви Стив. — Това го е превърнало в млад мъж, който би рискувал живота си, за да спаси живота на сладките, беззащитни животни!

Виктория скочи. Канеше се да възрази, когато забеляза, че очите на Стив спокойно оглеждат съдебните заседатели. Проучваше ги. Проверяваше израженията им. Броеше гласовете. Ужасените бяха заседатели на защитата. Развеселените, включително Нобучи Фукуи, дипломираният счетоводител, който леко се усмихваше, бяха на страната на обвинението.

— Ваша чест — спокойно се намеси Виктория. — Чудя се дали обезглавяването на препарирана котка може да бъде използвано при подбора на съдебни заседатели.

— Със сигурност не и преди обяд — съдия Гридли натисна копчето и наду парната свирка. — Отиваме да заредим и се връщаме точно в един и половина.

Стив и Виктория слязоха заедно с асансьора до кафето. Той явно очакваше тя да каже нещо. Поредното конско за лошото момче.

„Няма да му доставя това удоволствие.“

След миг Стив каза:

— Е, мисля, че успях да събудя всички.

Тя продължаваше да мълчи, добави и прозявка за подсилване на ефекта. Или за обезсилване.

— Добре де — продължи той. — Наистина си ми бясна, но няма да го покажеш.

— Боже, бива ви в преценката на хората, господин Соломон.

— Сарказмът не ти отива, маце.

— Тъкмо се канех да ти направя услуга — тя тъжно поклати глава, — но щом ми викаш „маце“...

— Защо се сърдиш? На мен няма да ми пука, ако ми викаш „жребецо“.

— Но аз не ти викам „жребецо“.

— Ами ако искаш, викай ми. Кажи сега каква услуга искаше да ми направиш.

Вратата на асансьора се отвори и излязоха във фойето. Рояк гладни чиновници се понесоха към кафето.

— „Уелфлийт Дайнамикс“ — отвърна тя.

— Какво?

— Регистрационният номер, който ми даде. Двамата, дето те били отвлekli.

— Да?

— Линкълнът е регистриран на името на някаква корпорация във Флорида, казва се „Уелфлийт Дайнамикс“. Не знам какво ще ти помогне това, но ето.

— Къде се помещават?

— Никъде. Корпорацията не действа. Учредена е от адвокат в Тампа през 1989 година, същия ден е учредил и „Уелфлийт Файнансинг“, „Уелфлийт Аеродайнамикс“, „Уелфлийт Навигейшън“ и цял куп подобни. Всичките са кухи корпорации.

— Все някой трябва да държи акциите им.

— В архива на Държавния секретариат не са отбелязани акционери.

— Адвокатът, който е подал документите. Как се казва?

— Тъли Мидоус от Санкт Петербург. Умрял през 1998 година.

Спряха на вратата на кафенето. Покрай тях минаха две моторизирани ченгета с кожени ботуши по средата на виц за това защо спрели Джанет Джаксън:

— „С превишена скорост ли караше?“

— „Не, единият й фар беше изскочил.“

— Как недействаща корпорация обновява регистрацията на колата си всяка година? — попита Стив.

— Предполагам, че компанията майка праща чек. Но Моторни превозни средства...

— Не гледат кой плаща данъка, а само дали е платен.

— Точно така — имаше известно удоволствие в това, че можеха да си довършват взаимно изреченията, помисли си тя.

— Трябва да намеря компанията майка — каза той.

— Дори и да успееш, с какво ще ти помогне това да защитиш Джералд Наш?

— Стъпка по стъпка, Вик. А води до Б, а Б води до В. Мъжете, които ме отвлякоха, са наели Сандърс. Което означава, че „Уелфлийт“ или който там е собственикът, е имал нужда от човек, който разбира от делфини. Когато разбере кои са, ще знам какво са искали да правят с делфините. И може би това ще отговори на въпроса защо Гризби е направил Сандърс на кайма.

— Въпросите изглеждат прекалено много, стъпките също — отвърна тя.

— Но ако успея, Вик, последната стъпка ще докаже, че Джералд Наш е невинен.

[1] Американски радио водещ и политически коментатор — Б.пр.

↑

[2] Хитове от мюзикъла на Андрю Лойд Уебър „Котките“ — Б.пр. ↑

27.

ПОРАВНО

Виктория отиде да обядва с един от свидетелите си, а Стив потърси агитката си. Засече Марвин Умника и Тереса Тораньо, тези седемдесетгодишни влюбени птички, на входа на кафето и помоли Тереса да използва невероятните си умения за ровене в интернет — беше се регистрирала в AOL още в първия ден на появата му — и да му помогне да разбере кой е собственик на „Уелфлийт Дайнамикс“.

— Само ако кажа на Виктория всичко, което кажа и на теб — отвърна Тереса. — Поравно на двамата.

— Всичко поравно, Стивън — добави Марвин. — Трябва да останем неутрални.

— Божичко, Марвин. Аз съм във война, а вие ми се правите на Швейцария.

— Ако трябва да избираме на чия страна да застанем, Стивън, ще предпочетем красивата девойка, а не теб.

— Марвин, какви ги говориш? С теб се познаваме от толкова отдавна!

— Нищо лично, малкия, но тези „борци“ за правата на животните са обикновени отрепки и терористи.

— Забрави клиента ми — взе да го умолява Стив. — Ами аз?

Години наред Стив беше купувал сандвичи с говеждо — „полтъстичко, ако нямаш нищо против, малкия“ — за Марвин и Съдебната банда. А сега това. Стив смяташе Умника за приятел. Нещо повече — за дядо и страхотен актив по време на процес. Марвин използваше четирийсетгодишния си опит в продажбата на дамски обувки, за да помага на Стив при избора на съдебни заседатели.

„Жени със сандали с отворени пръсти са добри за защитата. Консервативни черни обувки стават за обвинението.“

Марвин имаше и теория за чантите, но Стив не можеше да различи истинската „Гучи“ от ментето, така че не му вършеше много работа.

— Не мога да повярвам, че двамата ме зарязвате така — оплака се Стив.

— Искаш прекалено много — отвърна Тереса. — Ние харесваме Виктория.

— Тереса е права — съгласи се Марвин. — Не че не те обичаме. Но обичаме и Виктория.

Час по-късно, след като се беше съгласил с условието всичко поравно, Стив се беше сврял на масата на защитата заедно с клиента си. На десет стъпки разстояние Виктория прелистваше разноцветните си картончета с бележки. Съдията и съдебните заседатели още не се бяха върнали от обедната почивка. Марвин и Тереса седяха на първия ред на галерията, на еднакво разстояние от обвинението и защитата. Марвин прелистваше брой на списание за дамски обувки. Макар че беше продал магазина си преди много години, все още следеше търговията. Тереса, чиито пръсти бяха все така подвижни и с изряден маникюр, работеше на лаптопа си. Водеше ежедневен блог, озаглавен „Абуела Кубана“^[1], където хвалеше преимуществата на народната медицина при лечението на артрит и даваше рецепти за печено цяло прасе за коледната вечеря.

Преди да се пенсионира и да прехвърли бизнеса на децата си, Тереса беше притежавала верига погребални бюра — „Фюнерария Тораньо“, арена за джай алай^[2] и дял в магазин за продажба на шевролети. Бизнесът ѝ се удаваше и тя често помагаше на Стив, когато той имаше нужда от познания по счетоводство.

Беше красива жена с катранено черна коса благодарение на редовните посещения във фризьорския салон. Носеше наниз перли със стилна черна копринена рокля. Марвин, плешив още откакто бил старшина в Корейската война, беше облечен с панталони с басти, тюркоазна риза и карирано спортно сако, което за кратко беше излязло на мода през 70-те години на XX век. Двамата бяха лудо влюбени.

Тереса погледна Марвин, който махна с ръка, за да им привлече вниманието.

— Стивън, Виктория. Елате тук и двамата.

Стив се провря през люлеещите се врати, след което галантно ги задържа, за да мине и Виктория.

Тереса се усмихна и на двамата. Лаптопът ѝ стоеше там, където му беше мястото — в скута ѝ.

— Това беше много набързо, така че не разполагам с всички отговори. Но ако пуснете за търсене „Уелфлийт Дайнамикс“ заедно с всички останали компании с „Уелфлийт“ в името, ще откриете, че всичките са собственост на холдингова компания, наречена „Шайен Рейндж“, компания от Делауеър.

— С какво се занимава „Шайен“? — попита Стив.

— Нищо. Просто холдингова компания. Но е собственост на бермудски тръст с името „Айландс Груп Инвестмънтс“. Който е основал тази компания, се е погрижил да затрудни проследяването, но който притежава „Айландс“, притежава „Шайен“ и следователно притежава и всички „Уелфлийт“.

— А собственикът на всички „Уелфлийт“ е...?

Тереса му махна с пръст.

— Публична корпорация. Голяма. Четири милиарда акции на пазара. „Хардкасъл Енерджи Сървисис“.

Тереса натисна един клавиш на лаптопа си и страницата на „Хардкасъл“ се появи на екрана. Сурови мъже с каски, нефтени платформи в Мексиканския залив, танкери в морето.

— Нефтената компания? — попита Виктория.

Стив също беше озадачен. „Хардкасъл“ притежаваше химически заводи, рафинерии и нефтопроводи. Влезе в новините, когато помогна за погасяването на кувейтските нефтени кладенци след Пустинна буря.

— Не е само нефтена компания — каза Тереса. — Те са и доставчик на отбраната. Батискафи, защитно облекло, очила за нощно виждане. Стотици артикули за военните.

— Добре — рече Стив. — Но защо „Хардкасъл“ ще пращат двама души да ме сплашват? Защо ги е грижа какво знае Джералд Наш?

— Не знам. Произвеждат и комуникационно оборудване за военните.

— Ей Ти енд Ти също — отвърна Стив. — И какво от това?

— Имай търпение, Стивън.

Тереса натисна „Отбранителни батискафи“. След секунда се появи нова картинка. Два делфина правеха дъга над водата. И двата

бяха опасани с ремъци. В сбруята на единия имаше антена, а на другия — камера.

— Комуникационното оборудване е за делфини — отвърна тя и натисна нов бутон. Изображението се смени. Шест делфина в тюркоазно море, плуваха достатъчно бързо, за да оставят пяна зад себе си. Върху картинката бяха отпечатани думите: „Да пазим пристанищата безопасни у дома и по света. Военноморски бозайнически спецотряд.“

— Мили боже! — възкликна Стив. — Има нов престъпник в съдебната зала. „Хардкасъл Енерджи Сървисис“. Голям, богат, могъщ. Какво друго бих могъл да желая?

— Защита, основана върху доказателства — предложи язвително Виктория.

— Сандърс е бил бивш тюлен от военноморските сили, който е дресирал делфини. Работил е за двама души от „Хардкасъл“, доставчик на отбраната, който осигурява делфини за военните. Както казах и преди: А води до Б, Б води до В.

— Добре, продължавай. Докъде води В?

— Божичко, дай ми няколко часа. До довечера ще имам теория по случая и ще я споделя с теб.

— Нямам търпение.

— Ето кое е шантавото в цялата работа, Вик. Клиентът ми непрекъснато ругае военнопromишления комплекс. Порочният съюз между големия бизнес и разпалващите войни политици. Областният прокурор е само малко зъбче в колелото на конспирация и корупция. Всичките тези левичарски простотии от момче, което не е много умно. Но знаеш ли какво, Вик? Джералд Наш е прав. Това копеле е било право още от първия ден.

[1] Кубинска баба (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Испанска игра с топки — Б.пр. ↑

28.

РАЗБИВАЧИ

Треньорът Крейндлър каза на Боби, че може да подава. Но само на тренировка. И само на два батсмана.

И това беше нещо. Каквото и да беше казал вуйчо Стив на треньора — или с каквото и да го беше заплашил — явно вършеше работа.

„Но къде е вуйчо Стив сега?“

Лепкава вечер. Комари и мушици бръмчаха под бляска на прожекторите. Боби беше целият плувнал в пот и очилата му се бяха замъглили.

Нервно пристъпваше в прахта на игрището, както беше виждал, че правят питчърите по телевизията. С една разлика. Те никога не си закачаха шпайковете и не се препъваха. Вече на два пъти за малко да падне, а още така и не беше подал.

Вуйчо Стив закъсняваше. Беше му се обадил от колата и беше казал, че има задръстване на „Дикси Хайуей“. Боби искаше да го попита за хващането при права топка, но вуйчо му се беше съсредоточил върху процеса.

— Боби, какво знаеш за Военноморския бозайнически спецотряд?

— Не много. Повечето е засекретено.

— Но си чувал за него.

— Пишат разни неща в интернет, но няма как да се разбере дали е истина.

— Какви неща?

— Делфините били дресирани да изстрелват токсични стрели по вражески плувци или да ги дърпат надолу и да ги давят, такива неща.

— Боже, това придава ново значение на израза „мокри поръчки“.

— Самоубийствени мисии също. Делфини, натоварени с експлозиви, атакуват лодки на терористи. Побъркана работа.

— Истина ли е?

— Не знам. Трябва наистина да си ненормален, за да направиш нещо такова на делфин.

Сега Боби се чудеше доколко ще може да подава без вуйчо си.

— Давай, Робърт — извика му треньорът от другата страна. Носеше тениска с надпис „Крейндлър означава кашер“ и се беше надвесил над кетчъра, заел позиция.

Бари Рот стоеше на мястото на батсмана. Слаб, жилест, водещ играч на „Рисовете“. Бърз замах, биваше го с единичните удари. Не беше лошо момче, поне в сравнение с Чарли Ноавоно Лайното.

Кетчър беше Мигел Хуарес. Семейството му не беше от Бет Ам, но бащата на Мигел работеше като охрана в синагогата, а нито едно еврейче не искаше да хваща. Мигел имаше къси яки крака и можеше да разкара рънър от втора база, без да се напруга кой знае колко. Боби чакаше знак. Мигел размахва един пръст.

Фастбол.

Боби завъртя топката в ръка, прокара показалеца и средния си пръст по шевовите. Усука се целият. Изглеждаше така сякаш не може да си координира движенията. Но ръката му беше като камшик.

Метна.

Топката полетя право към главата на Бари Рот.

Краката на Бари изхвърчаха във въздуха, когато се стовари в прахоляка; топката профуча чак до бек стопа.

— Бол!^[1] — извика треньор Крейндлър. — Робърт, внимавай, без брашбек^[2].

Но вуйчо Стив му беше казал да не се страхува да хвърля вътре.

„Вътрешността на плочата е твоя. Трябва да я отнемеш от батсмана.“

Побиха го тръпки. Ами ако улучеше Бари? Ами ако го наранеше?

— Какво чакаш, Соломон? *Ханука* ли? — крещеше Чарли Ноавоно и жонглираше с три бухалки, за да покаже мускули тоя кретен.

Мигел Хуарес му направи знак за още една бърза топка. Боби се усука и метна пак. Високо и широко. Мигел не можа да я хване. Втори бол.

Бари Рот се запъна още повече. Още едно подаване. Боби се беше напрегнал от дългото висене. Топката се зарови в прахта, преди да стигне до плочата. Трети бол.

„Къде си, вуйчо Стив?“

Боби опита да се успокои, но не можа. Стисна още повече топката и тя се изстреля като семка от диня. Издигна се право нагоре и падна на десет крачки от плочата.

— Бол! — извика Крейндлър. — Още веднъж, Робърт.

Треньорът изглеждаше недоволен, сякаш да позволи на Боби да мята беше едновременно и досадно, и загуба на време.

— Чарли, върви и се развърти няколко пъти — рече Крейндлър и се усмихна на любимеца си.

Чарли важно се запъти към плочата, без да изпуска от поглед Боби, който дишаше учестено и си оправяше ръкавицата.

Протакаше.

Боби се стегна от напрежение, сто гълъба пърхаха в гърдите му. Опита се да си спомни всичко, на което го беше учил вуйчо Стив.

„Хващането. Завъртането. Хвърлянето. Забравих всичко.“

— Хайде, Робърт — подкани го треньор Крейндлър. — Имаме само един час на терена.

— Който свършва само след две минути — чу се друг глас. Як мъж с раирана бейзболна фланелка стоеше при оградата до първа база, шкембето му висеше над металния парапет. Шъг Мое. Треньор на „Нападателите“ от Първа баптистка църква.

Десетина деца в екипи на „Нападателите“ се бяха облегли на оградата покрай Мое. Повечето изглеждаха по-големи от Чарли Ноавоно. Тези, които не бяха, на вид приличаха на високи и слаби спринтьори или на резервни играчи от Доминиканската република.

— Размърдай се, Крейндлър! — извика Шъг Мое. — Не можеш да бавиш игрището. Не е кашер.

Момчетата се разсмяха на южняшкото чувство за хумор на треньора си. Крейндлър го отмина с махване на ръка.

Мое беше бивша спортна звезда в колежа „Хоумстед“ — отпреди трийсет години. След като така и не се веснал в час през втората година, загубил цял куп университетски стипендии и накрая подписал договор с Низшата бейзболна лига. Имаше страшен удар, топките му бяха правили на трески оградите в Дюндън, Лейкланд и други градчета от девета глуха. Беше се пробвал четири години в „Балтимор Ориолс“. След което отново го бяха пратили в Низшата лига. Както

не беше научил граматиката в колежа, така и не се беше научил да удря нещо друго, освен права топка.

Когато се наквасеше с джин, все още се хвалеше как бил стигнал до Финала. Любимата му история беше да си спомня за удар на стадион „Янки“. За съжаление, било на тренировка и топката била фал с трийсет фута.

Сега Мое продаваше застраховки за нетрудоспособност, но най-важната му цел в живота беше да спечели шампионата на Бейзболната лига на неделните училища в Кендал. Беше успял четири години поред с отбор, който се състоеше не само от членове на Първа баптистка църква, но и от нелегални хаитяни, които изглеждаха достатъчно големи, за да гласуват, и двама играчи, които бяха усъвършенствали уменията си в Окръжния исправителен дом за малолетни. Истината беше, че Мое би пуснал и бомбаджия камикадзе от Ал Кайда, стига с това да си осигури победата.

На игрището Боби нервно поглеждаше към насъбралите се играчи на „Нападателят“, нетърпеливи да излязат на игрището за тренировката си.

— Давай да приключваме, Робърт — подкани го Крейндрър.

Боби замахна, имаше чувството, че ръцете и краката му принадлежат на някой друг. Хвърли прекалено рано и топката прелетя над бек стопа.

Свиркания и дюдюкания откъм оградата.

— Бол! — обяви Крейндрър.

Боби опита пак. Този път стигна на десет крачки зад Ноавоно.

— Бол!

— Това новият ти питчър ли е? — подигравателно каза Шъг Мое.
— Стиви Уондър би се справил по-добре.

Боби изтри потта от очилата си, после хвърли още една права топка; този път мина ниско над плочата.

— Бол! — провикна се Крейндрър.

Шъг Мое се хилеше самодоволно. Играчите му се смееха и вдигаха палци.

Ноавоно са махна от мястото си.

— Излагаме се, тренъоре. Тия ни мислят за слабаци.

Аз се излагам, помисли си Боби; мразеше всички тези очи, които се бяха впили в него.

— Робърт, просто се успокой — провикна се треньор Крейндлър.
— Давай сега точно.

Ноавоно застана на мястото си.

Боби завъртя леко топката и тя полетя високо над средата на игрището.

Ноавоно яростно замахна към нея. Топовен изстрел, пукот на метал, който удря кожата. Топката се издигна като ракета към лявата част на полето, набираше височина и скорост, сякаш никога нямаше да стигне до апогея си. Все още се издигаше, когато мина над дървената ограда и прелетя над редицата дъбове.

„Мили боже!“

Веднъж на стадион „Про Плейър“, по време на мач между „Джайънтс“ и „Марлинс“, беше видял Бари Бондс да запраща топката толкова високо, че изглеждаше така, сякаш тя прелетя през оградата, преди да е завършил замаха си. Като изключим това, никога не беше виждал толкова силен удар.

Ноавоно още стоеше на мястото си като играч на голф, който се възхищава на удара си.

Крейндлър се надигна от реферското си място и погледна към небето.

— Господ да ми е на помощ!

Шъг Мое се ухили на Ноавоно.

— Хубав удар, хлапе. Жалко, че не си улучил отбора — после се обърна към Боби, който се тътреше към изхода. — Хей, ти! Цайса. Що не идеш да играеш шах?

[1] Лошо хвърляне в бейзбола — Б.пр. ↑

[2] В бейзбола, топка, нарочно хвърлена близо до главата или тялото на батсмана — Б.пр. ↑

29.

НЯМАЙ ВЯРА НА КОСТЮМАРИ

— Съжалявам, че закъснях, хлапе — извини се Стив.

— И да беше дошъл, какво от това? — нацупи се Боби.

— Можеше да ти даде съвет — намеси се Виктория.

— Пак щях да се издъня.

Виктория прокара ръка през рошовата коса на момчето, върху която си личеше отпечатъка на бейзболната шапка.

— Стив казва, че имаш възможности. Нещо за ръката ти.

— Жива ръка — Стив замахна. — Трябва ти само малко увереност и повече тренировки.

Боби взе бирата си от корени^[1] и смукна от сламката. Беше потънал в самосъжаление. Седяха на една маса отвън в „Ред Фиш Грил“ в „Мейтсън Хамък Парк“. Вечерта беше топла, но бризът от Залива ги разхлаждаше. От другата страна на водата се виждаха светлините на Кий Бискейн. Някои от тях очертаваха дока на Делфинариума, но от такова разстояние човек не можеше да различи точно мястото.

Боби беше зареял поглед в мрака.

— Не искам да говоря за бейзбол, ясно?

— Да говорим за делото тогава? — попита Стив. — Наистина ми помогна днес, хлапе.

— Отнасяш се покровителствено с мен, вуйчо Стив.

— Сериозно. Помогна ми да докажа, че „Хардкасъл“ са отвлекли Спънки и Мисти.

— Да го докажеш? — Виктория се опита да не прозвучи скептично, докато отпиваше от своето „Пино Ноар“.

— Ами помисли — продължи Стив. — „Хардкасъл“ са се нуждаели от най-умните делфини на света за своята военноморска бозайническа програма. Това е бил мотивът за нападението.

— Не искам да обсъждам тезата ти — отвърна тя, — но „Хардкасъл“ е компания на Нюйоркската стокова борса.

Четиримилиардна компания. Компания под наблюдението на обществото.

— Чувала ли си някога за „Енрон“? Нямай вяра на костюмаря, Вик.

— Ти също си костюмар.

— Аз просто нося костюм от време на време. Има разлика.

— Пак не го приемам — рече тя. — Имаш само теория, нямаш доказателства.

— Сериозно? Боби, колко време трябва да се дресира един делфин?

— Четири или пет години, за да стигне до нивото на Спънки и Мисти — Боби натопи парченце печена риба в пикантния сос тартар.

— Не виждаш ли, Вик? „Хардкасъл“ печели договор за доставка на тренирани делфини на военните, които да пазят пристанищата. Но нямат пет години, за да го изпълнят. Часовникът тиктака. Форт Лодърдейл. Лонг Бийч. Ню Йорк. Властите на всяко пристанище искат да ги пазят от *вчера*. Освен това искат най-секси и най-новия артикул в отбранителния арсенал, делфини с камера и предаватели и — доколкото знаем — пистолети със стрели и айподи.

Виктория отпи от виното и поклати глава.

— Пак не виждам защо компания гигант ще поема такъв риск.

— Забрави за милиардния конгломерат на „Хардкасъл“. Той е съставен от подразделения и отдели. Някъде някой си ръководи програмата с делфините и докладва на някой цифрояд, който докладва на някой спечен задник, който докладва на шефа на доставките за отбраната. Ако не можеш да доставиш делфини, няма премиални в края на годината. Има лоша реклама. Не стига това, ами „Сиксти Минитс“^[2] чука на вратата ти. Идват разследвания от Конгреса. Крясъци на тунейдци и близки до властта политици. Парите на данъкоплатците отиват в канала. „Хардкасъл“ губи големи договори само защото не могат да доставят делфини, които да вършат работа.

Виктория се замисли. В близкото солено езеро двойка жерави с жълти гребени мушеха клюнове в плитчините — търсеха рачета.

— Да кажем, че си прав и „Хардкасъл“ няма време да тренира собствени делфини. Тогава защо не ги купят?

— Господин Гризби обича Спънки и Мисти — отвърна Боби. — Никога няма да ги продаде.

— Дори и да иска, не може да го направи — рече Стив. — Помисли за шума, който ще се вдигне. Един ден Спънки и Мисти лекуват деца с мускулна дистрофия. На другия ден са натоварени с експлозиви. Не става.

Сервитърът дойде да им предложи лимонов пай и млечна торта. Боби си избра пай. Виктория си поръча ябълков чай с канела, а Стив беше пас.

— Ако „Хардкасъл“ са толкова корумпирани, колкото казваш, защо пенсиониран морски офицер като Сандърс ще се забърква с тях? — попита Виктория.

— Смятам, че са го наели законно, той е идеалният човек за провеждането на тренировъчната програма на делфините. След което „Хардкасъл“ казва на Сандърс, че има една година да ги обучи, и той им отвърща, че е невъзможно. Те му казват да го направи възможно. Той отново настоява, че няма начин. Накрая слагат начело някой друг, в случая двама мъже от отдела за сигурност или както там й викат на службата за мръсни поръчки.

— Мъжете в линкълна — рече Виктория.

— Те казват на Сандърс, че има и по-пряк начин. Да откраднат дресираны делфини. Но им трябва прикритие. Трябва да изглежда така, сякаш зад нападението стои Движението за освобождение на животните.

— И Сандърс хваща Наш за канарче? Това ли е теорията ти?

— Идеален план. Сандърс и другарчетата му могат да нападнат няколко увеселителни парка в страната и да обвинят за това откачените любители на животни. Това е било първото нападение, но работата тотално се е прецакала.

Виктория отпиваше от чая си.

Стив чакаше.

Един ибис с извита човка се присъедини към жеравите в соленото езеро и опитите им да си намерят нещо за вечеря.

Виктория отпи още глътка и каза:

— Мисля, че може да си прав.

— Да! Знаех си. Знаех си, че ще откликнеш на разума и логиката. Винаги го правиш.

— Клиентът ти не е подозирал нищо, нали?

— Да. Наш си е мислил, че ще пуснат делфините на свобода. Щеше да се спече здраво, ако знаеше, че искат да ги превърнат във войници.

— Не че има значение и да е знаел — Виктория остави чашата и попи устните си. — Фактът, че съучастниците му са извършвали друго престъпление, не променя нищо. Независимо от неговите или техните мотиви, Наш е извършил углавно престъпление, Стив. Грабеж. В хода на извършването на углавното престъпление Сандърс е убит. Така че дори да докажеш пред съдебните заседатели всичко, което каза току-що, пак не можеш да го защитиш. Клиентът ти си остава виновен.

[1] Газирана напитка на билкова основа — Б.пр. ↑

[2] Разследващо телевизионно предаване — Б.пр. ↑

30. БЕЗ ДУМИ

„Законите на Соломон:

9. Бъди уверен, без да се перчиш. Усмивай се, без да се хилиш. Колкото и безнадеждно да е делото, никога не позволявай на съдебните заседатели да видят страха ти.“

Стив седеше на масата на защитата, прегърбен и намръщен, пренебрегнал напълно собствените си правила за държане в съда. Беше учил Виктория, че съдебният защитник трябва винаги да излъчва увереност.

„Това е твоята съдебна зала. Не на съдията. Не на съдебните заседатели. Не на хъркащия съдебен пристав. Дай на всички да разберат, че ти командваш тук.“

Виктория изнесе встъпителната си пледоария вещо и спокойно. Явно си беше научила урока.

Правеше това, което Стив всъщност очакваше. Без превземки, без важничене. Държеше се солидно и подобаващо на прокурор. Започна с прочитането на обвинителния акт. Прокурорите често го правеха. Официалният език сякаш убеждаваше съдебните заседатели, че самият Зевс е повдигнал обвиненията.

— Висшите съдебни заседатели на щат Флорида, призовани според закона, избрани и положили клетва да се произнесат справедливо...

Стив за миг се замисли за един стар трик.

„Това е само лист хартия, хора.“

После щеше да скъса обвинителния акт на две. Но Виктория щеше да е подготвена за този номер. Беше го виждала.

— Ще ви запозная накратко с доказателствата — каза Виктория на съдебните заседатели. — Но преди да го направя, искам да ви покажа една снимка.

Вдигна дъската и я постави пред съдебните заседатели. Снимка в близък план на Сандърс с бялата му униформа. Красив. Здрав. Още жив.

„Добър ход, Вик.“

Винаги ѝ беше казвал да хуманизира клиентите си. Сега, тъй като технически погледнато клиент ѝ беше щат Флорида, искаше съдебните заседатели да го свържат с покойния Чък Сандърс.

— Това е заместник-командир Чарлс Сандърс — продължи Виктория. — Израснал е в малко градче в Южна Каролина и през лятото е работел като спасител. Спечелил е стипендия за плуване в колежа във Вандербилт и се е записал в Тренировъчния корпус за запасни офицери, защото е искал да служи на страната си. Във флота е издържал на най-суровото обучение, известно в армията, и е станал „тюлен“. Награден като герой заради участието си в Пустинна буря, той...

Стив я изключи и започна да наблюдава съдебните заседатели. И дванайсетимата слушаха като приковани. На Виктория ѝ идваше отвътре. Поведение и присъствие. Нямаше нужда да я слушаш какво говори. Достатъчно бе да я погледнеш с двуредното ѝ сако и пола в тон, която стигаше точно до средата на коляното ѝ. Тънко кафяво райе, широки ревери! Гучи или Прада, или Фенди. Някой от италианските дизайнери — не можеше да ги различава. Виктория изглеждаше страхотно, каквото и да облечеше. Умна, стилна и секси.

В този миг Стив усети две противоположни чувства. Отчаяние от това, че знаеше, че ще загуби делото, и море от топлина, океан от любов към жената, която щеше да го срази.

— Сега Чарлс Сандърс е мъртъв — продължаваше Виктория. — Убит в резултат на престъпление, извършено от подсъдимия Джералд Наш.

Тя посочи към масата на защитата, раираната ѝ ръка не трепваше, лакираните ѝ нокти проблясваха.

Съдебните заседатели се извърнаха към Наш, който се намръщи и се размърда на стола си. С костюма, който му седеше като чужд, и

лошо вързаната вратовръзка той не би могъл да изглежда по-виновен дори ако имаше пияна на устата и виеше към луната.

Виктория гладко премина към обсъждане на елементите на престъплението, като точно описа как действията на Наш са повлияли на останалите.

Стив отново се отнесе. Виктория беше права вчера, когато каза, че нямал защита. Много ясно, че вероятно беше разбулил една загадка. Знаеше какво е правел Сандърс и за кого е работел, но какво от това? Стив беше загубил толкова много време да разнищва историята, че не си беше свършил работата да защити клиента си. Сега трябваше да направи нещо, което не беше правил никога в криминален процес. Когато съдията се обърнесе към него, той любезно щеше да се откаже от встъпителна пледоария. Щеше да изчака обвинението да приключи с излагането на доказателства и разпита на свидетелите и чак тогава да измисли какво да каже.

Стратегията — или липсата на стратегия — нарушаваше още едно от правилата му, основаващо се на психологическото понятие за „първенство“. Хората са много по-възприемчиви към информацията в началото на едно събитие, отколкото по средата или в края му. Естествено, някои адвокати вярваха в „новостта“, в това, че хората си спомнят най-добре чутото последно. Но Стив винаги беше съветвал Виктория да набляга на началото.

„Серия удари, нокаутирай ги още в първия рунд.“

А ето го него, изчакваше с пледоарията си, докато не чуеше доказателствата на обвинението, защото нямаше печеливша стратегия.

„Нямам думи.“

Огледа галерията. Марвин Умника и Тереса Тораньо седяха на първия ред и си държаха ръцете. Кимаха одобрително, докато Виктория ясно обясни разликата между мирен протест, защитен от Първата поправка, и взлом и грабеж, които бяха престъпления.

— Добра е — прошепна Наш разтревожено.

„Разбира се, че е добра — помисли си Стив. — Нали аз съм я научил на всичко.“ Не, това не беше вярно. Човекът не е делфин. Не надуваш свирката и не вдигаш парче скумрия, за да научиш някого как се води дело. Или има вроден талант, или не.

Някои хора могат да хвърлят бейзболна топка със сто и петдесет километра в час.

Други могат да изрецитират хумористично стихотворение от осемдесет стиха по памет, без да сбъркат нито веднъж.

А трети могат да разкажат история, която да накара дванайсет непознати да осъдят или да оправдаят друго човешко същество.

Докато Стив размишляваше върху всичко това, Виктория взе да приключва, като сърдечно благодареше на тези добри хора, че са си оставили работата и семействата и са дошли в града, за да помогнат на правосъдието. Добрите хора целите грейнаха от щастие, горди, че могат да изпълнят дълга си.

Вратата на съдебната зала се отвори и една жена седна на най-задния ред. Двайсет и пет годишна може би. Трудно беше да се определи с точност възрастта ѝ, защото носеше огромни слънчеви очила и тясно бяло яке с вдигната високо яка. Вероятно заради слънчевите очила. Вероятно заради прибраната нагоре руса коса. Или пък заради съдебния декор. Незнайно поради каква причина Стив се сети за Лий Ремик и класическия филм „Анатомия на едно убийство“. Загадъчна жена, на която не може да се има доверие.

Клиентът му проследи погледа му, присви очи и каза:

— Не.

— А? Какво?

— За секунда си помислих, че прилича на Пешън.

На Стив му отне една секунда, за да осъзнае, че Наш има предвид Пешън Конърси, своята приятелка и съучастничка, която го беше зарязала.

— Но не е тя — добави Наш.

Стив се опита да огледа новодошлата по-добре.

— Сигурен ли си?

— Да. Пешън не е руса.

— Чувал ли си някога за фризьорски салони?

Стив се изправи и тръгна към люлеещата се врата, която отделяше галерията. Жената го видя и тялото ѝ се стегна.

Стив мина през вратата и тръгна към нея.

— Господин Соломон! — провикна се съдия Гридли.

Стив не му обърна внимание. Жената рязко стана и тръгна към вратата.

Съдията натисна парната си свирка. Зрителите се размърдаха.

Жената излезе в коридора.

— Господин Соломон! Госпожица Лорд не е приключила с пледоарията си. Не скачайте от влака в движение...

— Съжалявам, съдия. Повик на природата.

— Сега?

— От буритото в кафенето е, ваша чест.

Беше излязъл през вратата, преди съдията да успее да му отговори.

В коридора Стив зави наляво, после надясно. Видя как жената зави зад ъгъла при ескалаторите. Шест етажа надолу до фойето. Можеше да я изпревари, ако слезеше по стълбите.

Затича се към вратата на стълбището и за малко не претрепа двама млади адвокати в шикарни костюми, които душеха за работа из коридорите на съда. Взимаше стъпалата по две наведнъж, прескачаше през перилата на завоите, за да скъсява разстоянието.

Етажите прелитаха.

Изскочи през вратата на фойето.

Обичайните заподозрени. Ченгета. Надзорници. Чиновници. Служебни защитници. Прокурори. Зрители, свидетели и адвокати. Щураха се насам-натам и жужаха като пчели в кошер.

Стив изчака пред ескалатора в дъното. Никаква блондинка, нито със, нито без слънчеви очила. Може да беше слязла на някой от горните етажи и после да е взела асансьора. Стив забърза към асансьорите. Десетина души се изсипаха от двете кабинички. Тя не беше сред тях.

По дяволите!

Нямаше смисъл да виси тук. Трябваше да направи нещо. И да се върне в съдебната зала, преди съдия Гридли да го е задържал за неуважение към съда.

Затича се нагоре по ескалатора за надолу и събра погледите на охраната и на хората, покрай които профуча в обратна посока. От фойето до втория етаж, после от втория до третия.

И я видя.

От една от кофите за боклук се подаваше руса перука. Под нея беше натъпкано бялото спортно яке.

— Господин Соломон.

Сънен мъжки глас.

Елууд Рийд в размъкнатата си униформа на съдебен пристав. Бъркаше в джоба си.

„О, мамка му! Белезници ли ще ми слага?“

— Съдията мисли, че може да имате нужда от това — рече Рийд и му подаде малко шишенце с хапчета.

Стив погледна етикета.

— Екуилактин?

— Съдията казва, че помага за втвърдяване на изпражненията.

— Е, той ги разбира тези работи — позволи си да вметне Стив.

31.

БЕЗ ОБЯСНЕНИЕ

— Сигурен ли си, че жената е била бившата приятелка на Наш?
— попита Виктория.

— Защо иначе ще бяга така от мен?

— Може да е твоя бивша приятелка.

— Изобщо не се обажда на Наш, после цъфва на процеса. Защо ще го прави?

— Какво казва Наш?

— Няма представа. Още не може да преживее, че е избягала така от него.

Седяха в задния двор на дома им на „Къмкуот Авеню“. Виктория пиеше шардоне, а Стив утоляваше жаждата си с бира „Моримото“. Петък вечер. В понеделник сутринта Виктория щеше да призове на свидетелската скамейка Уейд Гризби и Стив не разполагаше с нищо, за да пробие дупки във версията му. Тогава му хрумна нещо.

„Може би Гризби казва истината. Може би наистина е гръмнал Сандърс при самозащита.“

Нямаше нищо, което да свързва Гризби с „Хардкасъл“. Нямаше доказателства, че Гризби се е срещал със Сандърс преди нападението. Без някаква връзка, без някакъв мотив Гризби да убие Сандърс, Стив нямаше нищо.

Нищичко. Нула. Таратанци.

„Виновен по повдигнатото обвинение.“

— Никога не съм бил в такова неведение по време на процес — рече той.

— Това уловка ли е?

Той поклати глава.

— Ти ще ме победиш. Но не това ме притеснява. Не мога да помогна на Наш. Той е едно наивно хлапе, което не заслужава такава съдба.

Долови го в гласа му. Беше наранен.

— Имаш много следи — рече тя. — Просто не знаеш накъде водят.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

Тя не отговори, просто отпи още една глътка вино.

— Защото, ако знаеш нещо за Пешън Конърси — притисна я той — според правилото за разкриване на доказателства трябва да ми кажеш.

— Няма нужда да ми напомняш етичните ми задължения. И не знам нищо за Пешън Конърси, само дете се радвам, че родителите ми не са били с толкова богато въображение, когато е дошъл ред да ме кръщават.

— Може да е свързана със Сандърс — каза Стив. — И двамата са търсили Джералд Наш. Когато Сандърс предложил да ударят Делфинариума, Пешън го подкрепила. Когато Наш се опита да ѝ се обади, вече беше сменила номера си. Историята, която му е пробутала, за това, че е завършила морска биология в Розенстийл, се оказа менте. Там никога не е учил човек с такова име. Както и това, че била на риболовен кораб и участвала активно в движението за правата на животните. Няма как да го оборя, но се съмнявам, че е вярно.

Виктория се опита да го насочи в друга посока.

— Ако с нея си стигнал до задънена улица, защо не се съсредоточиш върху Сандърс?

— Вече знам кой е бил — бивш тюлен, който се е хванал на работа в „Хардкасъл“.

— Като в промеждутъка е работил за застрахователна компания. Стив се разсмя.

— Да. Историята му за прикритие. Наш ми каза.

Виктория го погледна с един от онези погледи. Дето вървяха заедно с леко поклащане на главата.

— Какво? — попита той.

— Прегледа ли личните вещи, иззети от колата на Сандърс?

— Всичко от твоя списък. Предплатена карта за мобилен телефон. Малко шорти и хавайски ризи. Портфейл с пачка стодоларови банкноти. Никакви кредитни карти, никакви бележки от перални, никакви лотарийни билети.

— Значи не си забелязал визитката. „Чарлс Дж. Сандърс. Главен оценител“.

— Видях я. Някаква измислена застрахователна компания.

— Сигурен ли си, че е измислена?

— Мога да си отпечатам визитки, на които да пише, че съм господарят на света.

Виктория допи виното си и въздъхна.

— Станал си немарлив и знаеш ли защо? Защото винаги аз се занимавам с подробностите вместо теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Обади ли си на телефона на визитката?

— Разбира се. Включи се гласовата поща на Сандърс. Беше неговият мобилен телефон, а не на застрахователна компания.

— Изслуша ли съобщението?

— Казваше, че в момента не може да се обади. Кое то е доста съдържано твърдение.

— И дотам ли спря?

— Да. Формалният юридически израз, Вик, е „умряла работа“.

— Но имаш телефонния му номер. Можеш да изискаш по съдебен ред от доставчика да ти каже на чие име е сметката.

— Не познавам адвокат, който би го направил — замълча за миг.
— Ти си го направила?

— Не съм длъжна да ти казвам нищо повече. Казах ти повече, отколкото изисква законът. Никой не казва, че трябва да те водя за ръчичка.

— Никой, освен твоето чувство за справедливост. Ако съм пропуснал нещо, което може да доведе до несправедливост, ти ще ми кажеш. И то не само защото се обичаме. Щеше да го направиш без значение кой е защитник по делото.

— Не се опитвай да ме прекараш, Стив.

— Добре. Добре. Ще поискам съдебна заповед за доставчика. Ще мина по каналния ред. Ще спазвам правилата.

— Добре.

— И когато ми пратят разпечатката, какво ще разбере?

— Стив!

— Права си. Помогна ми достатъчно. Благодаря.

Тя въздъхна, въздишка на раздразнение.

— Мобилният телефон се води на името на застрахователна компания. „Бестия Кежълти“. Централата им е в Денвър.

— Истински ли е?

— Сандърс е работил там като главен оценител.

— Трудно ми е да си представя Чък Сандърс с бяла риза и вратовръзка да държи подложка с листове.

— Не става дума за коли. Не е оценявал леки пътнотранспортни произшествия.

Стив се замисли за миг. В короната на калистемона в задния двор присмехулик викаше женската си.

— И какви застраховки продава „Бестия“?

— Специализирани трудови злополуки.

— Специализирани? Какво означава това.

Виктория си наля още вино.

— В индустрията ги наричат „необичайни рискове“.

— „Необичайни?“ Какво пък значи това, по дяволите?

Мълчанието ѝ го накара да се замисли. Отне му малко време.

— Увеселителни паркове с животни?

— Всякакви. Лъвското сафари. Дворецът на маймуните. Морският аквариум.

— И Делфинариумът? И предишният парк на Гризби. В Калифорния, първият, който са нападнали от ДОЖ?

— „Подводен свят“ — помогна му Виктория.

— „Бестия“ и тях ли ги е застраховала?

— Ще призова Гризби като свидетел в понеделник сутринта. Защо не го попиташ?

— Ти си голяма работа, Вик.

— Просто исках да изравня силите.

— Ти възвърна вярата ми в съдебната система.

— Престани. И ти би направил същото за мен.

Той не каза нищо.

— Не би ли го направил, Стив?

След около час Стив почука на вратата на кабинета и зачака.

— Влез — обади се Виктория.

Стаята беше тъмна, светеше само настолната лампа. Виктория се беше подпряла с две възглавници на разтегаемия диван и четеше. Беше

облечена с копринена оранжева камизола и бели копринени панталони и на Стив му заприлича на фруктов сладолед на клечка.

Той се приближи към дивана, но тя вдигна ръка.

— Стой на място, каубой. Знаеш правилата.

— Искам просто да си поговорим. Това е всичко.

— А-ха.

Стив седна на ръба на разтегателния диван.

— Мисля, че току-що нарочно провали обвинението си.

— Как разбра?

— Когато снемах показанията на Гризби, той отрече изобщо да е познавал Сандърс. По време на кръстосания разпит ще докажа, че лъже. Доверието в него ще бъде разклатено и никой няма да повярва на версията му за стрелбата.

— Гризби казва, че не знаел, че Сандърс е работил за застрахователната компания, и аз му вярвам.

— Как е възможно? След удара в „Подводен свят“ Гризби трябва да е подал иск.

— Младши оценител е оправил всичко на място. Сандърс само е одобрил документите от домашния си офис. Архивът на „Бестия“ го потвърждава.

— Значи казваш, че е просто голямо съвпадение. Човекът, одобрил обезщетението първия път, случайно се оказва крадецът втория път.

— Няма никакво съвпадение. Сандърс знае къде се намира всеки дресиран делфин в страната. Щом като от „Хардкасъл“ го наели, вече е бил наясно откъде може да открадне най-добрите.

— Не ми се вярва. Не ми пише в документите. Гризби вероятно е познавал Сандърс и е искал да го убие.

— Защо?

— Защото само така клиентът ми ще бъде свободен.

32.

СЪБОТА В МОРГАТА

„Законите на Соломон:

*10. Никога недей да спиш с патоанатом,
ако не си мъртъв.“*

Стив извъртя китката си и вдигна тигана на трийсет сантиметра от котлона. Гордееше се, че може да прави напълно симетрични омлети с ябълки и чедър — сиренето се разтопяваше до самия край, без да потича навън.

— Мирише супер — каза Виктория като провери какво има на кухненската маса. Препечени английски хлебчета, прясно сварено кафе и нарязана папая. — Някой иска нещо.

— Не бъди толкова цинична, Вик. Знаеш, че обичам да ти приготвям закуска събота сутрин.

— Само когато си бил лош петък вечер.

Боби влезе, бос, с фланелка на „Маями Хийт“, която му стигаше до коленете.

— Вкусно. Ще се сдобрявате ли, вуйчо Стив?

— Хей, престанете и двамата — Стив сервира омлета на Виктория и започна следващия. — Не може ли човек да направи нещо хубаво за хората, които обича?

— Повечето хора могат. Боби, защо според теб вуйчо ти е толкова внимателен?

— Нямам представа, но ми харесва — момчето излапа едно парче папая. — Може ли да ти подавам днес, вуйчо Стив?

— Веднага щом се върнем от моргата.

— Супер! Мога ли да гледам аутопсия?

— Не. Само ще се срещнем с доктор Линг.

— Това било значи — каза Виктория. — Ще се опитваш да подкупваш свидетели.

— Виж, имам право да разговарям със свидетелите ти.

— Не искаш да кажа на доктор Линг да те отсвири, нали?

— Доктор Линг така и така няма да говори с вуйчо Стив — заяви Боби. — Доктор Линг го мрази.

Стив обърна втория омлет. Този път ръката му потрепери и сиренето се разтече върху тигана.

— Не, не ме мрази, хлапе.

— Чух я да казва, че иска да ти изтръгне сърцето.

— Тя е патоанатом. Това беше професионално изказване.

Малко преди да срещне Виктория, Стив беше имал кратка връзка с доктор Мей Линг. Познаваше я от години от съда, но се бяха сближили след една маратонска нощ на покер с шумна група детективи от отдел „Убийства“, доктори от Спешното и заместник патоанатоми. Стив се беше възхитил на способността на Мей да стои с непроницаемо изражение, докато блъфира, прегръща или вади парче от куршум от някой далак. Беше отдадена на работата си и често след някоя престрелка от кола в Либърти Сити отменяше среща за вечеря.

И беше абсолютно на страната на обвинението. Непрекъснато се дразнеше от съдебните маймунджилъци на Стив в полза на обвиняемите. Чашата преля, когато той я подложи на кръстосан разпит по време на процес за убийство и изтъкна, че е извършила аутопсията на сутринта, след като е изпила две бутилки „Совиньон Блан“ и е прекарала нощта в чуждо легло. Нямаше нужда от частен детектив, за да се сдобие с информацията, тъй като сам беше доставил и виното, и леглото. На излизане от съдебната зала Мей наистина беше заявила, че с радост би направила аутопсия на Стив, докато още диша.

— Винаги знаех кога доктор Линг е останала да преспи — продължи Боби. — Къщата миришеше на формалдехид.

— Наричаше го „парфюмът на смъртта“ — додаде Стив, — но на нея ѝ миришеше на рози.

— Вуйчо Стив, с бая откачалки се срещаше пр. В.

Което значеше „преди Виктория“, Стив го знаеше.

Виктория си наля кафе.

— Не очакваш доктор Линг да опровергае доклада от аутопсията си, нали, Стив?

— Искам да ми уточни едно-две неща.

— Ако държи скалпел — намеси се Боби, — знам какво ще иска да ти уточни.

Окръжната морга бе червена и тухлена и приличаше на училище. Намираше се на „Боб Хоуп Роуд“. Обикновено събота сутрин доктор Мей Линг се оправяше с бумагите, натрупали се през седмицата заедно с трупове. Но днес беше кацнала на един висок стол в безупречно чистата лаборатория и внимателно почистваше петънца по някакъв череп.

— Здравсти, Мей! — провикна се Стив.

Тя се извърна и го погледна със същото непроницаемо изражение, което използваше и когато залагаше всичко на последната карта. Мей беше дребна жена с къса тъмна коса и лице с остри скули и дребни черти. Това, плюс тъмните очи, ѝ придаваше вид на миеща се мечка. Бялата ѝ лабораторна престилка направо хрускаше.

— Как е любимата ми майсторка на канута? — попита Стив.

Нито усмивка. Нито нищо.

— Боби — продължи той, — казвал ли съм ти, че доктор Линг никога не е имала жив пациент?

Боби извъртя очи.

Без да обръща внимание на Стив, Мей се усмихна на момчето и вдигна черепа.

— Боби, знаеш ли какво правя сега?

— Черепът има две различни мрежовидни фрактури. Искаш да разбереш коя е причината за смъртта, защото — само предполагам — двама души са ударили мъртвеца.

— Ти си много умно момче — Мей постави черепа върху плота и се обърна към Стив. — Какво те води тук в събота сутринта, адвокате?

— Същото, което и теб. Търся справедливост.

— Ако е делото на Наш, в доклада ми от аутопсията е описано всичко. Нямам какво да добавя.

— Ще те подложа на кръстосан разпит другата седмица. Не искаш ли да поговорим предварително?

— Разбира се. За предпочитане без вино.

За няколко минути Стив ѝ обясни какво желае. Илюстрациите в доклада от аутопсията показваха къде се намират раните на Сандърс. Сачмите от първия изстрел бяха пръснали седалищния мускул на бедрото и се бяха забили в костта. Но феморалната артерия не беше засегната. Въпросът на Стив беше прост и директен.

— Първият изстрел щял ли е да убие Сандърс?

— Знам какво целиш — отвърна Мей. — Искаш да кажа, че първият изстрел е осакатил Сандърс, но е нямало да го убие. После ще се опиташ да убедиш съдебните заседатели, че Гризби е виновен за смъртта на Сандърс, като е стрелял без нужда втория път.

— Искам истината, Мей. Нито повече, нито по-малко.

— Ха!

— Хайде де! Би трябвало да си безпристрастна. Ти заемаш обществена длъжност, а моят клиент е член на обществото.

— Искаш безпристрастност? Добре тогава. Не мога да ти кажа със сигурност дали от медицинска гледна точка първият изстрел е щял да го убие.

— Не ти вярвам. Помагаш на твоя отбор, Мей, както винаги.

— И както винаги ти си пълно лайно.

— Моля те. Без простотии пред детето — рече Стив строго.

Боби избухна в смях.

— Това е изтъркано, вуйчо Стив.

— Мей, ще атакувам показанията ти заради предубеденост и пристрастие.

Очите на Мей проблеснаха под лилавите сенки.

— По дяволите, казвам ти същото, което казах и на агента от ФБР. Няма начин да се разбере със сигурност дали...

— Какъв агент от ФБР? Това е щатско дело.

— Много важно. Върви го кажи във Вашингтон.

— Хайде, Мей, кой е дошъл да те види?

— Агентка. Не си спомням името ѝ.

— Имам нужда да знам кой се меси в делото ми.

— О, имаш нужди? Знаеш ли какво, Стив? И аз имам нужди.

— Боже, не го взимай лично. Виж какво, Мей, наясно съм. Всеки път, когато говориш с някого, си длъжна да го отбелязваш. Архивът е публично достояние. Ако трябва да си извадя съдебна заповед, ще го направя.

— Боби — рече Мей, — ще ми обещаеш ли, когато пораснеш, да не ставаш адвокат?

— Ще стана питчър от Висшата лига — обеща момчето.

Шест минути по-късно доктор Мей Линг бръкна в шкафа с папките и подаде на Стив неговата. Не му отне много време да намери това, което търсеше. От вътрешната страна на папката беше заципана визитка.

Констанс Шепърсън. Специален агент. Федерално бюро за разследване.

— Сега доволен ли си? — попита Мей.

— Каза ли ти защо ФБР се намесва в щатско дело за убийство?

— Каза ми, че разследва. Нищо повече.

— Констанс Шепърсън — каза Стив, сякаш името можеше да му подсказже нещо. — Какво друго можеш да ми кажеш за нея?

— От младите е. Знаеш ги какви са. Пълни с ентусиазъм, докато не ги преместят в Мисула или Рапид Сити.

— Кони Шепърсън — повтори Боби.

Стив го погледна.

— Констанс. Кони. Какво значение има, хлапе?

— Никакво. Вероятно приятелите ѝ я наричат Кони.

— Да, вероятно. И какво от това?

— „Кони Шепърсън“ е анаграма на „Пешън Конърси“.

33.

ТРЕНИРОВКА

— Това значи ли, че днеска няма да можем да потренираме? — попита Боби.

— Напротив. Ще потренираме върху замаха — отвърна му Стив.
— Трябва да замахнеш с цяла ръка, за да си помислят, че идва права топка.

Бяха в мустанга на Стив и се движеха надолу по „Саут Дикси Хайуей“ към „Коконът Гроув“.

— Няма ли да търсим агентката на ФБР? — попита Боби.

— В правата топка всичко опира до сила. Промяната на скоростта е измама. Обичам промените.

— Вуйчо Стив. Ами Кони Шепърсън?

— Сега ще се погрижим и за това.

Стив вдигна мобилния си телефон. Отне му малко време, докато се оправи с автоматизираното меню на местното подразделение на ФБР, но най-накрая успя да се свърже, с когото трябва, тоест с дежурния оператор.

— Агент Констанс Шепърсън, ако обичате? — каза Стив.

— Бюрото не работи днес, сър.

— Похитителите и банковите обирджии знаят ли го?

— Желаете ли да оставите съобщение, сър?

— Казвам се Стивън Соломон. Знам, че имате номера за спешна връзка с всичките си агенти. Затова, моля ви, свържете се незабавно с агент Шепърсън. Кажете й, че я каня на едно питие в шест часа в „Ръсти Пеликан“ на морската магистрала. Аз черпя.

— На среща ли каните агент Шепърсън, сър?

— В общи линии. Моля също така да й предадете, че ако не дойде, ще й изпратя съдебна призовка да се яви в съда, за да даде свидетелски показания по делото на Наш на открито заседание и повече никога няма да може да работи под прикритие в този град.

— Има ли още нещо, сър?

— Перуката и слънчевите ѝ очила са у мен.
Стив затвори телефона и смигна на Боби.
— Може ли и аз да дойда, вуйчо Стив?
— Не. След тренировката искам да си починеш. Имаш мач утре.
— Не се иска кой знае каква енергия да стоиш отстрани на полето.
— Утре ще подаваш, хлапе.
— Треньорът знае ли го?
— Не. Но ще говоря с него.
— Да бе.
— Трябва да ми имаш доверие, Боби. За всичко. Днес в шест часа ще разреши делото на Наш. А утре, когато „Нападателят“ от Първа баптистка църква излязат на игрището, ти ще подаваш.

34. ПРОВОКАТОРЪТ

Слънцето се спусна към Евърглейдс и оцвети ивицата облаци с цвят на узрял нар. Неподвижната вода на Бискейн Бей проблясваше като диаманти. Щеше да е прекрасна вечер, ако не се налагаше да заплашва агент на ФБР, докато пиеха коктейли.

„Ръсти Пеликан“ се намираше на северната страна на водната магистрала Рикънбекър, на половината път между континента и остров Кий Бискейн. Стив пристигна по-рано, паркира мустанга на паркинга на ресторанта, мина през тропическата алея над изкуствен водопад и влезе в заведението — капан за туристи с непретенциозна кухня, но удивителна гледка към очертанията на Маями от другата страна на Залива. Веднъж беше горяло и няколко пъти го бяха отвявали урагани. Но също като чаеното дърво, отсечеш го, а то пак пораста.

Стив избра мястото на срещата както заради гледката, така и поради факта, че агент Шепърсън нямаше да го застреля на толкова оживено място. Сега седеше под вентилатора на тавана, наслаждаваше се на текилата си и гледаше ветроходната регата през френските прозорци.

Чудеше се дали ще се появи.

Пешън Конърси.

Активна защитничка на правата на животните. Приятелка на обречения Джералд Наш.

Констанс Шепърсън.

Агент на ФБР. Действащ под прикритие. Подстрекателка. И...

Коя беше точната дума?

Провокатор.

Стив беше на втората текила, когато някой се появи зад него.

— Господин Соломон.

Висока, страхотна осанка, атлетична фигура. Брюнетка с готина прическа, ала Дороти Хамил. Синя дънкова пола на бели райета и бял потник със сини презрамки. Чантата беше сламена и достатъчно

голяма, за да побере пистолет, но не чак толкова, че да я забави, ако побегне. Тя се настани на стола от отсрещната страна на масата.

— Не знам как да те наричам — каза Стив. — Пешън, Констанс или Кони?

— Агент Шепърсън.

— Не можах да те огледам добре на джета онази нощ. Но беше ти, агент Шепърсън.

— Бях по служба. Вече го знаеш.

— Проникнала си в Движението за освобождение на животните, без да знаеш в какво се забъркваш.

— В началото. Но когато се появи Сандърс, го проверихме. Открихме връзката с „Хардкасл“ и разследването се разрасна.

— Измама в правителствени договори от огромен доставчик на отбраната. Това е паралелното разследване, за което щатският прокурор е предупредил Пинчър.

— И какво?

— Голям и важен случай. Сигурна ли си, че не е малко над твоето ниво на заплащане?

— Повика ме, за да ме обиждаш ли, Соломон?

Дойде сервитьор с хавайска риза и агент Шепърсън си поръча плодов чай от маракуя.

Стив изчака сервитьорът да се отдалечи и продължи:

— Казвам само, че единия ден следиш някакви напушили се с трева ненормалници, които разбиват ферми за кучета, а на следващия се захващаш със струваща четири милиарда долара компания с политически връзки. И не се справяш много добре, трябва да добавя.

— Какво искаш, Соломон?

— Просто се чудя кой ще го отнесе заради издънката ти. Ти или началникът ти? И какво казва Хектор Диас за всичко това? Щатският прокурор едва ли е доволен, когато ФБР подстрекава убийство, вместо да го разследва.

— Ако имаш предвид Сандърс...

— Ти си подтикнала Наш да направи удара. Той е искал да нападне някакъв магазин за домашни животни в мола. Но ти си му казала: „Да направим голям удар. Да атакуваме Делфинариума!“

— Идеята беше на Сандърс, не моя.

— Каква е разликата? Ти си се съгласила.

— Работех под прикритие. Според насоките на Министерство на правосъдието, когато предложеното престъпление не е свързано с насилие...

— „Предложеното“ престъпление — прекъсна я Стив — се е превърнало в нещо друго, нали така?

— Нямаше как да го знам. Следвах процедурата.

— Знаела си кой е Сандърс. Знаела си, че е въоръжен, и си довела нищо неподозиращия ми клиент. Ето, ти си федерален агент и си провокирала престъпление. Ти си провокатор на убийство.

Тя замълча за миг, преструваше се, че гледа отстрани на масата как златните рибки се стрелкат из кораловите пещери на аквариума.

— Ще те попитам за последен път, Соломон. После ще си тръгна. Какво искаш?

Сервитьорът донесе студения чай. От чашата стърчаха сламка и цвете.

— Просто е — отвърна Стив. — Пусни по веригата на правителствено ниво. Кажи на шефа си да каже на щатския прокурор да каже на Пинчър да каже на Виктория да предложи на Наш извънсъдебно споразумение. Нарушаване на чужда собственост. Присъдата се приспада. Делото е приключено.

— Няма да стане.

— Добре. Тогава ще те призова в съда. Ти ще обясниш на съдебните заседатели защо моят наивен клиент трябва да иде в затвора, понеже ФБР го е подбудило да вземе участие в престъпление, което е завършило с убийство.

— Подобна публичност ще застраши разследването, което тече срещу „Хардкасл“.

— Да не говорим за кариерата ти, агент Шепърсън.

Тримаран с шестима гуляйджии тихо се плъзна покрай ресторанта. И шестимата помахаха на клиентите вътре.

— Може и да има начин да ти помогна — рече тя след малко.

Стив зачака, искаше му се да е на някоя яхта, вместо да си разменя тук удари със Силите на злото — иначе казано, федералното правителство.

— Онази нощ имаше двама мъже, които чакаха да приберат делфините. Те работят като охрана в „Хардкасл“.

— Запознахме се. Карат линкълн и предлагат на случайни минувачи да ги повозят.

— Клиентът ти иска ли да свидетелства срещу тях?

— Защо ти е моят клиент? Ти можеш да ги разпознаеш.

— Не и без да си разваля прикритието. Искаме да притиснем двамата и да спипаме шефовете на „Хардкасъл“ за договорна измама и рекет. Ако Наш ни сътрудничи...

— Смятай го за уредено. Къде са онези двамата?

— Не знаем, но ще ги открием.

— О, за бога! Аз съм насред процеса. Признаят ли го за виновен, ще е прекалено късно.

— По петите им сме.

— Да, както и на Осама Бен Ладен.

— Виж, Соломон. Ще направя всичко, което мога, за да помогна на Наш, но не мога да спра делото.

— А какво можеш?

— Да споделя информация.

— Слушам те.

— Държахме Гризби под наблюдение. Сандърс се отби през Делфинариума два дни преди нападението.

— Говори ли с Гризби?

— За две-три минути. На дока. Но не знаем какво са си говорили.

— Не е много, но все пак е нещо — рече Стив. — Гризби твърди, че никога не е виждал Сандърс преди нощта, в която го е убил.

— Още нещо, което не се каза — продължи агент Шепърсън — три нощи подред преди нападението Гризби извеждаше делфините в залива.

— Какво значи „извеждаше“?

— Към полунощ Гризби излизаше в канала с джет и водеше делфините до Хърикан Харбър. Оставаше ги да пренощуват и на сутринта ги връщаше през канала в парка. Едно и също всеки път.

— Защо? Защо ще прави това?

— Нямам представа — агент Шепърсън си допи студения чай от маракуя през сламката, докато не се чу сърбане. — Не изглеждаше да има някаква връзка с разследването ни на „Хардкасъл“.

— Може би няма — отвърна Стив. — Но може да се окаже, че има връзка с това защо Гризби е убил Сандърс.

35.

ДВОЙКА ДЕЛФИНИ

— Тренирал ги е — каза Боби.

— Какво по-точно искаш да кажеш? — попита Стив.

— Господин Гризби сигурно е искал Спънки и Мисти да разберат, че ако някога напуснат канала, той ще дойде да ги вземе и ще ги заведе обратно в Делфинариума.

— Възможно ли е да накара делфините да го чакат?

— Когато ти ми кажеш да те чакам някъде, аз какво правя?

— Каквото си искаш.

— Спънки и Мисти не са като мен. Те се опитват да угодят. И искат да ги нахранят.

Стив караше по „Миракъл Майл“ в „Корал Гейбълс“ и говореше по телефона. Боби си беше у дома и гледаше видеокасата с инструкции по бейзбол, с изключен звук. Трябваше да вземе душ и да се приготви за вечеря. Традиция за събота вечер. Стив винаги водеше Виктория и Боби, в който ресторант си изберат, за да отпразнуват края на седмицата. Тази вечер беше ресторант „Сейнт Мишел“ в Гейбълс.

— Гризби е знаел, че Сандърс ще дойде да отвлече делфините — каза Стив. — Затова е уволнил пазача. Затова е имал пушка. Пригответил е всичко, включително безопасно място за делфините, където да се скрият, докато престане стрелбата.

— Има логика, вуйчо Стив. Загубил е двата си най-добри делфина преди и със сигурност не е искал това да се повтори.

Стив удари спирачки и отби до бордюра.

— Повтори го пак.

— Какво да повторя? Господин Гризби е загубил два делфина преди и...

— Това е, Боби. Случвало се е и преди! Паркът на Гризби в Калифорния е бил нападан и двете звезди на делфинариума са били освободени. Гризби е получил парите от застраховката и ги е използвал, за да отвори нов увеселителен парк тук. Това е липсващото

парченце от втората загадка, което помага за разрешаването на първата.

— И какво е това парченце?

— Повечето хора не могат да направят разлика между два делфина, нали?

— Повечето хора не знаят какво да гледат.

— Но Сандърс е знаел.

— Аз също. Мисти има розов корем и белег на перката...

— Влез в интернет, хлапе. Намери „Подводен свят“ в Калифорния. Изрови какво са писали вестниците за нападението, стари сайтове, потърси къде може да има снимки на делфините на Гризби. Ако двете тогавашни звезди не са двойници на Спънки и Мисти, ще изям консерва с риба тон, без изобщо да я отварям.

— Искаш да кажеш, че господин Гризби е откраднал собствените си делфини?

— Обзалагам се, че Движението за освобождение на животните никога не е атакувало „Подводен свят“. Сандърс го е разбрал, но въпреки това е изплатил иска на Гризби.

— Защо ще го прави?

— За да може да го изнудва. Известно време вероятно е взимал в брой. После е поискал Спънки и Мисти. Щял е да го направи да изглежда като второ нападение на активистите. Гризби не е можел да откаже. Но е решил да извлече двойна полза — хем да запази делфините, хем да се отърве от изнудването. Знаел е кога ще бъде нападението. Трябвало е само да убие Сандърс и да твърди, че е било при самоотбрана.

— Леле! Направо страхотно. Можеш ли да го докажеш, вуйчо Стив?

— Нито дума. Поне не още. Имаш ли някакви идеи?

— Само една — отвърна Боби. — Щом господин Гризби е дресирал Спънки и Мисти да се връщат в парка, значи те трябва и сега да са там.

36.

ПРИОРИТЕТИ

„Законите на Соломон:

11. Ако не можеш да удържиш на думата си пред любим човек, вероятно няма да задържиш и човека.“

— Нали говорихме преди един час? — агент Шепърсън беше ядосана.

— Току-що разбрах какво е направил Гризби — отвърна Стив. — Всъщност моят племенник ми помогна доста, но той винаги ме оставя аз да обера лаврите.

Стив спря на паркинга на ресторанта. След десет минути имаше среща с Виктория и Боби за вечеря. Но агент Шепърсън му беше дала номера на мобилния си и сега той ѝ разказваше теорията си за двойната игра на Гризби.

— Гризби има една сграда, която нарича „лазарет“. Огромна метална барака, скрита е зад палмите и не се вижда. В нея има голям басейн за делфини с коридор, който води до канала. Според Боби именно там държи делфините. Ако извадиш заповед за обиск и намериш хора, можем да атакуваме мястото довечера.

— Сега? В събота вечер?

— Какво ти става, не ви ли плащат извънредни часове?

— Нямам право да искам заповед за обиск по-късно от сряда сутринта, камо ли да се обаждам на федерален съдия у дома събота вечер. Трябва да говоря с началниците си.

— Добре. Направи го веднага.

— И какво престъпление по-точно се предполага, че разследвам?

— Убийство като начало. Гризби е убил Сандърс.

— Не е под федерална юрисдикция. Знаеш го, Соломон.

— Какво ще кажеш за застрахователна измама?

— Излиза от правомощията на разследването ми. Не преследвам мъжа от парка с рибите.

Стив нямаше време да ѝ обяснява, че делфините не са риби.

— Ти какво си, продавачка в „Мейсис“ ли си? Не е твоят щанд, а?

— Имаме процедури, Соломон. Имаме приоритети.

— Ето затова хората мразят правителството. И универсалните магазини.

— Спокойно, Соломон. Ще го свърша в понеделник сутринта, ще докладвам на оперативката. Не ме притеснявай дотогава.

Телефонът изщрака точно когато Стив я нарече с дума, която се римува с „бучка“.

Миг по-късно Виктория спря на мястото пред Стив и завъртя миникупъра до бордюра, без да се налага да дава на заден. Излезе от колата и Стив зачака да се отвори и другата врата. Но тя не се отвори.

„Къде е Боби?“

— Боби каза, че си му казал да си почива — рече Виктория. — Ставало дума за мача утре.

— Нямах предвид, че не трябва да идва на вечеря.

Седяха на една маса в ъгъла в ресторант „Сейнт Мишел“, романтично местенце в хотел от 20-те години на миналия век. Пианист свиреше популярно парче и гостите в елегантния салон в стил арт деко разговаряха шепнешком. Стив реши, че Виктория няма да изневери на себе си и ще си поръча печено бон филе в сос от меласа. Нямахше да докосне пържените парченца ананас и той щеше да омете и нейната чиния заедно със своето филе миньон в сос тартар. Боби обичаше рачешки кексчета, така че Стив остана учуден защо племенникът му беше отказал да дойде.

— Какво правеше Боби, когато излезе? — попита той.

— Ядеше сандвич със сирене и работеше на компютъра.

Стив каза само едно „а-ха“.

— Защо се тревожиш?

— Не знам.

— Казах на Боби, че ще се приберем рано и ще му донесем десерт.

— Той какво поиска? Тирамису или лимонов пай?

— Нищо. Каза, че не искал да прекалява със захарта.
Стив се замисли. Може би момчето просто се притесняваше за мача.

— Казах на Боби, че ще подава, и мисля, че леко се стресна.

— Как накара Айра Крейндлър да позволи на Боби да подава?

— Не съм още, но ще го убедя.

— Как? Знаеш колко е твърдоглав.

— Още ли държиш пистолета, който ти даде Пинчър?

— Сериозно, Стив. Не бива да даваш на Боби надежди, ако не можеш да ги изпълниш.

— Никога не давам на теб или на Боби обещания, които не мога да удържа.

— Притесняват ме методите, които използваш, за да удържиш на обещанията си.

— Дай да не се караме. Да се нахраним и да си вървим у дома, за да мога да поговоря с Боби.

Виктория взе менюто и го разгледа.

— Ще ти изям пържения ананас — побърза да каже Стив.

— Няма да си поръчам свинско филе. Ще си взема жълтоопашат спарид с кърри сос.

— О!

— Не бъди толкова разочарован. Можеш да си поръчаш пържен ананас отделно.

— Не е това. Ставаш по-малко предсказуема.

— Това лошо ли е?

— Не знам.

— Хората порастват, Стив. Променят се.

— Стават прокурори.

— Не започвай с това. Разкажи ми всичко, което се случи днес.

— Нали вече ти го разказах.

— Само оттук-оттам. Започни отначало.

Стив се подчини. Денят беше пълен със събития.

Мей Линг го заведе до агентката от ФБР Констанс Шепърсън.

Агент Шепърсън се оказа приятелката на Наш — Пешън Конърси.

Сандърс се е срещал с Гризби два дни преди нападението и вероятно дълго преди това го е изнудвал.

Шепърсън не се намеси и се покрила, за да уличи „Хардкасъл“.

Боби смята, че делфините все още са при Гризби.

Виктория слушаше внимателно. За разлика от Стив, рядко прекъсваше. Обичаше да поглъща всяко късче информация и да я обмисля една-две секунди, преди да отговори. Този път чаша калифорнийско вино подпомогна процеса. Виктория каза, че имало вкус на череша и малина, с лек дъх на женско биле. Стив си помисли, че на вкус е като добро кианти, но той не беше експерт.

— Виж всичките връзки на Гризби със Сандърс — обобщи Стив.
— Първият иск към застрахователите. Сандърс се появява в Делфинариума точно преди нападението. Гризби го причаква в засада с пушка. Обзалагам се, че мога да открия следа с пари от Гризби до Сандърс, която да докаже изнудването и да осигури мотив за убийство.

— Ами онези мъже от „Хардкасъл“, двамата с линкълна?

— Да? Какво имаш предвид?

— Гризби ги е преметнал и тях, така ли?

— Много ясно. Те са си мислели, че Сандърс е уредил всичко с Гризби. Че ще се погрижи да изглежда като нападение на природозащитници и в суматоката ще отмъкне делфините.

Виктория махна на сервитьора да ѝ напълни чашата и каза:

— Знаеш ли, щом Боби се е сетил, че делфините са се върнали в парка, няма ли и те двамата да се сетят?

37.

ДА РИСКУВАШ ВСИЧКО ОТ ЛЮБОВ

Стив знаеше.

У дома светеше, но щом зави по алеята, той вече знаеше.

Докато Виктория паркира колата си, той вече бързаше към входната врата.

Отключи и извика Боби. Никакъв отговор.

Стив знаеше, че къщата е празна.

Знаеше, че колелото на Боби също го няма.

Знаеше, че Боби е тръгнал към Делфинариума. Не знаеше само преди колко време го е направил.

Вятърът духаше в лицето на Боби. Карането по моста до Кий Бискейн винаги отнемаше повече от обратния път към континента, защото вятърът идваше от океана. Тази вечер не беше страшно. Топъл и влажен, бризът беше като мокър парцал.

Боби беше напуснал къщата веднага след като Виктория тръгна да се срещне с вуйчо Стив за вечеря. Сега вече беше тъмно, половин луна се издигаше над залива и той остави колелото си в горичката от ниски борчета до Делфинариума.

Вуйчо Стив отново го беше разочаровал. Преди два часа Боби му беше казал, че Спънки и Мисти са се върнали в парка. Това беше съвсем логично. Вуйчо му беше обещал да направи нещо. После се беше обадил и беше казал, че ФБР ще идат в понеделник.

Понеделник!

В момента Гризби може би товареше Спънки и Мисти в транспортни контейнери. Точно както беше направил и преди, когато ги беше докарал от Калифорния. Боби беше намерил снимки от „Подводен свят“. Снимките на Спънки трудно се различаваха. Но при Мисти нямаше грешка. Малкият белег на перката и розовият корем я издаваха.

Боби си представи това, което може би ставаше точно в този миг в Делфинариума. Двамата мъже от „Хардкасл“ можеше да са там. Бесни от измамата. Готови да убият Гризби. Да отвлечат делфините, да ги набутат във военния център в Сан Диего и да ги превърнат в откачени убийци.

„Най-добрите ми приятели.“

Това беше единственият му шанс или те щяха да си отидат завинаги. Не казваше ли вуйчо Стив, че мъжете винаги правели каквото трябва, независимо от риска? Особено за тези, които обичат.

„Е, аз обичам Спънки и Мисти и съм единствената им надежда.“

Промъкна се до дока, вслушваше се в шепота на водата. Нямаше делфини. Зачуди се по кое време ще се приберат вуйчо Стив и Виктория. Щяха да се разтревожат. Но вината не беше негова. Вуйчо Стив трябваше да спаси делфините — или поне можеше да се постарее малко повече. „Но толкова държеше да докаже невинността на клиента си, че забрави за делфините... и за мен.“

„Семейството е на първо място.“ Нали все това повтаряше. Но продължаваше да е адвокат и Боби усещаше конфликт между задълженията към семейството, което обичаш, и боклуците, които представляваш.

Плясък в канала, но това беше просто малка рибка, която скача, люспите ѝ проблеснаха на лунната светлина. Никакъв Спънки. Никаква Мисти.

Боби тръгна покрай канала към централната сграда. През деня беше пълно с хора, щандове със сувенири, сергии с храна, имаше и филм с делфини — вървеше на плосък екран. Стеснявайки се, каналът продължаваше навътре в сушата покрай сградата под чадъра от кичести палми. Стигаше чак до отвора, който излизаше от кръглата метална постройка, която господин Гризби наричаше „лазарет“.

Постройката беше десет метра висока, направена от нагъната ламарина. Покривът бе вдигнат на дървени греди и по цялата обиколка на кръга имаше пролука, през която да влиза въздух. Боби видя, че вътре свети, и чу мъжки гласове.

Покатери се по стълбата, която се виеше отстрани на сградата. На половината път позна гласа на господин Гризби, но не разбра какво казва. После чу пронизително изсвирване на метална свирка.

Познаваше този звук. Господин Гризби тренираше делфините със свирката.

Стълбата свършваше до метална пътека точно под пролуката. Като се изправеше на пръсти, Боби можеше да види какво става вътре. Господин Гризби стоеше на платформа, широка колкото трамплин за скокове. Двама мъже стояха до басейна. По-ниският беше с каубойски ботуши и черна тениска. Изглеждаше доста як. А по-високият беше рус и не с толкова ясно очертани мускули.

Господин Гризби наду свирката и Спънки и Мисти скочиха едновременно, после застанаха изправени на опашките си като балерини.

— Гледайте, господа. Мисля, че ще останете впечатлени.

Гризби коленичи и сграбчи найлоновия чувал, който стоеше до краката му. Развърза връзките му и нещо падна от чувала във водата.

Тяло в камуфлажна зеленикаво кафява униформа.

38.

СТЪПКА ПО СТЪПКА

— По дяволите!

Стив удари с ръка по волана.

От върха на моста не се виждаше друго, освен два реда червени задни светлини. Най-горе две полицейски коли и голям влекач бяха блокирали източното платно. Един хамър стоеше диагонално на шосето, на асфалта се търкаляше платноходката, която бе изпаднала от ремаркетото.

— Ами сега? — попита Виктория.

— Ще вървим. Или ще тичаме. Хайде!

Стив дръпна колата колкото можа встрани от пътя и продължиха пеш. Първо тичаха. И двамата се бяха преоблекли. Виктория беше със спортния си екип: клин „Найк“, маратонки и прилепнало горнище. Стив носеше шорти и стара фланелка на „Хърикан“.

Слязоха от моста и продължиха през местата за пикник покрай водната магистрала, на няколко метра от бреговата линия. Пътеката беше осветена от стотиците фарове в задръстването. Бели гларуси се разхождаха по брега и ровеха за рачета.

— Аз съм виновен за всичко — рече Стив, докато тичаха един до друг.

— За кое?

— За Боби. Бях прекалено зает със себе си. Не му обърнах достатъчно внимание.

— За него ти си чудесен баща, Стив. Боби те обожава.

— Не съм последователен. Първо, заради всичко, което изстрада с лудата ми сестра, не исках да му отказвам нищо. После реших, че може би прекалено много го покровителствам, затова се дръпнах. Сега вече просто не знам. Загубих чувството си за равновесие.

— Всички родители се учат в движение. Ти се справяш чудесно.

— Ако се справях толкова чудесно, сега той щеше да си е у дома — Стив хвърли поглед през залива към Делфинариума. — Ако нещо се

случи с него...

Думите му увиснаха във влажния въздух. Двамата продължиха да тичат мълчаливо...

Щом тръгнаха от къщи, Стив отново се обади на мобилния на агент Шепърсън. Този път тя бе дори още по-ядосана:

— Дванайсетгодишният ти племенник е избягал от къщи с велосипед и ти смяташ това за федерален случай? Така ли, Соломон?

И му затвори.

После Стив се обади на полицията в Маями и се свърза с дежурния. Когато стана ясно, че Боби не е отвлечен и че го няма от по-малко от два часа, усети как интересът на полиция видимо намаля. Сержантът го посъветва да се обади утре сутринта, ако момчето не се е върнало — такава била процедурата.

— Знаеш ли кое е първото, което ме привлече в теб, Стив? — попита Виктория, когато стигнаха до обърнатото ремарке и платноходката.

— Одеколонът с мирис на мускус?

— Любовта ти към Боби. Рискът, който си поел, за да го спасиш. Това, че го поставяш на първо място. Въпреки всичките си недостатъци ти си оставащ мъж, който една жена би желала за баща на децата си.

— Какви недостатъци?

— Хайде, Стив. Дай да ускорим темпото.

Затичаха се здраво, Стив леко скъсяваше крачката си, за да е в синхрон с нейната. Виктория тичаше гладко като атлет. Бяха в съвършен ритъм, съвършен синхрон и се движеха бързо.

Минаваха покрай коли, паркирани по края на магистралата, в алеята за влюбени. Вътре имаше двойки. Пиеха. Целуваха се. Извиваха се. Един бездомник с мършаво куче ровеше в кофа за боклук.

Магистралата завиваше надясно и топлият югоизточен бриз ги удари право в лицата. Зад тях свиреха клаксони и движението не помръдваше. Вече виждаха светлините на Делфинариума — беше на по-малко от километър и половина пред тях.

Стив махна към чантата на Виктория, черна кожена „Долче и Габана“.

— Това не те ли забавя?

— Една жена никога не оставя чантата си в колата.

— Искаш ли да ти я нося?

— Не. Нямах разрешително.

Прочете въпрос в погледа на Стив. За втори път тази вечер я питаше.

— Да — отвърна Виктория. — Пистолетът, който ми даде Пинчър, е у мен.

39. ЧУЧЕЛО

Не беше труп.

Беше чучело. Като тези, които използваха във флота при спасителни тренировки.

Боби се прехвърли през ниската стена, притисна се към една греда и се скри в сенките. Главата му опираше в тавана от нагъната ламарина.

Спънки и Мисти бяха някъде дълбоко в басейна. Чучелото се носеше по гръб. Господин Гризби държеше две дървени пръчки — приличаха на щеки за билиард, само дето бяха по-къси. Мъжът с каубойските ботуши и по-едрият му приятел го гледаха. Господин Гризби удари три пъти с пръчките и след секунда двата делфина изскочиха. Спънки сграбчи чучелото за глезена, гмурна се и го повлече надолу. Мисти остана на повърхността, правеше кръгчета, сякаш пазеше.

Секундите минаваха. Стана минута. Две минути. Ако чучелото беше човек, вече щеше да е посинял. След три минути господин Гризби наду свирката си. Спънки отново изскочи на повърхността, изхвърли чучелото на платформата и опръска тримата мъже.

„Добър начин да убиеш вражески саботьор“, помисли си Боби.

Или Чарли Ноавоно Лайното.

Господин Гризби бръкна в една кофа и хвърли две парчета сурова риба на делфините. Мисти изскочи от водата и направи *цвик-цвик*, Боби знаеше, че това означава „благодаря“. Звукът, който издаваше Спънки, приличаше повече на вой: освен че благодареше, той казваше, че още е гладен.

— Хубав номер — рече Каубойските ботуши.

— Но не съм сигурен, че струва един милион долара — допълни едрият. — И ние можем да ги дресираме тях рибоци.

— Дори и без Сандърс?

Гласовете им се носеха ясно над водата и отекваха в металните стени.

— Голяма работа. Ще наемем друг водолаз разузнавач — отвърна Каубойските ботуши.

— От централата не са особено доволни от случката със Сандърс — продължи другият.

— Казвам ви — обади се Гризби, — Сандърс работеше за федералните. Опитва се да ме арестува.

— Глупости — изсмя се Каубойските ботуши.

— Ако Сандърс беше кука, щяха да арестуват теб, а не онова загубено хлапе — добави другият. — Както и да е, нямаш основание да ни искаш двойно. Знаем едно място в Доминиканската република. Шест делфина, дресирани до второ ниво.

Гризби се засмя.

— Опитайте да накарате делфин второ ниво да направи това.

Ритна чучелото във водата и започна да удря двете пръчки като барабанист в маршируващ оркестър. Спънки и Мисти сграбчиха чучелото за глезените, заплуваха в противоположни посоки и започнаха яростно да се хвърлят и обръщат. Чучелото се разкъса на две при чатала. Делфините развъртяха глави и изхвърлиха половинките на платформата.

— Божичко! — измърмори Каубойските ботуши.

Гризби се ухили на двамата мъже.

— Някой от вас да иска да поплува?

Големият се разсмя нервно.

— Ще се свържем с теб за цената. Трябва първо да се обадим в централата.

Гризби хвърли още две парчета скумрия на делфините — те се бяха изправили на опашките си и махаха с перки, сякаш сами си ръкопляскаха.

Свит в скривалището си, Боби трепереше от ужас. Това ли бяха най-добрите му приятели?

„Какво са направили с вас?“

Делфините започнаха да скачат. Състезаваха се, за да видят кой може да скочи по-високо. Спънки беше по-голям и по-силен, но Мисти имаше по-гъвкаво тяло. На третия скок стигнаха до гредите на тавана. В апогея на скока Мисти видя Боби, увисна неподвижно във въздуха за

част от секундата и изсвири през ноздрите си. Не беше обичайният поздрав. Боби преведе звука като израз на тревога и страх, „Чужд!“

Двата делфина грациозно се гмурнаха във водата. След пет секунди се изстреляха обратно към него, този път още по-близо. Изсвириха едновременно. „Чужд!“ Звукът беше плашещ, значението на думата — още повече.

„Промили са ви мозъците ли? Превърнали са ме в Чужд?“

Делфините започнаха да се въртят в кръг и да плискат мъжете на платформата.

„Престанете, приятели! Опитвате се да ме издадете ли?“

— Нещо ги раздразни — Каубойските ботуши погледна към гредите и сложи ръка над очите си, за да не му блестят лампите на тавана.

— Сигурно прилепи — отвърна Гризби.

Боби стисна очи. Завладя го глупавата мисъл, че ако той не може да ги вижда, и те няма да го видят.

Опита се да се притисне още повече в процепа между двете греди. След секунда Спънки изскочи от водата и гръбната му перка плесна Боби по крака. Боби се сепна, плъзна се и възседна наклонената греда. Удари си чатала и изви от болка.

— Какво беше това, по дяволите?! — извика Каубойските ботуши.

И тримата погледнаха право нагоре.

— Кой е там?! — попита Гризби.

Боби се чувстваше така, сякаш кон го е сритал в топките. Болката беше толкова силна, че направо го заслепяваше. Зави му се свят и той се плъзна по дупе по наклонената греда.

И чу отдолу страшен звук. Щракането на пушка.

— Попитах, кой е там! Последен шанс или ще те напълня със сачми.

Главата му съвсем се замая, Боби загуби равновесие и се преметна. Увисна от гредата надолу с главата като маймуна.

— Какво е това, по дяволите? — едрият непознат посочи към гредите на тавана.

Боби опита да се залюлее и да се покатери отново на гредата, но нямаше сили.

Залюля се наляво.

Залюля се надясно.

Глезените му не издържаха и сградата сякаш се завъртя около оста си.

След секунда цопна във водата и с изненада откри колко е студена — и колко солена. След миг нещо го сграбчи за глезена.

40.

ДЕЛФИНСКА ЛЮБОВ

Спънки повлече Боби в басейна, размяташе го като парцалена кукла. Ризата на момчето се скъса, шортите му се смъкнаха до коленете. Спънки ускори. Боби се въртеше толкова бързо, че му се зави свят. Нагълта се с вода.

Ако беше Ханука, той щеше да е човекът пумпал.

Господин Гризби наду свирката и Спънки го пусна. Гредите продължаваха да се въртят над главата на Боби, също като дървени кончета от въртележка. Той се задави и повърна.

— Кой е този, дявол да го вземе? — изръмжа Каубойските ботуши.

— Робърт Соломон — отвърна господин Гризби. — Вече познавате вуйчо му.

— Адвокатът? Мамка му!

— Какво чу, Робърт?

— Нищо — Боби се мъчеше да се задържи на повърхността, риташе с крака. — Абсолютно нищо.

— Лъже — отвърна едрият. — Тук е като в барабан.

— И да не лъже — рече Гризби, — видя делфините. И вас двамата.

— Загубих си очилата, нищо не виждам. Наистина, господин Гризби.

Трябваше да се моли, знаеше го. Да се моли за живота си. Нищо друго не му идваше наум.

— Какво ще правиш, Гризби? — попита големият.

Господин Гризби взе двете пръчки.

— Още една демонстрация, за да разказвате пред шефовете си. Демонстрация, която ще докаже, че дресировката ми налага пълна дисциплина.

— И как ще стане?

— Делфините познават Робърт. Харесват го. Но правилно дресираните делфини се подчиняват сто процента. Лишени са от свободна воля.

— Манджурският делфин? — попита едрият. — Това ли искаш да кажеш?

— Просто гледайте. Ще направят с момчето същото, което направиха с чучелото.

— Не, господин Гризби! — Боби си представи как го разкъсват на две и как вътрешностите му изскачат във водата като нанизани наденици.

Мисти обикаляше около Боби, перката ѝ докосваше ръката му. Спънки издаде звук. Същите ритмични свиркания като преди. „Чужд“. Но този път делфинът обърна носа си към платформата. Сочеше към господин Гризби. На Боби му трябваше секунда, за да разбере съобщението. Одеве се беше объркал.

„Не аз съм чуждият. Господин Гризби се е превърнал в чужд човек за тях.“

Те са ме предупреждавали!

„Благодаря, но вече е малко късно.“

Боби вдигна ръка и изсвири с два пръста: „Обичам ви.“

Господин Гризби заудря пръчките. Това беше сигналът за делфините да го сграбчат за глезените и да започнат да го разкъсват.

Но те не се подчиниха. Вместо това Мисти нежно хвана Боби за рамото с уста, без дори да го одраска със зъби. Придържаше го над водата, за да може да си почине. Нямаше нужда да рита, за да не потъне.

Гризби отново заудря с пръчките, този път по-силно, и се разфуча:

— По дяволите! Изпълнете заповедта! — наду свирката. Остър, пронизителен звук.

Спънки се гмурна и остави Мисти да държи Боби за рамото.

— Какво ви става на двамата, мамка му? — изкрещя Гризби.

Боби погледна Мисти. Чу нейното *цвик-цвик*. Думата „дишай“.

„Чака ме. Чака ме да си поема дълбоко въздух“.

Боби издиша. И си пое въздух колкото се може по-дълбоко. Мисти се гмурна и го повлече право към дъното на петметровия басейн.

Докато изчезваше под водата, Боби чу ругатните на Гризби.

Спънки вече беше там, опитваше се да вдигне с муцуна резето на металната врата, която водеше към преливника. Резето не помръдваше. Може би беше ръждясало. Може би налягането на водата беше прекалено голямо. Въпреки че беше много силен, Спънки не можеше да го помръдне.

На Боби му свършваше въздуха.

Издиша наведнъж, усети как дробовете му се свиват.

Спънки се дръпна назад, засили се, извъртя се странично, стовари тялото си върху стоманената врата и изби резето. Бутна вратата с глава и тя се отвори.

Боби се давеше.

Мисти го стисна по-здраво за рамото и го пренесе в преливника. Спънки ги следваше и подбутваше краката му. Тримата набраха скорост заедно с водната струя, стигнаха края на преливника и излязоха в канала. Мисти издърпа Боби на повърхността и момчето усети нощния въздух. Пое си жадно въздух и се хвана за перката на гърба на Мисти. Някъде зад тях господин Гризби не спираше да надува свирката си.

Стив запъхтяно спря под една палма на няколкостотин метра от канала. Виктория също спря. Дишаше си нормално. Беше ли се изпотила изобщо? По един час на пътеката всеки ден и тенис под слънцето на Флорида май те правеха много издръжлив.

— Дори не си се уморила — рече Стив раздражено.

— Трябва да си научиш темпото.

— Какво искаш да кажеш?

— Животът е марафон. Не можеш да се изсилваш.

Стив се огледа. Каналът беше тих. Половината луна светеше с мека светлина, палмовите листа шумоляха от топлия бриз. Погледна покрай извивката на канала към постройката от нагъната ламарина. През пролуката на покрива се виждаше светлина.

— Вътре има някой — рече той и посочи.

Преди да направи и две крачки, от постройката се чу пронизителен звук. Изсвирване. Едно дълго, последвано от безброй къси.

41.

ГРЪМНИ АДВОКАТА

„Законите на Соломон:

12. Животът може да е марафон, но понякога се налага да спринтираш, за да спасиш живот.“

Боби чу свирката и крясъците зад гърба си. Господин Гризби и двамата мъже. Бяха изскочили от сградата на дока. После чу рев на мотор. Запалиха джета.

Делфините набраха скорост и се насочиха към изхода на канала. Спънки водеше. Боби се взеше на гърба на Мисти.

Но защо отиваха там?

Портата щеше да е заключена. Нямаше къде да избягат.

Зад тях се чу изстрел. Яхнал джета, Гризби стреляше във въздуха. Боби потрепери. Делфините продължиха да плуват. Дори не трепнаха.

Щом чуха изстрела, Стив и Виктория спряха на секундата.

— Какво става?

Чуха рева на джета и се втурнаха към кея. Останаха като гръмнати, когато на петдесет метра напред видяха Боби да се носи върху гърба на единия делфин.

— Боби!

Но той не чу вуйчо си.

Гризби ги настигаше с джета, праметнал пушка през рамо. Стив се спусна покрай канала така, както беше хукнал да гони и Наш. Този път бягаше дори още по-бързо, краката му едва докосваха избуялите от пясъка бурени. Чувстваше се силен, съсредоточен. Знаеше колко е разстоянието до портата, знаеше как да мине напъряко, знаеше точно какво ще направи.

Вече беше скачал в канала. Когато събори Наш.

Щеше да направи същото и с Гризби.

— Чакай! — извика Виктория и се спусна след него.

Но Стив не можеше да чака. „Много ясно, Вик, животът е маратон. Но понякога, за да спасиш живот, се налага да спринтираш.“

Мисти изскочи от водата и с плясък пак падна в нея. Боби се държеше с две ръце за врата ѝ. Спънки плуваше отпред и ги водеше.

Портата беше на сто метра. От нивото на водата изглеждаше невъзможно висока. Може би три метра над повърхността с още петдесет сантиметра режеща бодлива тел на върха. Гадост.

Можеха ли делфините да я прескочат? Боби не знаеше. Никога не бяха опитвали. Ако скочеха, щяха ли да се нарежат на бодливата тел — и той заедно с тях?

Делфините намалиха темпото. Нямаше да скочат. Щяха да спрат. През ноздрите си Мисти изсвири една дума: „Върви!“

Трябваше му секунда, за да разбере. Мисти щеше да спре на портата и да остави Боби да стъпи на гърба ѝ. Портата беше от вертикални пръти, заварени отгоре и отдолу за два хоризонтални. Понеже беше кожа и кости, той щеше да може да се провере през пречките, да стигне с плуване до магистралата и да се спаси. Спънки и Мисти щяха да останат. Щяха да пожертват живота си заради него.

Боби изцъка: „Не, не, не“. После: „По-бързо!“

Зад тях ревът на джета се усили.

Боби тупна Мисти отстрани и изсвири команда: „Ще скочим!“

Мисти набра скорост. Беше бърза като скутер и оставяше разпенена диря.

Портата беше на петдесет метра.

Джетът се понесе след делфините. Гризби вдигна пушката за стрелба.

Стив тичаше с всички сили покрай канала.

Виждаше, че Боби се държи здраво за делфина и се приближава до заключената порта.

Гризби пък скъсяваше разстоянието с джета и смъкваше пушката от рамото си.

Боби потърка Мисти до ноздрите. Вече крещеше:

— Скачай! Скачай, Мисти! Скачай!

Делфинът литна над водата. Боби се беше вкопчил в перката като каубой на родео в седлото.

Гризби се целеше право в гърба на Боби.

Стив стигна до кея и се метна върху Гризби.

Гризби го усети и вдигна пушката нагоре, сякаш се канеше да сваля някоя яребица от небето. Преди обаче да успее да дръпне спусъка, Спънки изскочи изпод водата и го перна здраво през лицето със силната си опашка. Вратът на Гризби рязко се изви назад и изпука и той падна от джета. Стив се плъосна по корем във водата. До него Гризби изплува по гръб, с отворени очи и безизразно лице.

Мисти прескочи портата — прелетя високо над бодливата тел. Боби се прекатури през перката ѝ и скочи с главата надолу във водата. След секунда Спънки също прескочи портата и се присъедини към тях на свобода в залива.

— Върни се, момче!

Викаше Каубойските ботуши. Стоеше на кея, насочил пистолет към мрака на залива. Едрият беше до него. Бяха дошли до портата по пътеката с количка за голф.

— Давай, Боби! — извика Стив, докато се мъчеше да се задържи на повърхността.

— Гръмни адвоката! — заповяда едрият.

Каубойските ботуши стреля два пъти към Стив.

— Накарай тези животни да се върнат, момче! Иначе ще убия вуйчо ти.

— Пусни пистолета или ще ти пробия дупка в глупавата тиква!
— нареди женски глас.

Каубойските ботуши не помръдна. Не пусна и пистолета.

— Ще го направи — обади се Стив, който продължаваше да рита във водата. — Застреляла е цял куп глупави мъже.

Каубойските ботуши изглежда се замисли.

Виктория дръпна предпазителя на дадения ѝ от държавата пистолет. Зловещо щракане.

Каубойските ботуши пусна пистолета.

— Обърнете се бавно, и двамата — заповяда Виктория.

Те се подчиниха. И изведнъж големият посегна назад и извади нещо от колана си.

Пистолет.

Виктория стреля.

Куршумът изсвистя покрай главата на едрия и той пусна пистолета заедно с нещо, което подозрително миришеше на лайно в гащите.

Над тях се чу бръмчене на перки. Спусна се хеликоптер; мощен прожектор освети канала и кея. Стрелец със снайпер се надвеси през отворената врата. До него агентът на ФБР Констанс Шепърсън извика по високоговорителя:

— Никой да не мърда!

42.

МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Минаха часове. Имаше да се разказва и преразказва на десетина ченгета, следователи и агенти.

Полицията на Маями. Окръжната полиция. ФБР. Федералната полиция. Полицията на Кий Бискейн, която я биваше най-вече да се оправя със задръстванията по магистралата, и то не много добре.

Полицейски коли, сигнални лампи, бръмчащи радиостанции. Фотографи, вещи лица и телевизионен екип от Канал 4. Нямаше никой от „Маями Хералд“, вестникът така си беше орязал персонала, че сега трябваше да стане тройно убийство или да се спуска жлъчката на Фидел Кастро, за да пуснат материал.

Дойдоха три линейки, но се оказа, че стига и една. Уейд Гризби беше натоварен на носилка, целият му врат беше покрит с лед. Линейката го откара в „Джексън Мемориъл“. Стив чу приказки от сорта на „счупен врат“, „парализа“.

Боби отказа да излезе от водата, докато едно ченге не отиде с надуваема лодка до портата, не разби ключалката с лост и не отвори. Боби изцъка нещо на Спънки и Мисти и те се върнаха в канала, а ченгетата затвориха портата зад тях.

Рей Пинчър взе пистолета на Виктория и ѝ каза, че от петдесет години на помощник-прокурорите се раздават пистолети, но никой никога не е стрелял с тях по заподозрян. Виктория попита дали е сбъркала някъде. Не, отвърна ѝ Пинчър. Но въпреки това щял да си прибере пистолета. Обвиненията срещу Наш щели да бъдат свалени и назначението ѝ официално щяло да приключи в пет следобед в понеделник.

Двамата здравеняци се оказаха Лари Волман, на когото някой трябваше да смени гащите, и Ричард Зин, господин Каубойски ботуши. Оглавяваха „Уелфлийт Инвестигейшънс“, която, макар и заровена в три купа бумащина, беше далечна братовчедка на „Хардкасъл Енерджи

Сървисис“. След три чаши кафе и лъч от фенер в лицето плямпаха цял час.

— Нищо не сме направили.

— Сандърс ни каза, че можем да купим делфините от Гризби.

— Трябваше да изглежда като нападение на природозащитниците, но това не беше наша работа.

— Правим това, което ни наредят от „Хардкасъл“.

— Разбира се, че ще ви кажем името на шефа си и всичко останало, от което имате нужда.

Парамедиците увиха Стив и Боби в одеяла, провериха жизнените им показатели и ги обявиха за здрави. Боби заля агент Шепърсън с порой от думи — искаше да разбере какво ще стане със Спънки и Мисти. Тя му обеща да се погрижи за тях.

— Не е достатъчно — намеси се Стив.

— Моля? — тонът на агент Шепърсън изобщо не беше умолителен.

— Прекалено заета си. Изобщо няма да ти остане време.

— Вероятно днес не, но...

— Делфините трябва да се хранят. Някой трябва да се грижи за тях. Знаем едно място в Кий Ларго със страхотни съоръжения. Водят деца от болниците, за да плуват с делфини. Мога да накарам собствениците да дойдат до дванайсет часа.

— Тогава какво искаш от мен?

— Просто не искам някой полицаи да ни спре по пътя и да каже, че делфините са вещественно доказателство или държавна собственост, или каквато там законова дивотия могат да измислят.

— Ще ти извадя разрешението, от което имаш нужда, утре сутринта. Така става ли?

— Абсолютно.

На зазоряване пристигна камион със закуски — един от онези лъскави камиони, които обикаляха по строежите. Раздадоха сандвичи, картопки и газирани напитки.

Мобилният на Стив беше подгизнал, затова той взе телефона на Виктория и с помощта на Пинчър успя да се свърже със затвора.

— Адвокатът ти иска да говори с теб, но първо трябва да ти се извиня — каза Пинчър, когато го свързаха с Джералд Наш. —

Съжалявам, че те обвиних в убийство. Но за мен си оставах конски задник, и ти, и баща ти.

Извинението явно беше прието. Пинчър изпука с кокалчета и подаде телефона на Стив.

— Добра новина, Джералд — каза Стив. — Ще те пуснат до няколко часа, така че искам да ти пожелаая всичко хубаво.

— Благодаря, човече. Голяма работа си.

— По принцип бих дошъл да ти помогна с бумацината, но имам по-важен ангажимент. Така че, ако нямаш нищо против...

— Всичко е наред, Соломон.

— Имаш ли планове, Джералд?

— Тръгвам към Дания, колкото се може по-бързо.

— Дания ли?

— Повечето ферми за норки се намират там. Чака ме много работа.

— Умната, Джералд.

— Я кажи, Пешън при теб ли е?

— Агент Шепърсън ли? Да, но в момента е малко заета.

— Кажи й, че не й се сърдя. Ако иска, да дойде в Дания...

Стив се сбогува и отиде да види Боби, който бе готов да се занася с всяко ченге, което проявеше интерес. Виктория се приближи, прегърна Стив и му прошепна:

— Беше прав този път, любими.

— Имах предчувствие за Гризби. Версията му изобщо не звучеше правдоподобно. Радвам се, че спасихме приятелите на Боби.

— Хареса ли ти да си срещу мен в съда? Май ти беше забавно да ме дразниш.

— Е, наистина ме поразгорещи. Та като стана дума за това, знаеш ли от колко отдавна не сме...

— След мача на Боби днес. Става ли?

— Мачът! Боже, колко е часът?

Преди Виктория да успее да му отговори, Стив мерна Констанс Шепърсън наред минян^[1] от федерални.

— Агент Шепърсън! Спешен случай!

— Сега пък какво? — тросна се тя.

— Имаме нужда от хеликоптера ти.

[1] Задължителните десетима мъже, които трябва да присъстват според еврейските закони, за да се проведе богослужението — Б.пр. ↑

43.

ДА ИГРАЕШ БЕЙЗБОЛ

Има много начини да стигнеш за мач от Лигата на неделните училища в Кендал. Най-лесният е да караш по „Дикси Хайуей“. Може и с метрото, ако си вземеш и велосипед за последната отсечка на пътя.

Но днес Боби, Стив и Виктория използваха хеликоптер на ФБР. Чопърът ги превози от Кий Бискейн през залива до „Коконът Гроув“. Боби мълчаливо наблюдаваше спокойната тюркоазна вода на светлината на утринното слънце. Погледът му беше зареян. Със сигурност не си мислеше за бейзбол.

— Ще са добре, хлапе — рече Стив.

— Знам.

— Ще ходим често до Кий Ларго. Когато идват деца от болницата, ти ще ги запознаваш с Мисти и Спънки.

— Мога ли да уча децата да говорят делфински?

— И още как!

Водата под тях беше плитка и чиста, кафяви морски водорасли се люлееха под повърхността.

— Съжалявам за всички неща, които ти наговорих, вуйчо Стив.

— Какви неща?

Боби присви рамене. Хеликоптерът мина над брега на „Коконът Гроув“ — летеше на банановите палми покрай Главната магистрала.

— Ами дето ти казах, че не ти пука за Спънки и Мисти.

— Няма проблем, хлапе. Беше разстроен.

— Да. Но това не е извинение. Беше изключително... — направи пауза, за да потърси точната дума — ... незряло от моя страна.

— Ти си Соломон. Нормално е да се държиш незряло от време на време. А сега готов ли си да заемеш мястото на питчър.

— Треньор Крейндлър няма да ми даде да подавам в истински мач.

— Ще видим.

Хеликоптерът кацна в съседния парк на „Морнингсайд Драйв“. Чакаше ги полицейска кола, която откара Боби до дома им на „Къмкуот Авеню“. Той си облече екипа на „Рисовете“ от Бет Ам, взе си ръкавицата и шпайковете и ченгетата го върнаха при хеликоптера. Издигнаха се отново и след седем минути чопърът с емблемата на ФБР се приземи до игрището, където „Рисовете“ и „Нападателите“ довършваха замявката.

„На това му викам аз появяване“, помисли Стив.

Боби, Стив и Виктория изскочиха навън.

— Върви да загрееш ръката, с която ще мяташ — каза Стив на Боби и той се втурна към съотборниците си.

Треньорът Айра Крейндлър се затича, поклащайки се като патка, от треньорската скамейка и размаха ръце.

— Какво означава това? — извика запъхтяно от втора база.

— Водим началния ти питчър — Стив вдигна палец към пилота и хеликоптерът на ФБР се издигна.

Крейндлър държеше ярмулката си с ръце, за да не му я отвеят перките.

— Забрави, Соломон. Днес си имам достатъчно проблеми.

И тикна списъка с участниците в ръката на Стив. На първо място сред батсманите на „Нападателите“ от Първа баптистка се мъдреше името на Чарли Ноавоно.

— Чарли е отишъл при „Нападателите“? — възкликна Стив. — Не разбирам.

— Тоя разглезен момзър^[1] смени отборите. Каза, че търсачите на нови таланти от „Гъливър“ и „Рансъм“ ще го забележат повече, ако играе в по-добрия отбор.

— Долно копеленце! — съгласи се Стив.

— Така че забрави Робърт да е питчър. Топката, която Ноавоно му удари на тренировка, още не е паднала на земята. Освен това Робърт пропусна замявката, а ти знаеш правилата ми. Който закъснява, не играе.

Виктория се намеси по обичайния си любезен начин.

— Господин Крейндлър, не можете ли да направите изключение? Боби прекара невероятно тежка нощ.

— Да, Крейндлър — рече Стив. — Докато ти си кълцал дроб, той хвана убиец и две отрепки и спаси живота на два делфина.

Крейндлър ги погледна недоверчиво и на Стив му се прииска да му фрасне един в ченето.

— Добре де, дори да е така. Но правилата са си правила.

— Като кашерните правила? — попита Виктория. — Как им се викаше?

— *Кашрут*, госпожице Лорд. Това ми е работата. „Кашерно месо Крейндлър“.

— Моята работа е да налагам закона, поне докато не си върна значката утре. Знаете ли, че предлагането на некашерна храна за кашерна се смята за измама?

— Как смеете!

— Една дума да кажа и щатската прокуратура веднага ще започне разследване.

— Това е абсурдно. Не съм продал и един милиграм *трейф*^[2] в живота си.

— Тогава разследването ще покаже, че сте чист. След два или три месеца.

Стив се разсмя.

— Това са много развалени гърди.

— Госпожице Лорд, никога не съм очаквал такова нещо от вас.

— Аз също — каза Стив. — Вик, ти си страхотна. Ти си изключителна. Ти си...

— Изнудвачка! — изпуши Крейндлър.

— Дай на Боби да хвърля само в два инингъ — предложи тя.

— По толкова е разрешено! Такива са правилата!

— Добре. Значи се разбрахме. И, разбира се, утре ще съм толкова заета, че няма да имам време да започвам ново разследване.

Лицето на Крейндлър придоби цвета на борш.

— Проявявате голяма *хуцпа*^[3], госпожице — и въздъхна толкова тежко, че двойната му брадичка се разтресе.

Боби направи няколко хвърляния за разгривка. Чарли Ноавоно, предателят, го гледаше от игрището.

„Съсредоточи се — каза си Боби. — Дръж топката под контрол. Помни всичко, на което те е учил вуйчо Стив. Представи си кръг,

когато искаш да хвърлиш, и боядисай всичко останало в черно. Не виждаш батсмана, не виждаш нищо друго, освен кръга.“

Чарли Ноавоно зае позиция и застана върху плочата, предизвикваше Боби да метне вътре. Насочи бухалката си към позицията на питчъра, сякаш се прицелваше с пушка. „Право в теб, умнико.“

Боби се извърна към трибуните. Вуйчо Стив и Виктория се бяха настанили един до друг, раменете им се допираха. Кимна, за да покаже, че е добре. Нямаше да се напикае в гащите само защото Чарли Ноавоно Лайното го заплашваше с бухалката.

Зад плочата кетчърът Мигел Хуарес му даде знак за права топка вътре. Боби се съсредоточи, нарисува кръга точно под ръцете на Ноавоно, опита се да измести кретена от плочата.

Извъртя се, ритна високо и запрати топката с ръката напред. Мълниеносната права топка се заби със силно *туп!* в ръкавицата на Мигел и звукът отекна на игрището. Ноавоно политна назад, сащисан от скоростта на мятането.

— Бол! — провикна се реферът.

— Ако ме удариш, ще те убия! — изръмжа Ноавоно.

Боби присви рамене, сякаш не му пукаше.

Приклекнал, Мигел му показва два пръста — висока топка. Треньор Крейндлър не искаше момчетата да хвърлят топки с високи параболи, но нямаше какво да направи.

Боби хвана топката с три пръста и извъртя рязко китка в момента на хвърлянето. Топката уж полетя вътре и Ноавоно отново направи крачка назад и присви колене. Но този път тя падна над плочата.

— Страйк! — извика реферът.

Ноавоно изглеждаше притеснен. Дръпна се като страхливец.

Боби вече действаше бързо. Още една права топка. Точно над плочата. Топката вече беше тупнала в ръкавицата на Мигел, докато Ноавоно понечи да замахне.

— Страйк!

Ноавоно беше като ошашавен. Дръпна се още по-назад и запъна крак в земята. Мигел даде знак за висока топка във външния ъгъл. Боби поклати глава. Искеше сила срещу сила. Силна права топка срещу силен батсман. На юмрука с юмрук. Не се страхуваше.

— Право към теб, Ноавоно — провикна се Боби.

— А? — Лайното го зяпна.

— Права топка право към теб!

Казваше какво следва, та този кретен да знае, предизвикваше го по мъжки.

Боби прокара два пръста по шевовете и сложи палеца си под топката. Изви се, вдигна и двата си лакътя на нивото на раменете. Направи крачка назад, извъртя се и замахна с все сила напред.

Куршум, на нивото на кръста.

Замахът на Ноавоно беше мощен, но закъснял — и го извади от равновесие. Краката му се оплетоха и той се просна на земята.

Мигел извика: „Уау!“, когато топката тупна в ръкавицата му.

— Страйк! — реферът вдигна юмрук. — Ти си въвн.

Ноавоно се изправи, изтупа панталоните си и се повлече към резервната скамейка, без изобщо да отвърне на погледа на Боби.

Боби си оправи панталоните, прекара пръсти по дюкяна и се изплю на земята. Искаше му се да има тютюн за дъвчене или поне дъвка.

„Аз съм питчър. Истински питчър.“

Обърна се към вуйчо Стив и Виктория и им намигна. Двамата му се усмихнаха, без да правят нищо смущаващо като например да скачат и да крещят. Умът на Боби се разсея само за миг, докато се чудеше дали ще отидат в „Уип енд Дип“ да хапнат по един ментов сладолед с шоколадови парченца след мача. После вторият батсман притеснено се приближи до плочата и Боби се обърна към Мигел да му даде знак.

На трибуните Стив и Виктория си стискаха ръцете.

— Това сълза ли е в ъгълчето на окото ти? — попита Виктория.

— Вятърът.

— Трийсет градуса е и е влажно като мокра кърпа. Няма дори полъх.

Стив се насили да не заподскача, когато Боби отстрани Чарли Ноавоно. Беше казал на Боби как да се сдържа и възнамеряваше да последва собствения си съвет.

„Когато отстраниш някого, хлапе. Стой спокойно. Дръж се, все едно и друг път си го правил. Сякаш ще го разкараш всеки път, когато се появи.“

Стив се мъчеше да овладее чувствата си. Мислеше си за дългия път, който беше извървял Боби. Ужасеното, държано в клетка за куче момче беше победило страховете си. Сега стоеше на игрището уверено и решително. По дяволите, можеше да стане звездата на отбора си. Радостни поздрави, пица и газирано за всички след мача. Чувствата се надигаха в него и той прехапа долната си устна — реши, че болката ще му попречи да се надуе като балон.

— Знаел си, че Боби може да го направи, нали?

— Знаех, че има потенциал. И че само се нуждае от малко насоки.

Виктория разтри врата му.

— Ти си чудесен учител.

— Боби учи бързо. Ти също.

— Аз ли?

— Как блъфира с Крейндлър. Крадеш ми стратегията.

— Така ли?

— Това е комплимент. Научи се да лавираш, да импровизираш.

На игрището Боби отбеляза един бол и два страйка с втория батсман.

— Не съм импровизирала — поправи го Виктория.

— Какво?

— В градския архив има отбелязано нарушение на кашерна храна. Преди шест години от Крейндлър. Не източвал цялата кръв от месото или нещо такова.

— Проверила си го? — тя се усмихна едва забележимо. — О, трябваше да се сетя.

— Разочарован ли си? Че не съм толкова спонтанна като теб.

— Не. По-добре да сме различни. Така сме непобедим тандем.

Виктория се наведе и го целуна.

Наблюдаваха как Боби хвърля страхотна права топка и отбелязва трети страйк. Виктория го аплодира заедно с някои от останалите зрители.

— Страхотна си с Боби — рече Стив.

— Обичам го. Знаеш го.

— Ще станеш страхотна майка.

— Кога?

— Какво кога?

— Кога ще стана страхотна майка?

— Когато се омъжиш.

— Кога ще се омъжа?

— Знаеш какво искам да кажа. Когато ние... — той се запъна и заекна. — Стига, Вик. Когато му дойде времето и сме готови, тогава много ясно, че... знаеш какво...

— Не знам. Кажи ми.

— О, боже!

— Просто го кажи.

— Някой ден двамата ще...

Явно беше напълно неспособен да произнесе думата.

— ... се оженим? — помогна му тя.

— Какво значи това? Притискаш ме да ти направя официално предложение ли? За да го заведеш в градския архив заедно с нарушенията на кашерна храна?

— Няма нужда да е официално. Нищо писмено и няма да ти се налага да искаш разрешение от майка ми. Едно просто: „Ще се омъжиш ли за мен, Вик?“ би свършило работа.

Крейндлър беше прав. Виктория наистина имаше огромно количество *хуцпа*. Или както там го наричаха хората от епископалната църква. Можеше да поиска от съдебните заседатели да дадат един милион долара на клиента ѝ или от приятеля си да минат на следващия етап от връзката си, без изобщо да ѝ трепне окото или да се изчерви.

Стив трябваше да отговори бързо. Всяко забавяне щеше да бъде изтълкувано като нерешителност. В същото време му се искаше да изкрещи на рефера, който току-що беше отсъдил бол на хвърляне, което ясно беше закачило външния край на плочата, до коляното.

Някога пд. В, преди Виктория, Стив имаше фобия към обвързване. Но това се беше променило. Не само че обичаше Виктория с цялото си сърце, но и се чувстваше най-щастливия мошеник на света, защото и тя го обичаше. Наум лесно можеше да каже думите:

„Разбира се, Вик, искам да прекарам живота си с теб, да имаме деца с теб, да печелим велики дела с теб.“

Какво толкова щеше да стане, ако го произнесеше на глас?

Нищо.

Не копнееше ли и тя за същото като него? И нямаше ли да е страхотно да чуе как му го казва?

— Ще се омъжиш ли за мен, Вик?
Тя му се усмихна лукаво.
— Ще си помисля.

- [1] Мизерник (идиш) — Б.пр. [↑](#)
- [2] Некашерна храна (идиш) — Б.пр. [↑](#)
- [3] Наглост (идиш) — Б.пр. [↑](#)

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

1. Гледай да не вбесяваш ченге, освен ако нямаш адски добра причина... или адски добър адвокат.

2. Най-добрият начин да прилапаш някое дело е, като се преструваш, че не го искаш.

3. При спор с жена, която е силна, интелигентна и пряма, се замисли за използването на хитрост, лукавство и измама.

4. Работата на прокурора е да ограда обвинението си с тухлена стена. Работата на адвоката е да събори стената или поне да я нашари с графити.

5. Слушай какво ти говорят шофьори на автобуси, разсилни и дванайсетгодишни момчета. Понякога те знаят много повече от теб.

6. Когато свидетелските показания са адски добри, няма никакви противоречия и всички дупки са запълнени гладко с асфалт, най-вероятно свидетелят лъже.

7. Акула, която не може да хапе, е просто русалка.

8. Когато жената, която обичаш, е ядосана, най-добре я остави на мира, дай ѝ време и достатъчно вино.

9. Бъди уверен, без да се перчиш. Усмихвай се, без да се хилиш. Колкото и безнадеждно да е делото, никога не позволявай на съдебните заседатели да видят страха ти.

10. Никога недей да спиш с патоанатом, ако не си мъртъв.

11. Ако не можеш да удържиш на думата си пред любим човек, вероятно няма да задържиш и човека.

12. Животът може да е марафон, но понякога се налага да спринтираш, за да спасиш живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.